

NEALE DONALD WALSCH

RAZGOVORI S BOGOM
jedan neuobičajen dijalog

knjiga 1

Priznanja

Na početku, na kraju i uvijek, želim odati priznanje Izvoru svega što je u ovoj knjizi, svega što je život - i što je od života samog.

Drugo, želim zahvaliti mojim spiritualnim učiteljima koji uključuju svece i mudrace svih religija.

Treće, jasno mi je da svatko od nas može načiniti listu ljudi koji su dotakli naše živote na toliko posebnih načina i toliko duboko da je nemoguće klasificirati ili opisati ih, ljude koji su dijelili s nama svoju mudrost, koji su nam rekli svoju istinu, ispaštali naše pogreške i slabosti u svom bezgraničnom strpljenju, i koji su bili s nama cijelim putem, vidjeli u nama najbolje što se moglo vidjeti. Ljude koji su, u svom prihvaćanju nas, kao i u odbijanju da prihvate dijelove nas za koje su znali da nisu zapravo naš izbor, prouzrokovali da rastemo, da nekako postanemo veći.

Koji su na taj način bili uz mene, osim mojih roditelja, jesu Samantha Gorski, Tera-Jenelle Walsch, Wayne Davis, Bryan Walsch, Martha Wright, pokojni Ben Wills, Jr., Roland Chambers, Dan Higgs, C. Berry Carter U, Ellen Moyer, Anne Blackwell, Dawn Dancing Free, Ed Keller, Lyman W. (Bill) Griswold, Elisabeth Kubler-Ross i dragi, dragi Terry Cole-Whittaker.

U ovu grupu želim uključiti moje bivše partnerice koje, poštujući njihovu privatnost, neću imenovati, ali čiji su doprinosi mom životu duboko prepoznati i priznati.

I kako zahvalnost za darove koje sam primio od svih ovih divnih ljudi ispunjava moje srce, posebno sam dirnut misleći na svoju pomoćnicu, suprugu i partnera Nancy Fleming Walsch, ženu izuzetne mudrosti, suosjećanja i ljubavi, koja mi je pokazala da moje najuzvišenije misli o ljudskim odnosima ne moraju ostati fantazije, već da mogu postati ostvareni snovi.

Četvrto i posljednje, želim odati priznanje nekim ljudima koje do sada nisam sreo, ali čiji životi i rad su tako snažno uticali na mene da ne mogu propustiti ovaj trenutak, a da im ne zahvalim iz dubine svog bića za trenutke istančanog zadovoljstva, uvida u ljudsko stanje, i za čisto, jednostavno Lifefefeelkin - osjećanje života - (sam sam izmislio tu riječ) koje su mi priuštili.

Da li vam je poznato kako je to kada vam neko pruži osjećaj, veličanstveni trenutak spoznaje što je stvarna istina o životu? Za mene su takvi ljudi, većinom, bili kreativni umjetnici ili izvođači, jer ja iz umjetnosti crpim inspiraciju u koju se povlačim u trenucima razmišljanja, i u kojoj nalazim ono što zovemo najljepše iskazanim Bogom.

Isto tako želio bih zahvaliti... Johnu-u Denver-u, čije su pjesme dirnule moju dušu i ispunile je novom nadom o tome što život može biti; Richard-u Bach-u, čije je pisanje doprlo do mog života kao da je moje vlastito, opisujući mnoga moja iskustva, Barbri Streisand, čija režija, gluma i muzička obdarenost obuzimaju moje srce iznova i iznova, navodeći ga da osjeti što je istina, ne samo da je spozna; i pokojnom Robert-u Heinlein-u, čija je vizionarska literatura potakla pitanja i postavila odgovore na načine kojim se nitko drugi nije ni usudio prići.

Za

ANNE M. WALSCH

Koja me je naučila ne samo da Bog postoji, već je otvorila moj um čudesnoj istini da je Bog moj najbolji prijatelj; i koja je za mene bila mnogo više od majke, jer je u meni pobudila čežnju i ljubav prema Bogu, i prema svemu što je dobro. Mama je bila moj prvi susret s anđelom.

I za

ALEX-a M. WALSCH-a

Koji mi je stalno ponavljao tijekom mog života: "Nije to ništa", "Ne moraš prihvatiti NE za odgovor", "Sam stvaraš svoju vlastitu sreću", i "Ima više toga tamo odakle je to došlo."

Tata je bio moje prvo iskustvo u neustrašivosti.

UVOD

Upravo ste na putu da doživite jedno izuzetno iskustvo. Doživjet ćete razgovor s Bogom. Da, da. Znam, to nije moguće. Vjerojatno mislite da to nije moguće. Čovjek može govoriti Bogu, naravno, ali ne sa Bogom. Odnosno, Bog neće odgovoriti, zar ne? Bar ne u vidu uobičajenog, svakodnevnog razgovora!

Tako sam i ja razmišljao. Onda mi se dogodila ova knjiga. I to doslovno. Ovu knjigu nisam napisao ja, ona mi se dogodila. I dok je budete čitali, dogodit će se i vama, jer smo mi vođeni ka istini za koju smo spremni.

Moj život bi vjerojatno bio mnogo lakši da sam sve ovo prešutio. Ali to nije bio razlog zašto mi se to dogodilo. I bez obzira na neprilike koje mi ova knjiga može donijeti (kao što su nazivi bogohulnik, opsjenar, hipokrit, jer nisam ove istine proživio u prošlosti, ili - možda još gore – svetac), ja sada ne mogu zaustaviti proces.

Niti želim.

Imao sam prilike odustati od cijele ove stvari, ali to nisam učinio. Odlučio sam se prikloniti svojim instiktima, a ne onome što će mi većina svijeta reći o ovom materijalu.

Ti instikti mi kažu da ova knjiga nije besmislica, pretjerivanje frustrirane spiritualne mašte, ili jednostavno samoopravdanje čovjeka koji traži potvrdu za životne propuste.

Oh, razmišljao sam ja o svim ovim stvarima - svakoj od njih. Stoga sam dao ovaj materijal, dok je još bio u vidu rukopisa, nekolicini ljudi da ga pročitaju. Bili su dirnuti. I plakali su. I smijali su se radosti i humoru u njemu. I njihovi životi su se, kako su rekli, promijenili. Bili su duboko dirnuti. I bili su osnaženi. Mnogi su rekli da su bili potpuno promijenjeni.

Tada sam znao da je ova knjiga za svakoga i da mora biti objavljena, jer ona predstavlja divan poklon svakome tko iskreno želi odgovore i kome je stvarno stalo do pitanja, svima onima koji su se u potragu za istinom uputili čistog srca, čežnjivom dušom i otvorenim umom. A to smo uglavnom svi mi.

Ova knjiga dotiče većinu pitanja, ako ne i sva, koja smo ikad postavili o životu i ljubavi, svrsi i djelovanju, ljudima i odnosima, dobru i zlu, krivici i grijehu, oprostaju i spasu, stazi do Boga i putu do pakla... sve. Ona direktno govori o seksu, moći, novcu, djeci, braku, razvodu, životnom pozivu, zdravlju, budućnosti, prošlosti, sadašnjosti... o svemu. Ona istražuje rat i mir, znanje i neznanje, uzimanje i davanje, radost i tugu. Ona sagledava konkretno i apstraktno, vidljivo i nevidljivo, istinu i neistinu.

Moglo bi se reći da je ova knjiga "Posljednja Božja riječ o stvarima", mada neki ljudi time mogu biti uznemireni, posebno ako misle da je Bog prestao govoriti prije 2000 godina, ili da je, ako je Bog nastavio komunicirati, to činio samo putem svetih ljudi, vračeva, ili nekoga tko je meditirao 30 godina, ili bio dobar 20, ili je bar 10 godina bio polu-pristojan (ja se ne mogu svrstati ni u jednu od ovih kategorija).

Istina je da se Bog obraća svakome. Dobrima i lošima. Svecima i podlacima.

I svakako svima nama preostalima. Uzmite sebe za primjer. Bog je došao u vaš život na razne načine, i ovo je jedan od njih. Koliko puta ste čuli staro načelo: Kada je učenik spreman, učitelj će se pojaviti? Ova knjiga je naš učitelj.

Ubrzo pošto mi se ovaj materijal počeo događati, znao sam da razgovaram s Bogom. Direktno, osobno. Neosporivo. I da je Bog odgovarao na moja pitanja u mjeri u kojoj sam ga mogao razumjeti. Odnosno, dobivao sam odgovore na načine i jezikom za koje je Bog znao da ih mogu razumjeti. Zbog toga ima dosta govornog stila u tekstu i osvrta na materijale koje sam sakupio iz drugih izvora i prethodnih iskustava u mom životu. Sada znam da je sve što je ikad došlo u moj život došlo od Boga, i da je sada skupljeno i spojeno u veličanstven i potpun odgovor na svako pitanje koje sam ikada imao.

I negdje duž puta sam shvatio da je nastala knjiga - knjiga namjenjena objavljivanju. Zaista, rečeno mi je, posebno u toku posljednjeg dijela razgovora (u veljači 1993. godine), da će, zapravo, nastati tri knjige. I to:

1. Prva će se odnositi uglavnom na osobne teme, usredotočujući se na životne izazove i prilike pojedinca.
2. Druga će se odnositi na općenite teme geopolitičkog i metafizičkog života na planetu, i na izazove s kojima se svijet danas suočava.
3. Treća će se baviti univerzalnim ispašama najvišeg reda, i izazovima i prilikama duše.

Ovo je prva od tih knjiga, završena u veljači 1993. godine.

Moram sada reći da sam - čitajući i iznova čitajući mudrost sadržanu ovdje - duboko postidjen svojim životom koji je obilježen stalnim greškama i lošim djelima, nekim veoma sramotnim ponašanjem, i pojedinim izborima i odlukama koje, sasvim sam siguran, drugi smatraju povredljivim i neoprostivim. Mada se duboko kajem što se to događalo kroz tuđu bol, neizrecivo sam zahvalan za sve što sam naučio, i što sam spoznao da još uvijek moram učiti, zbog ljudi u mom životu. Svima se ispričavam zbog sporosti tog učenja. Ipak, Bog me ohrabruje da dam sebi oprostjenje za moje promašaje i da ne živim u strahu i krivici već da uvijek pokušavam - i nastavljam pokušavati - živjeti uzvišeniju viziju.

Znam da je to ono što Bog želi svima nama.

Neale Donald Walsch
Central Point; Oregon
Božić 1994.

1

U proljeće 1992. godine - koliko se sjećam negdje oko Uskrsa - izuzetna pojava se dogodila u mom životu. Bog je započeo razgovor s vama. Kroz mene.

Dopustite mi da objasnim.

Bio sam veoma nesretan u tom periodu, osobno, profesionalno i emotivno, i život mi se činio neuspješnim na svim nivoima. Kako sam godinama navikao da zapisujem svoje misli u vidu pisma (koje obično nisam poslao), uzeo sam svoj vjerni notes i počeo izljevati svoje osjećaje.

Ovog puta, umjesto još jednog pisma drugoj osobi koju bih zamišljao kao svog mučitelja, odlučio sam ići do izvora; pravo do onog koji od nas traži najveće žrtve.

Odlučio sam napisati pismo Bogu.

Bilo je to zlobno, strasno pismo, puno zbunjenosti, izopačenosti i osude. I hrpa ljutih pitanja. Zašto moj život ne uspijeva? Što trebam učiniti da bih uspio? Zašto ja ne mogu pronaći sreću u vezama? Zar će me iskustvo financijskog blagostanja zauvijek običi? Konačno i najnaglašenije - što sam ja učinio da zaslužim život ispunjen stalnom borbom?

Na moje iznenađenje, pošto sam zapisao poslijednje od mojih gorkih, bez odgovora pitanja i spremao se odložiti olovku, ruka mi je ostala iznad papira kao da ju je držala neka nevidljiva sila. Iznenada, pero se počelo samo pokretati. Nisam imao ideju što ću upravo napisati, ali je izgledalo kao da misao pristiže, tako da sam je odlučio pratiti. Ispalo je...

"Da li zaista želiš odgovore na sva ova pitanja ili samo daješ sebi oduška?"

Trepnuo sam... i onda mi se u umu stvorio odgovor. I njega sam zapisao.

I jedno i drugo. Sigurno je da dajem sebi oduška, ali ako ova pitanja imaju odgovore, pakleno ih želim čuti!

"Pakleno" si siguran za mnogo stvari. Ali zar ne bi bilo lijepo da si "Rajski siguran"?

I ja sam zapisao: Što bi to trebalo značiti?

Prije nego što sam mogao shvatiti, počeo sam razgovor... i nisam toliko pisao koliko sam zapisivao diktat.

Taj diktat je trajao tri godine, i tada nisam imao ideju u kom se pravcu kreće.

Odgovori na pitanja koja sam zapisivao nikada nisu stigli dok pitanje nije bilo potpuno završeno i dok nisam otklonio svoje vlastite misli. Često su odgovori pristizali brže nego što sam ih mogao zapisati, i primjetio sam da žvrljam kako bih mogao produžiti. Kada bih osjetio zbunjenost, ili kada bih izgubio osjećaj da riječi pristižu s nekog drugog mjesta, ostavljao bih olovku i napuštao razgovor dok ponovo ne bih osjetio inspiraciju - žao mi je, to je jedina riječ koja stvarno odgovara - da se vratim žutom notesu i ponovo počnem prijepisku.

Ti razgovori još uvijek traju dok ja ovo pišem. I njihov veliki dio se nalazi na stranicama koje slijede... stranicama koje sadrže jedan zapanjujući dijalog koji mi se u početku činio nevjerovatnim, zatim sam mu pridavao osobnu vrijednost, iako sada shvaćam da nije bio namijenjen samo meni.

Namijenjen je vama i svima do kojih je stigao. Jer, moja pitanja su vaša pitanja.

Želim da se što pre uključite u ovaj dijalog, jer ono što je ovdje važno nije moja priča, već vaša. Vaša životna priča vas je dovela ovdje. Za vaše osobno iskustvo ovaj materijal ima značaj, inače ne biste bili ovdje, s njim, upravo sada.

Upustimo se, stoga, u ovaj dijalog s pitanjem koje dugo vremena postavljam: kako Bog razgovara, i s kim? Kada sam to upitao, evo odgovora koji sam dobio.

Ja razgovaram sa svima. Svo vrijeme. Pitanje nije s kim razgovaram, već tko sluša? Zainteresiran, zamolio sam Boga da opširnije obrazloži ovaj stav. Evo što je Bog rekao: Kao prvo, zamjenimo riječ razgovara terminom *komunicira*. To je puno prikladnija rječ, potpunija, točnija. Kada pokušavamo govoriti međusobno – Ja s vama i vi sa Mnom, odmah smo skučeni nevjerojatnom ograničenošću riječi. Iz tog razloga, Ja ne komuniciram samo riječima. Ustvari, rijetko to činim. Najuočljiviji vid Moje komunikacije je putem osjećanja. Osjećanja su govor duše.

Ako želite saznati što je istina o nečemu, promatrajte što osjećate o tome.

Osjećanja je ponekad teško otkriti – i češće još teže prepoznati. Ali skrivena u vašim najdubljim osjećanjima je vaša najviša istina.

Zagonetka je kako dokučiti ta osjećanja. Ja ću vam pokazati kako. Ponovo.

Ako želite.

Rekao sam Bogu da želim, ali da trenutno još više želim opširniji, potpuniji odgovor na moje prvo pitanje. Evo što je Bog rekao:

Ja takođe komuniciram putem misli. Misli i osjećanja nisu isto, mada se mogu pojaviti istovremeno. Pri komuniciranju putem misli Ja često koristim lik i sliku. Zato su misli djelotvornije od samih riječi kao sredstva komunikacije. Uz osjećanja i misli, takođe koristim iskustvo kao snažno sredstvo saopćavanja.

I konačno, kada osjećanja i misli i iskustvo ne postignu cilj, koristim riječi. Riječi su zapravo najnedjelotvorniji način saopćavanja. One su najpodložnije mogućnosti da se pogrešno protumače i najčešće su pogrešno shvaćene.

A zašto je tako? Zbog onoga što riječi jesu. Riječi su samo način govora: glasovi koji predstavljaju osjećanja, misli i iskustvo. One su simboli. Znaci. Oznake. One nisu Istina.

One nisu prava stvar. Riječi vam mogu pomoći da nešto razumijete. Iskustvo vam dopušta da spoznate. Ali ima nekih stvari koje se ne mogu iskustveno doživjeti. Zato sam vam dao druga sredstva spoznaje. Njih nazivamo osjećanjima i mislima.

Vrhunska ironija je u tome da ste vi pridali tako veliki značaj Božjoj riječi, a tako malo iskustvu.

U stvari vi pridajete tako mali značaj iskustvu da, čim se ono što osjetite o Bogu razlikuje od onoga što ste čuli o Bogu, vi automatski odbacujete iskustvo i prihvaćate riječi, mada bi trebalo biti upravo obrnuto.

Vaše iskustvo i vaša osjećanja o nekoj stvari predstavljaju ono što činjenično i intuitivno znate o njoj. Riječi mogu samo pokušati simbolizirati ono što vam je poznato, i često mogu unijeti zabunu u to što znate.

To su, dakle, sredstva putem kojih Ja komuniciram, ali nisu načini, jer ne potiču sva osjećanja, sve misli, sva iskustva i sve riječi od Mene.

Mnoge riječi su drugi izgovorili u Moje ime. Mnoge misli i osjećanja su proistekli iz izvora koji nisu Moja direktna tvorevina. Mnoga iskustva proizilaze iz toga.

Izazov je u raspoznavanju. Teškoća je u otkrivanju razlike između poruke od Boga i podataka iz drugih izvora. Razlikovanje je jednostavna stvar kada se primjeni osnovno pravilo: Moja je uvek vaša Najuzvišenija Misao, Vaša Najjasnija riječ, vaše Najveličanstvenije osjećanje. Sve što je niže potiče iz drugog izvora.

Sada zadatak razlikovanja postaje lagan jer ne bi trebao predstavljati teškoću, čak ni za početnika, da prepozna Najuzvišenije, Najjasnije i Najveličanstvenije.

Ipak dat ću vam ove smjernice:

- Najuzvišenija Misao je uvijek ona koja sadrži radost.
- Najjasnije Riječi su one koje sadrže istinu.
- Najveličanstvenije Osjećanje je osjećanje koje nazivate ljubav.

Radost, istina, ljubav.

To troje je međusobno zamjenjivo i jedno uvijek vodi drugome. Nije bitno po kom redoslijedu je poredano.

Pošto smo ovim smjernicama odredili koje su poruke Moje, a koje potiču iz drugog izvora, jedino preostaje pitanje da li će moje poruke biti prihvaćene.

Većina Mojih poruka se ne prihvaća. Neke zato što djeluju isuviše dobro da bi bile istinite. Druge, jer se čine suviše teškima za provođenje. Mnoge, zato što su jednostavno pogrešno shvaćene. Većina jer nisu primljene.

Moj najmoćniji izaslanik je iskustvo, pa čak se ni na njega ne obazirete. Posebno njega zanemarujete. Vaš svijet ne bi bio u sadašnjem stanju da ste jednostavno slušali svoje iskustvo. Rezultat toga što se ne obazirete na svoje iskustvo je taj da ga proživljavate uvijek iznova i iznova. Jer, Moja svrha neće biti osujećena, niti će Moja volja biti zanemarena. Vi ćete primiti poruku. Prije ili kasnije.

Ja vas, međutim, neću primorati na to. Ja vas nikada neću prisiliti. Jer, Ja sam vam dao slobodu volje – moć da radite po svom izboru – i to vam nikada neću oduzeti, nikada.

I tako ću vam Ja nastaviti slati iste poruke iznova i iznova, kroz milenijume, i do bilo kojeg dijela Svemira u kom se nalazite. Beskonačno ću vam slati Moje poruke, dok ih ne primite i ne prihvatite, nazivajući ih svojim vlastitim.

Moje poruke će doći u stotinu oblika, u hiljadu trenutaka, tokom milion godina. Ne možete ih propustiti ako stvarno slušate. Ne možete ih zapostaviti kada ih jednom zaista čujete. Tako će naša komunikacija zbilja početi. Jer u prošlosti vi ste samo govorili Meni, molili se Meni, posredovali preko Mene, preklinjali Me. Sada vam Ja mogu odgovoriti, čak i na način na koji to ovdje radim.

Kako ja mogu znati da ova komunikacija dolazi od Boga? Kako znam da to nije samo moja vlastita mašta?

U čemu bi bila razlika? Zar ne shvaćaš da Ja mogu isto tako lako djelovati kroz tvoju maštu, kao i kroz bilo što drugo? Ja ću ti prenijeti prave misli, riječi ili osjećanja u bilo kom trenutku, u potpunosti primjerene datoj svrsi, koristeći jedno sredstvo ili više njih.

Znat ćeš da su ove riječi od Mene jer ti, po svom nahođenju, nikada nisi govorio tako jasno. Da si ti o ovim pitanjima govorio tako jasno, ne bi ih ni postavljao.

S kim Bog komunicira? Postoje li specijalni ljudi? Postoje li posebna vremena?

Svi ljudi su specijalni i svi trenuci su zlatni. Ne postoje osobe i ne postoji vrijeme posebnije od drugih. Mnogi ljudi žele vjerovati da se Bog obraća na poseban način samo posebnim ljudima. To otklanja odgovornost mase ljudi da čuju Moju poruku, a kamoli da je prihvate (što je drugo pitanje), i omogućava im da za sve preuzmu riječ nekog drugog. Ne morate slušati Mene, jer ste već odlučili da su drugi od Mene čuli ponešto o svakoj temi, I vi ćete slušati njih.

Slušajući ono što drugi ljudi misle da su čuli da Ja kažem, vi ne morate uopće ni razmišljati. To je najveći razlog što se većina ljudi okreće od Mojih poruka na osobnom nivou.

Ako priznate da primete Moje poruke direktno, onda ste odgovorni za njihovo tumačenje.

Daleko je sigurnije i mnogo lakše prihvatiti tumačenje drugih (čak i onih koji su živjeli prije 2000 godina), nego tragati za značenjem poruka koje možda primete upravo ovog trenutka. Ali, Ja vas pozivam na novi vid komunikacije. Zapravo vi ste Mene pozvali. Zato sam Ja došao vama, na ovaj način, upravo sada, odgovorajući na vaš poziv.

Zašto neki ljudi, kao na primjer Krist, čuju više od tvog obraćanja od drugih? Zato što su neki ljudi voljni zapravo slušati. Oni žele čuti i ostati otvoreni za komunikaciju, čak i kada to izgleda zastrašujuće, ili ludo ili potpuno pogrešno. Zar bi trebalo slušati Boga čak i onda kada ono što nam je rečeno izgleda pogrešno? Naročito onda kada izgleda pogrešno. Ako mislite da ste u svemu u pravu, kome je potrebno da razgovara s Bogom? Hajde, radite u skladu s onim što znate. Ali, imajte u vidu da ste to činili od početka vremena. I pogledajte u kakvom je stanju svijet. Očigledno postoji nešto što ne razumijete. Ono što razumijete mora vam se činiti ispravnim, jer je "ispravno" riječ koju koristite da biste označili nešto s čim se slažete. Ono što ste propustili će, zbog toga, prvo izgledati "pogrešno".

Jedini način da se krene naprijed je da se zapitate: "Što bi se dogodilo da je sve što sam smatrao(la) 'pogrešnim' zapravo bilo 'ispravno'?" Svakom velikom naučniku je to poznato. Kada ono što naučnik radi ne dovodi do rezultata, on odbaci sve pretpostavke i počne ispočetka. Sva velika otkrića su zasnovana na spremnosti da se ne bude u pravu. A to je ono što je i ovdje potrebno.

Ne možete spoznati Boga dok ne prestanete sebi govoriti da već znate Boga. Ne možete čuti Boga dok ne prestanete misliti da ste već čuli Boga.

Ne mogu vam reći Moju Istinu dok mi ne prestanete govoriti vašu.

Ali moja istina o Bogu dolazi od Tebe.

Tko je to rekao?

Drugi.

Koji drugi?

Vođe. Poslanici. Rabini. Svećenici. Knjige. Biblija, zaboga!

To nisu mjerodavni izvori.

Nisu.

Ne.

A koji jesu?

Slušaj svoja osjećanja. Slušaj svoje Najuzvišenije misli. Slušaj svoje iskustvo. Kad god se nešto od toga razlikuje od onoga što su ti rekli učitelji, ili što si pročitao u knjigama, zaboravi riječi. Riječi su najnepouzdaniji prenosioci istine.

Ima toliko toga što Ti želim reći, toliko toga što bih Te želio pitati. Ne znam gdje da počnem. Na primjer, kako to da se ti ne otkrivaš? Ako stvarno postoji Bog, i Ti si On, zašto Sebe ne prikažeš na način koji svi možemo razumjeti?

Ja sam to učinio, iznova i iznova. To činim upravo sada.

Ne. Ja mislim na način otkrivanja koji je nepobitan, koji se ne može negirati.

Kao što je?

Da se pojaviš upravo sada pred mojim očima.

Ja to činim upravo sada.

Gdje?

Svuda gdje pogledaš.

Ne, ja mislim na neosporan način. Na način koji ni jedan čovjek ne može poreći.

Kakav bi to bio način? U kojoj formi ili obliku bi htio da se pojavim?

U formi ili obliku koji zapravo imaš.

To bi bilo nemoguće, jer Ja nemam formu ili oblik koji bi ti mogao razumjeti.

Ja mogu preuzeti formu ili oblik koji bi mogao razumjeti, ali onda bi svi pretpostavili da su vidjeli jednu jedinu formu ili oblik Boga, a ne jednu od mnogih.

Ljudi vjeruju da sam Ja onakav kakvog Me oni vide, a ne ono što ne vide. Ali ja sam Veliko Neviđeno, a ne ono što Sebe učinim da budem u pojedinom trenutku.

U određenom smislu, Ja sam ono što Ja nisam, iz ne-postojanja Ja potičem, i tamo se uvijek vraćam.

Ipak, kada dođem u jednoj formi ili nekoj drugoj formi u kojoj smatram da me ljudi mogu razumjeti - ljudi mi tu formu pripisuju zauvijek.

I ako bi došao u bilo kojoj drugoj formi, nekim drugim ljudima, prvi bi rekli da to nisam Ja. Nisam izgledao drugima isto kao prvima, niti sam rekao iste stvari - kako bi to onda mogao biti Ja?

Vidiš, dakle, nije važno u kojoj formi ili na koji način se Ja prikazujem - koji god način da izaberem i ma koji oblik da uzmem, nijedan neće biti neosporan.

Ali, ako Ti učiniš nešto što bi dokazalo istinu o tome tko si Ti, van sumnje ili pitanja...

... još ima onih koji bi rekli da je to đavao ili jednostavno nečija mašta. Ili bilo koji drugi uzrok osim Mene.

Ako se Ja otkrijem kao Svemoćni Bog, Kralj Raja i Zemlje, i pomaknem planine da to dokažem, ima onih koji bi rekli: "To mora da je bio Sotona".

I tako treba biti. Jer Bog ne otkriva Boštvo Boštvu kroz ili putem vanjskog promatranja, već kroz unutrašnje iskustvo. I kada unutrašnje iskustvo otkrije Boštvo, vanjsko promatranje nije potrebno. I ako je vanjsko promatranje neophodno, unutrašnje iskustvo nije moguće.

Ako je, dakle, čin otkrivanja potreban, ne može se dogoditi, jer je sam čin traženja potvrda da to ne postoji; da ništa od Boga nije otkriveno. Takva postavka stvara iskustvo.

Jer vaša misao o nečemu je kreativna i vaša riječ je produktivna, a vaša misao i vaša riječ su veličanstveno djelotvorne u stvaranju vaše stvarnosti. Zato ćete iskusiti da se Bog nije prikazao, jer da jeste, ne biste to od njega tražili.

Znači li to da ja ne mogu tražiti ništa od onoga što želim? Kažeš li da kada se za nešto molimo ustvari ga udaljavamo od sebe?

To je pitanje postavljano vijekovima, i odgovor na njega je bio dan kad god je postavljeno. Ipak, vi niste čuli odgovor ili u njega ne vjerujete.

Odgovor je dan ponovo današnjom terminologijom i današnjim jezikom na ovaj način: Nećete imati to što tražite, niti možete imati sve što želite. To je zato što je sam vaš zahtjev potvrda nedostatka, i vaše kazivanje da nešto želite dovodi upravo do tog iskustva - željenja - u vašoj stvarnosti.

Ispravna molitva, zato, nije molitva preklinjanja, već je molitva zahvalnosti. Kada zahvaljujete Bogu unaprijed za ono što ste izabrali da iskusite u vašoj stvarnosti, vi, posljedično objavljujete da je to prisutno... zaista. Zahvalnost je, dakle, najsnažnija izjava Bogu; potvrda da sam Ja odgovorio čak i prije nego što ste upitali.

Zato nikada ne preklinjite. Budite zahvalni!

Ali što ako sam ja zahvalan Bogu za nešto, i to se nikada ne ostvari. To može dovesti do razočarenja i gorčine.

Zahvalnost se ne može koristiti kao sredstvo manipuliranja Bogom; kao lukavstvo za zavaravanje kozmosa. Sebi ne možete lagati. Vaš um zna istinu vaših misli. Ako kažete "Hvala ti Bože na tome i tome", mada vam je sve vrijeme veoma jasno da to nije prisutno u vašoj stvarnosti, ne možete očekivati da je Bogu manje jasno, i da to

za vas stvori. Bog zna što vi znate, i ono što znate se pojavljuje u vidu vaše stvarnosti.

Ali kako ja mogu biti iskreno zahvalan za nešto što znam da ne postoji?

Vjera. Ako imate vjeru veću makar i od sjemena gorušice, pomaknut ćete planine. Spoznat ćete da nešto postoji, jer sam Ja rekao da to postoji; zato što sam Ja rekao da ću odgovoriti čak i prije nego što tražite; zato što sam Ja rekao, na sve moguće načine i putem svakog učitelja kog možete imenovati, što god da zatražite u Moje ime - tako će biti.

Ipak, toliko mnogo ljudi kaže da su njihove molitve ostale neuslišene.

Nijedna molitva - a molitva nije ništa više od revnosne izjave onog što jeste - ne ostaje neuslišena. Svaka molitva - svaka misao, svaka tvrdnja, svako osjećanje – jeste kreativno. Do stupnja do kog se ona žarko smatra istinom, do tog stupnja će se ispoljiti u vašem iskustvu.

Kada se kaže da molitva nije uslišena, ono što se u stvarnosti dogodilo jeste to da su *najistaknutija* misao, riječ ili osjećanje stupili u djelovanje. Ali ono što morate znati - i u tome je tajna - je da je uvijek ona misao koja postoji iza misli - možemo je nazvati Izvorna Misao - ona koja vlada.

Ako, dakle, molite i preklinjete, mnogo je manja vjerojatnost da ćete doživjeti to što ste izabrali, jer Izvorna Misao iza svake molbe je ta da sada *nemate* ono što želite. Ta Izvorna Misao postaje vaša stvarnost.

Jedina Izvorna Misao koja može nadvladati ovu misao je bezrezervna vjera da će Bog uslišiti svaku molbu. Neki ljudi imaju takvu vjeru, ali malo ih je.

Postupak molitve postaje mnogo lakši kada, umjesto vjerovanja da će Bog uvijek reći "da" na svaki zahtjev, jedinka razumije intuitivno da sam zahtjev nije potreban. Tada je molitva, molitva izjave zahvalnosti. To uopće nije molba, već izjava zahvalnosti za ono što jeste.

Kada kažeš da je molitva potvrda onog što jeste, znači li to da Bog ne čini ništa; da je sve što se događa poslije molitve rezultat njenog djelovanja?

Ako vjerujete da je Bog neko svemoguće biće koje čuje sve molitve, i kaže "da" na neke, "ne" na druge i "možda, ali ne sada" na ostale, griješite. Po kom principu bi Bog odlučivao?

Ako vjerujete da je Bog stvaralac i donosilac odluka o svim stvarima u vašem životu, griješite. Bog je promatrač, ne stvaraoc. I Bog je spreman da vam pomogne da živite svoj život, ali ne na način na koji očekujete.

Uloga Boga nije da stvara ili raz-stvara okolnosti ili uvjete vašeg života. Bog je stvorio vas, na svoju sliku i priliku. Ostalo ste stvorili vi, kroz moć koju vam je Bog dao.

Bog je stvorio proces života i sam život kakvim ga poznajete. Ali Bog vam je dao slobodan izbor, da vodite svoj život onako kako želite.

U tom smislu, vaša volja za vas je Božja volja za vas.

Vi živite svoj život na način na koji ga živite i Ja u tom pogledu ničemu ne dajem prednost. To je velika iluzija u koju ste se upleli: da je Bogu stalo do načina na koji radite stvari. Meni nije važno što vi radite, a vama je teško da to čujete. Da li je vama važno što vaša djeca rade kada ih pošaljete da se igraju? Da li vam je od značaja da li se igraju lovice, žmire, ili pretvaranja? Ne, nije, jer znate da su savršeno sigurna. Stavili ste ih u sredinu koju smatrate prijateljskom i njima primjerenom.

Naravno, uvijek ćete se nadati da se ona neće povrijediti. I ako to učine, bit ćete uz njih da im pomognete, da ih izvlačite, da učinite da se ponovo osjećaju sigurno, da

ponovo budu sretna, da se sutradan opet igraju. Ali, ni sutra vam neće biti važno da li su izabrala da se igraju žmire ili lovice.

Reći ćete im, naravno, koje su igre opasne. Ali ne možete spriječiti djecu da rade opasne stvari. Ne uvijek. Ne zauvijek. Ne u svakom trenutku od sada do smrti.

Mudar je roditelj koji to zna. Ipak, roditelj nikada ne prestaje brinuti o ishodu. Ova dihotomija – ne brinuti mnogo o procesu, ali duboko brinuti o rezultatu - približava se opisu dihotomije Boga.

Mada Bog, u izvjesnom smislu, ne brine ni o ishodu. Ne o krajnjem ishodu. Zato što je krajnji ishod osiguran.

I to je druga velika iluzija čovjeka: da je ishod života neizvjestan.

Ova sumnja o krajnjem ishodu je stvorila vašeg najvećeg neprijatelja, a to je strah.

Jer, ako sumnjate u ishod, morate sumnjati u Stvaraoca - morate sumnjati u Boga.

I ako sumnjate u Boga, morate živjeti u strahu i krivici cio svoj život.

Ako sumnjate u namjere Boga - i u sposobnost Boga da izazove taj krajnji rezultat - kako se ikada možete opustiti? Kako ikada stvarno možete naći mir?

Ipak, Bog ima potpunu moć da primjeri namjere posljedicama. Vi ne možete i nećete u to vjerovati (mada tvrdite da je Bog svemoćan), te ste tako u svojoj mašti morali stvoriti silu jednaku Božjoj, ne biste li našli način da se Božja volja osujeti. Zbog toga ste u svojoj mitologiji stvorili biće koje nazivate "đavlom". Čak ste zamišljali Boga u ratu s ovim bićem (misleći da Bog probleme rješava na vaš način). Konačno, zamišljali ste zapravo da bi Bog mogao izgubiti ovaj rat.

Sve to opravdava sve što kažete da znate o Bogu, ali to nije važno. Vi živite svoju iluziju, i stoga osjećate svoj strah, sve iz odluke da sumnjate u Boga.

Ali, što ako doneste novu odluku? Što bi onda bio rezultat?

Reći ću vam ovo: živjeli biste onako kako je Buda živio. Kao što je živio Isus.

I svaki svetac koga ste ikada štovali.

Ipak, kao što se dogodilo s većinom ovih svetaca, ljudi vas ne bi razumjeli. I kada biste pokušali objasniti vaše osjećanje mira, vašu životnu radost, vašu unutrašnju ekstazu, oni bi slušali vaše riječi, ali ih ne bi čuli. Pokušali bi ponoviti vaše riječi, ali bi ih nadgradili. Čudili bi se kako možete imati ono što oni ne mogu naći. I onda bi postali ljubomorni. Uskoro bi ljubomora prerasla u bijes, i u svojoj ljutnji pokušali bi vas uvjeriti da vi ne razumijete Boga.

I ako vas nisu uspjeli razdvojiti od vaše radosti, nastojali bi vam naškoditi, toliko veliki bi bio njihov bijes. I kada biste im rekli da nije važno, da čak ni smrt ne može pomutiti vašu radost, niti izmijeniti vašu istinu, onda bi vas zasigurno ubili. Tada, kada bi vidjeli s kakvom mirnoćom prihvaćate smrt, prozvali bi vas svecem i ponovo voljeli. Jer u ljudskoj prirodi je da vole, zatim unište, onda ponovo zavole ono što najviše cijene.

Ali zašto? Zašto to radimo?

Sve ljudske akcije su, na svom najdubljem nivou, potaknute jednom od dvije emocije - strahom ili ljubavlju. Uistinu, postoje samo ova dva osjećanja - samo dvije riječi u jeziku duše. One su suprotni krajevi velikog polariteta koji sam stvorio kada sam izumio svemir i vaš svijet kakvim ga danas poznajete.

To su dvije točke - Alfa i Omega - koje omogućavaju postojanje sistema koji nazivate relativnošću. Bez ove dvije točke, bez ove dvije ideje o stvarnosti, ni jedna druga ideja ne bi mogla postojati.

Svaka ljudska misao i svaka ljudska akcija se zasniva na ljubavi ili strahu. Ne postoji ni jedan drugi ljudski poticaj i sve druge ideje su proistekle iz njih. One su jednostavno različite verzije - drugačije obrade iste teme.

Razmislite duboko o ovome i vidjet ćete da je istina. To je ono što sam nazvao Izvorna Misao. To je misao ljubavi ili straha. To je misao iza misli koja se nalazi iza misli.

To je prva misao. To je početna sila. To je sirova energija koja pokreće stroj ljudskog iskustva.

I tako ljudsko ponašanje dovodi do ponovljenog iskustva poslije ponovljenog iskustva; zato ljudi vole, onda unište, onda ponovo vole; uvijek postoji pomak od jednog osjećanja do drugog. Ljubav podržava strah podržava ljubav podržava strah...

... A razlog se nalazi u prvoj laži - laži koju smatrate istinom o Bogu - da se Bogu ne može vjerovati; da se u Božju ljubav ne možete pouzdati; da vas Bog prihvaća uz uvjete; da je krajnji ishod neizvjestan. Jer, ako se ne možete pouzdati da će Božja ljubav zauvijek biti tu, u čiju se ljubav možete pouzdati? Ako Bog odstupa i povlači se kada se ne ponašate prikladno, zar neće i obični smrtnici?

... I tako, u trenutku kada iskazujete svoju najvišu ljubav, vi dočekujete svoj najveći strah. Jer, prva stvar o kojoj brinete pošto ste rekli "Volim te" je da li ćete čuti to isto. I ako čujete, odmah počinjete brinuti da ćete ljubav koju ste upravo našli izgubiti. I tako svaka akcija postaje reakcija - obrana od gubitka - čak i ako branite sebe od gubitka Boga.

Ali kada biste znali Tko Ste Vi - da ste najveličanstvenija, najznačajnija, najdivnija bića koja je Bog ikada stvorio - nikada se ne biste bojali. Jer, tko bi mogao odbaciti tako čudesno veličanstvo? Čak ni Bog ne bi mogao naći grešku u takvom biću.

Ali vi ne znate Tko Ste i smatrate da ste mnogo manje. I odakle potiče ideja da ste manje veličanstveni? Od jedinih ljudi čijoj riječi vjerujete. Od vaše majke i oca.

To su ljudi koji vas najviše vole. Zašto bi vam oni lagali? Ali zar vam nisu rekli da ste suviše ovakvi, a nedovoljno onakvi? Nisu li vas oni podsjećali da se ne trebate čuti?

Nisu li vas kažnjavali u nekim trenucima Vašeg najvećeg uzbuđenja? I nisu li vas ohrabrali da odustanete od pojedinih najsmjelijih zamisli?

To su poruke koje ste primali, i mada one ne ispunjavaju kriterije i kao takve nisu poruke od Boga, mogle su to i biti, jer, zasigurno, potiču od bogova vašeg svijeta. Vaši roditelji su vas naučili da je ljubav uvjetovana - osjetili ste njihove uvjete mnogo puta - i to je iskustvo koje prenosite i u vaše vlastite emotivne odnose.

To je takođe iskustvo koje primjenjujete na Mene.

Na ovom iskustvu zasnivate vaše zaključke o Meni. Unutar ovog okvira govorite vašu istinu. "Bog je Bog koji voli" kažete vi, ali ako prekršite njegove zapovjedi, kaznit će vas vječitim izgnanstvom i trajnim prokletstvom.

Jer, zar niste iskusili odbacivanje vlastitih roditelja? Zar vam nije poznata bol njihove osude? Kako onda možete zamisliti da bi sa mnom moglo biti drugačije? Zaboravili ste što znači biti bezuvjetno voljen. Ne sjećate se iskustva Božje ljubavi. I zato pokušavate zamisliti kakva bi Božja ljubav mogla biti na osnovu ljubavi kakvu vidite u svijetu. Pripisali ste Bogu ulogu "roditelja" i tako izmislili Boga koji sudi i nagrađuje ili kažnjava ovisno o tome kako On procjenjuje vaše namjere. Ali to je pojednostavljeno viđenje Boga zasnovano na vašoj mitologiji. To nema nikakve veze s onim Tko Sam Ja.

Pošto ste stvorili cjelokupni misaoni sistem o Bogu zasnovan na ljudskom iskustvu umjesto na duhovnim istinama, stvorili ste i cjelokupnu stvarnost oko ljubavi. To je stvarnost zasnovana na strahu, ukorjenjena u ideji o strahovitom, osvetoljubivom Bogu. Takva Izvorna Misao je pogrešna, ali opovrgnuti je, značilo bi srušiti cijelu

vašu teologiju. I mada bi nova teologija koja bi je zamijenila, bila zaista vaše spasenje, ne možete je prihvatiti jer se ideja o Bogu koga se ne treba plašiti, Koji neće suditi i Koji nema potrebu da kažnjava, suviše veličanstvena da bi bila prihvaćena, čak i u okviru vašeg najuzvišenijeg poimanja Tko i Što je Bog. Ta stvarnost ljubavi zasnovana na strahu preovladava u vašem iskustvu ljubavi; zapravo ga stvara. Jer, ne samo, da vidite sebe kako primete ljubav koja je uvjetovana, vi i sebe promatrate kako je dajete na isti način. I, mada se uzdržavate, i odstupate, i postavljate svoje uvjete, dio vas zna da to nije ono što ljubav u stvari predstavlja. Ipak, čini vam se da ste nemoćni promijeniti način na koji je pružate. Težak je bio put učenja, kažete sebi, i prokleti ćete biti ako dozvolite da ponovo budete ranjivi. U stvari, prokleti ćete biti ako ne dozvolite.

Vašim vlastitim (pogrešnim) mislima o ljubavi vi osuđujete sebe na to da je nikada potpuno ne iskusite. Isto tako osuđujete sebe da Me nikada ne spoznate onakvim kakav jesam. Jer, nećete Me moći poricati zauvijek i doći će trenutak našeg izmirenja.

Svaka radnja koju ljudsko biće poduzima je zasnovana na ljubavi ili strahu, ne samo one koje su vezane za međuljudske odnose. Odluke od značaja za posao, industriju, politiku, religiju, obrazovanje mladih, socijalne programe vaših nacija, ekonomske ciljeve vaših društava, odluke vezane za rat, mir, napad, obranu, agresiju, povlačenje; odluke da se bude gramziv ili velikodušan, da se sačuva ili podijeli, ujedini ili razjedini - svaki mogući slobodni izbor koji ikada poduzimate, proizilazi iz jedne od samo dvije moguće misli koje postoje: misli ljubavi ili misli straha.

Strah je energija koja steže, zatvara, uvlači, bježi, skriva, otima, oštećuje.

Ljubav je energija koja širi, otvara, odašilje, ostaje, otkriva, dijeli, liječi.

Strah pokriva tijelo odjećom, ljubav nam dozvoljava da stojimo nagi. Strah grabi i nagriza sve što imamo, ljubav daje sve što imamo. Strah drži zatvorenim, ljubav drži dragim. Strah zarobljava, ljubav oslobađa. Strah nagriza, ljubav ublažuje. Strah napada, ljubav oporavlja.

Svaka ljudska misao, riječ i svako djelo zasnovani su na jednom ili drugom osjećanju.

Vi tu nemate izbora, jer ne postoji ništa drugo što bi se još moglo birati. Ali imate slobodu izbora za koje od ovih osjećanja ćete se odlučiti.

To izgleda tako lako kada Ti govoriš, ali u trenutku odluke strah češće prevlada.

Zašto?

Vi ste naučeni da živite u strahu. Govorili su vam o opstanku najspremnijih, pobjedi najjačih i uspjehu najpametnijih. Jako malo je rečeno o slavi onih koji najviše vole. I tako se vi upinjete biti najspremniji, najjači, najpametniji - na ovaj ili onaj način - i ako sebe vidite manjim u bilo kojoj situaciji, plašite se gubitka, jer vam je rečeno da biti manje znači izgubiti.

I tako, naravno, izbor radnje zasnivate na strahu, jer su vas tako učili. Ali Ja vas učim slijedeće: ako izbor radnje zasnivate na ljubavi, onda ćete postići više od preživljavanja, više od pobjede, više od uspjeha. Onda ćete iskusiti punu slavu onoga Tko Ste Vi Zapravo i tko možete biti.

Da biste to učinili morat ćete se okrenuti od učenja vaših dobronamjernih, ali pogrešno informiranih svjetskih učitelja, i čuti učenje onih čija mudrost potiče iz drugog izvora.

Među vama ima mnogo takvih učitelja, kao što je i oduvijek bilo, jer Ja vas neću

ostaviti bez onih koji bi vam pokazali, koji bi vas podučili, vodili, i podsjećali na te istine. Ali, najveći podsjetnik nije nitko izvan vas, već glas u vama. To je prvo sredstvo kojim se Ja koristim, jer je najdostupnije.

Unutrašnji glas je najjači glas kojim Ja govorim, jer je najbliži vama. To je glas koji vam govori da li je sve drugo istinito ili lažno, ispravno ili pogrešno, dobro ili loše, kako ste vi to odredili. To je radar koji daje smjer, kormilari brodom, vodi putovanje - ukoliko mu samo vi to dopustite.

To je glas koji vam upravo sada kazuje da li su riječi koje čitate - riječi ljubavi ili riječi straha. Tim mjerilom može se odrediti treba li se na njih obazirati ili ih treba zanemariti.

Rekao si da uvijek biram radnju zasnovanu na ljubavi, tada ću iskusiti punu slavu onoga tko sam i tko mogu biti. Hoćeš li to opširnije objasniti, molim te?

Postoji samo jedna svrha cijelog života, a to je da vi i sve što živi iskusite najpotpuniju slavu.

Sve drugo što kažete, mislite ili radite je pridodano toj funkciji. Ne postoji ništa više što bi duša radila i što bi željela raditi.

Čudnovatnost te svrhe je da ona nema kraja. Kraj je ograničenje. Božja svrha je bez takve granice. Ako bi došao trenutak u kom biste spoznali sebe u punoj slavi, istoga momenta biste zamislili još veću slavu koju treba ispuniti. Što ste više, to više možete postati i što više postanete, još više možete biti.

Najdublja tajna života je da on nije proces otkrivanja, već proces stvaranja. Vi ne otkrivete sebe, već stvarate sebe iznova. Nastojte, zato, ne otkriti Tko Ste, već odredite Tko Želite Biti.

Ima onih koji kažu da je život škola, da smo ovdje da bismo naučili određene lekcije i da kada "diplomiramo" možemo krenuti ka većim stremljenjima, ne više sputani tijelom. Da li je to točno?

To je drugi dio vaše mitologije zasnovane na ljudskom iskustvu.

Život nije škola?

Ne.

Nismo ovde da naučimo lekcije?

Ne.

Zašto smo onda ovdje?

Da se sjetite i re-kreirate Tko Ste.

Govorim vam to iznova i iznova. Vi mi ne vjerujete. Ali, tako je kako treba biti. Jer, zaista ako sebe ne izgradite u ono Tko Jeste, onda to i ne možete biti.

U redu, ne mogu te pratiti. Vratimo se na dio o školi. Čuo sam učitelja za učiteljem kako nam govore da je život škola. Iskreno sam zapanjen tvojom negacijom.

Škola je mjesto na koje idete ako želite naučiti nešto što ne znate. To nije mjesto na koje idete ukoliko nešto već znate i jednostavno želite iskusiti svoje znanje.

Život (kako ga nazivate) je prilika da spoznate iskustveno ono što već znate pojmovno. Zato ne trebate ništa naučiti. Samo se trebate sjetiti onog što već znate i tako postupati.

Nisam siguran da razumijem.

Počnimo odavde. Duša - vaša duša - svo vrijeme zna ono što je potrebno da zna.

Njoj ništa nije skriveno, ništa nepoznato. Ipak, znanje nije dovoljno. Duša teži da iskusi.

Možete znati da ste velikodušni, ali dok ne uradite nešto što prikazuje velikodušnost, nemate ništa osim pojma o velikodušnosti. Možete znati da ste ljubazni, ali dok ne učinite nekom ljubaznost, nemate ništa osim zamisli o sebi. Jedina želja vaše duše

je da pretvori svoj najuzvišeniji pojam o sebi u svoje najveće iskustvo. Dok pojam ne postane iskustvo, postoji samo teorija. Ja sam razmišljao o Sebi dugo vremena. Duže nego što se vi i Ja možemo zajedno sjetiti. Duže od starosti univerzuma pomnoženog sa starošću univerzuma. Vidite onda kako je nedavno, kako je novo Moje iskustvo o Meni!

Opet te ne slijedim. Tvoje iskustvo o Tebi?

Da. Dopusti mi da ti to objasnim na ovaj način.

U početku, ono što Jeste je bilo sve što je postojalo i nije bilo ničeg drugog. Ipak, Sve Što Jeste nije moglo spoznati sebe - jer je Ono Što Jeste bilo Sve Što Jeste i nije bilo ničeg drugog. I tako, Sve Što Jeste... nije bilo. Jer, u odsustvu nečeg drugog, Sve Što Jeste, nije.

To je veliko Jeste / Nije na koje su se mistici pozivali još od početka vremena.

Dakle, Sve Što Jeste je znalo da je ono sve što jeste - ali to nije bilo dovoljno, jer je ono moglo znati svoju potpunu veličanstvenost pojmovno, a ne i iskustveno. Ali, iskustvo o sebi je ono za čim je žudjelo, jer je željelo znati kakav je to osjećaj biti tako veličanstven.

Ipak, to je bilo nemoguće, jer je sam izraz "veličanstven" relativan. Sve Što Jeste nije moglo znati kako je to biti veličanstven dok se ne pojavi to što nije. U nedostatku onoga što nije, to što JESTE, nije.

Razumiješ li to?

Mislim da razumijem. Možeš nastaviti.

U redu.

Jedna stvar koju je Sve Što Jeste znalo je to da ne postoji ništa drugo. Tako nije nikada moglo sebe spoznati s točke gledišta izvan sebe. Takva točka nije postojala. Samo jedna točka gledišta je postojala i to je bilo jedinstveno mjesto unutar njega. "Jeste-Nije", Jesam-Nisam.

Ipak, Sve Svega je izabralo da Sebe spozna iskustveno!

Ova energija - ova čista, neviđena, nečujna, neprimjećena i stoga nepoznata nikom drugom - izabrala je iskusiti Sebe kao potpunu veličanstvenost koja je bila. Da bi to uradila, shvatila je da mora koristiti točku gledišta unutar Sebe.

Razmišljala je sasvim ispravno da bi svaki dio Nje zasigurno morao biti manji od cjeline i da ako Sebe jednostavno podijeli u dijelove, svaki dio, pošto je manji od cjeline, mogao bi sagledati ostatak sebe i vidjeti veličanstvenost.

I tako je Sve Što Jeste podijelilo Sebe - postajući u jednom divnom trenutku ono što je ovo i ono što je ono. Po prvi put, ovo i ono su postojali sasvim odvojeno jedan od drugoga. Ali, ipak, oboje su postojali istovremeno. Kao i sve ono što nije bilo ni jedno od njih.

Iznenada, postojala su tri elementa: to što je ovdje, to što je tamo i to što nije ni ovdje ni tamo - a što mora postojati da bi ovdje i tamo moglo postojati.

Ništa je ono koje drži sve. To je neprostor koji drži prostor. To je sve koje drži dijelove. Možeš li ovo razumjeti? Pratiš li me?

Mislim da shvaćam. Vjerovao ili ne, Ti si to tako jasno prikazao da mislim da zapravo razumijem.

Nastavit ću dalje. To ništa koje drži sve je ono što neki ljudi nazivaju Bogom.

Međutim, ni to nije točno, jer pretpostavlja da postoji nešto što Bog nije - odnosno sve ono što nije "ništa", Ali Ja sam Sve - viđeno i nevidljivo - tako da ovaj opis Mene kao Velikog Nevidljivog - Ne-stvari ili Međuprostora, suštinska Istočnjačka mistična definicija Boga nije točnija od zapadnjačkog određenja Boga kao svega što je

vidljivo. Oni koji vjeruju da je Bog Sve Što Jeste i Sve Što Nije su oni čije je razumijevanje pravilno.

Stvaranjem onoga što je "ovdje" i onoga što je "tamo" Bog je omogućio Bogu da spozna Sebe. U trenutku velike eksplozije iznutra Bog je stvorio relativnost - najveći poklon koji je Bog ikada dao Sebi. Stoga je odnos najveći poklon koji je Bog ikada dao vama - o čemu ćemo kasnije detaljnije govoriti.

Iz Ne-stvari priosteklo je Sve - duhovni doživljaj slučajno potpuno suglasan onom što vaši naučnici nazivaju teorijom Velikog Praska.

Kako su elementi svega prodrli izvana, stvoreno je vrijeme, jer je stvar bila prvo ovdje, zatim tamo, i period potreban da se stigne odavde do tamo je bio mjerljiv. Kao što su se dijelovi Sebe koji su vidljivi, počeli određivati "u odnosu" jedan na drugoga, tako su činili i nevidljivi dijelovi.

Bog je znao da za postojanje ljubavi - i spoznavanje sebe kao čiste ljubavi - mora postojati i njena točna suprotnost. Tako je Bog dobrovoljno stvorio veliku polarnost - apsolutnu suprotnost ljubavi - sve što ljubav nije - koju sada nazivamo strahom. U trenutku kada je strah postojao, ljubav je mogla postojati kao nešto što se može iskustveno doživjeti.

Ovu kreaciju dualiteta izmjenu ljubavi i njene suprotnosti ljudi u svojim različitim mitologijama nazivaju rođenjem zla, padom Adama, pobunom Sotone i tako dalje. Kao što ste izabrali da otjelovljenje čiste ljubavi nazovete Bogom, tako ste strah dostojan prezira prikazali u vidu đavla.

Neki na Zemlji su stvorili prilično razrađene mitologije oko ovog događaja, ispunjene pričama o bitkama i ratu, anđeoskim vojnicima i đavolovim ratnicima, silama dobra i zla, svjetlosti i tame.

Ova mitologija je bila rani pokušaj čovječanstva da shvati i objasni drugima, na razumljiv način, kozmički događaj koga je ljudska duša duboko svjesna, ali koji um može jedva pojmiti.

Pravljenjem univerzuma kao podijeljene verzije Sebe, Bog je stvorio, od čiste energije, sve što sada postoji - vidljivo i nevidljivo.

Drugim riječima, tako je nastao ne samo fizički univerzum, već i metafizički. Dio Boga koji čini drugu polovicu Jesam / Nisam jednadžbe je takođe eksplodirao u beskrajn broj jedinica manjih od cjeline. Ove jedinice energije vi nazivate dušama. U nekim od vaših religijskih mitologija se tvrdi sa je "Bog-Otac" imao mnogo duhovne djece. Ta usporedba s ljudskim iskustvom umnožavanja života je bio jedini način da ljudi prihvate u stvarnosti ideju o iznenadnom pojavljivanju - iznenadnom postojanju - bezbrojnih duša u "Kraljevstvu Nebeskom".

U tom smislu, vaše mitološke priče nisu tako daleko od krajnje stvarnosti, jer su bezbrojne duše koje sačinjavaju moju cjelovitost, u kozmičkom smislu, Moji potomci. Moja božanska svrha dijeljenja Sebe bila je u stvaranju dovoljno dijelova Mene da bi Se mogao iskustveno spoznati. Postoji samo jedan način da Stvaralac spozna Sebe iskustveno kao Stvaraoca, a to je da stvara. I tako sam Ja dao svakom od nebrojenih dijelova Mene (svoj mojoj spiritualnoj djeci) istu stvaralačku moć koju Ja imam kao cjelina.

To je ono što vaše religije podrazumijevaju kada kažu da ste vi stvoreni na "sliku i priliku Boga". To ne znači, kao što su neki tumačili, da su naša fizička tijela slična (mada Bog može preuzeti bilo koji fizički oblik koji izabere za određenu svrhu). To znači da je naša suština ista. Mi smo napravljeni od iste stvari. Mi JESMO "ista tvar"! Sa svim istim osobinama i sposobnostima - uključujući sposobnost stvaranja fizičke stvarnosti od zraka.

Moja svrha stvaranja vas, Mojih duhovnih potomaka, bila je u spoznaji Sebe kao Boga. Ja nemam drugi način da to učinim, osei kroz vas. Tako se može reći (i rečeno je mnogo puta) da je Moja namjena za vas da sebe spoznate kao Mene. To izgleda tako zapanjujuće jednostavno, ali postaje veoma složeno, jer postoji samo jedan način da sebe spoznate kao Mene, a to je da prvo spoznate sebe kao nešto što Ja nisam.

Pokušaj sada pratiti - trudi se da slijediš - jer počinje istančani dio. Da li si spreman? Mislim da jesam.

Dobro. Zapamti, ti si tražio ovo objašnjenje. Čekao si ga godinama. Tražio si ga na svjetovni način, ne u vidu teoloških doktrina ili naučnih teorija.

Da. Znam šta sam tražio.

I pošto si tražio, dobit ćeš.

Da bi bilo jednostavnije, koristit ću vaš mitološki model Božje djece kao osnovu za razgovor, jer vam je on blizak i nije daleko od istine.

Vratimo se na djelovanje procesa samospoznaje.

Postoji jedan način na koji sam mogao prouzrokovati da sva Moja spiritualna djeca spoznaju dijelove Mene - a to je da im jednostavno kažem. To sam i učinio. Ali, kao što vidite, Duši nije bilo dovoljno da Sebe zna jednostavno kao Boga, ili kao dio Boga, ili kao Božju djecu, ili nasljednika kraljevstva (ili koju god mitologiju želite upotrijebiti).

Kao što sam već objasnio, znati nešto i iskustveno ga doživjeti su dvije različite stvari. Duh je težio da Sebe spozna iskustveno (kao i Ja!). Pojmovna svjesnost nije bila dovoljna za vas. Stoga sam Ja izmislio plan. To je najčudesnija ideja u cijelom kozmosu i najspektakularnija suradnja, jer ste svi vi u tome sa Mnom.

Prema planu, vi biste kao čisti duh ušli u tek stvoreni fizički univerzum. To je, zato, što je tjelesnost jedini načini da se spozna iskustveno ono što se zna pojmovno. To je, u stvari, razlog zašto sam stvorio fizički kozmos - i sistem relativnosti koji njime upravlja, i sve što je stvoreno.

U fizičkom univerzumu, vi moja duhovna djeca, mogli ste doživjeti ono što znate o sebi, ali prvo ste morali spoznati suprotno. Jednostavno, ne možete sebe spoznati kao visokog, dok niste postali svjesni niskog. Ne možete doživjeti dio sebe koji nazivate debelim, dok ne spoznate mršavo.

Krajnje logično, ne možete doživjeti sebe kao ono što jeste, dok se niste susreli s onim što niste. To je svrha teorije relativnosti i cjelokupnog fizičkog života. Putem onoga što niste, vi sebe određujete.

Što se tiče krajnjeg saznanja - spoznaje sebe kao Stvaraoca - ne možete doživjeti Sebe kao Stvaraoca ako, i dok ne stvarate. I ne možete stvarati sebe dok niste prvo nestvoreni. Na izvjestan način morate prvo "ne biti", da biste postali.

Pratiš li me?

Mislim.

Nastavi me pratiti.

Naravno, ne postoji način da ne budete ono što i tko ste - vi ste jednostavno to (čisti, stvaralački duh) uvijek bili i uvijek ćete biti. Zato ste uradili slijedeću najbolju stvar.

Prouzročili ste da zaboravite Tko Ste Vi Zapravo.

Pri ulasku u fizički univerzum, vi se odričete svog sjećanja na vas. To vam daje mogućnost da izaberete Tko Ste, umjesto da se jednostavno probudite u zámku, da tako kažem.

U činu izbora da budete, umjesto da vam samo kažem da ste dio Boga, vi sebe

spoznajete kao bića potpunog izbora, što, po definiciji, Bog i jeste. Ali kako ne možete imati izbor o nečemu, ako izbor ne postoji? Vi ne možete ne-biti Moje potomstvo ma koliko se trudili - ali možete to zaboraviti.

Vi jeste, uvijek ste bili i uvijek ćete biti, božanski dio božanske cjeline, dio tijela. Zato se čin sjedinjavanja s cjelinom ili povratka Bogu naziva pod-sjećanje. Vi zapravo birate da se podsjetite Tko Ste Vi Zapravo, ili da se sjedinite s različitim dijelovima sebe da biste iskusili svoju cjelovitost - koja je zapravo - Moja cjelovitost.

Vaš zadatak na Zemlji, dakle, nije da naučite (jer već znate) već da se podsjetite Tko Ste. I da se pod-sjetite tko su svi drugi. Zato je veliki dio vašeg djelovanja u tome da podsjetite druge da bi se i oni mogli sjetiti.

Svi duhovni učitelji su upravo to radili. To je vaša jedina svrha. Odnosno, to je svrha vaše duše.

Bože moj, to je tako jednostavno - tako... simetrično. Mislim, sve se uklapa. Sve se iznenada uklapa. Sada vidim sliku koju nikada ranije nisam potpuno složio.

Dobro. To je dobro. To je svrha ovog razgovora. Tražio si odgovore. Ja sam obećao da ću ti ih dati.

Ti ćeš od ovog razgovora napraviti knjigu i učinićeš moje riječi dostupne mnogim ljudima. To je dio tvog zadatka. Sada imaš mnog pitanja, mnogo ispitivanja o životu. Postavili smo osnovu. Položili smo temelje za dalja razmatranja. Pređimo na druga pitanja.

I ne brini. Ukoliko postoji nešto što smo upravo prešli, a nije ti u potpunosti razumljivo, uskoro će se razjasniti.

Ima toliko toga što želim pitati. Imam toliko mnogo pitanja. Pretpostavljam da bi trebalo početi s krupnim, očiglednim pitanjima. Kao, na primjer, zašto je svijet ovakav kakav jeste?

Od svih pitanja koja je čovjek postavljao Bogu ovo je najčešće. Od početka vremena čovjek je to pitao. Od prvog trenutka do danas željeli ste znati zašto mora biti ovako? Uobičajena formulacija tog pitanja je otprilike slijedeća: ako je Bog savršen i pun ljubavi, zašto bi stvorio zaraze i oskudicu, rat i bolest, zemljotrese, tornada, uragane i sve vidove prirodnih katastrofa, duboka osobna razočarenja i nevolje širom svijeta? Odgovor na to pitanje leži duboko u misteriji kozmosa i najvišem smislu života. Ja ne prikazujem Moju dobrotu stvarajući samo ono što nazivate savršenstvom svuda oko vas. Ja ne pokazujem Moju ljubav ne dozvoljavajući vama da izrazite svoju. Kao što sam već objasnio, ne možete ispoljiti ljubav dok ne pokažete ne-ljubav. Ni jedna stvar ne može postojati bez svoje suprotnosti, osim u svijetu apsolutnog. Ali, oblast apsolutnog nije bila dovoljna ni za vas ni za Mene. Ja sam postojao tamo u vječnosti, i vi ste, takođe, otuda došli.

U apsolutnom, iskustvo ne postoji, samo znanje. Znanje je božansko stanje, ali najveća radost je u postojanju. Postojanje se dostiže samo iskustvom. Razvoj je ovakav: znanje, iskustvo, postojanje. To je Sveto Trojstvo - trojedinstvo koje je Bog. Bog Otac je znanje - roditelj svog razumijevanja, proizvođač svog iskustva, jer ne možete iskusiti ono što ne znate.

Bog Sin je iskustvo - otjelotvorenje, ispoljavanje svega što Otac zna o Sebi, jer ne možete biti ono što niste iskusili.

Bog Sveti Duh je postojanje - oslobađanje od tijela svega što je Sin iskusio o Sebi; jednostavno, odabrano bitisanje moguće samo putem sjećanja na znanje i iskustvo. To jednostavno bitisanje je blaženstvo. To je Božje stanje, poslije spoznaje i doživljaja Sebe.

To je ono za čim je Bog čeznuo u početku.

Naravno, vi ste davno prerasli fazu u kojoj bi vam se moralo objasniti da opis Boga u vidu otac-sin odnosa nema nikakve veze sa rodom i spolom. Ja ovdje koristim slikovit govor vaših nedavnih svetih zapisa. Mnogo raniji sveti zapisi postavili su ovu metaforu u majka-kćerka kontekst. Nijedno nije točno. Vaš um može najbolje shvatiti odnos: roditelj-potomstvo, ili: ono što prouzrokuje i ono što je prouzrokovano.

Dodavanje trećeg dijela Trojstva dovodi do ovog odnosa:

Ono što prouzrokuje / Ono što je prouzrokovano / Ono što jeste.

Ova Trojedinствена Stvarnost je Božji potpis. To je božanski obrazac. Tri-ujednome se nalazi svuda u oblasti uzvišenog. Ne možete je izbjeći u stvarima koje se tiču vremena i prostora, boga i svjesnosti, ili bilo kog drugog istančanog odnosa. S druge strane, nećete naći Trojedinственu Istinu u bilo kom od običnih odnosa u životu.

Trojedinственu Istinu prepoznaje u istančanim odnosima svatko tko se njima bavi.

Neke od vaših religija opisuju Trojedinственu Istinu kao Oca, Sina i Duha Svetog.

Neki od vaših psihijataru koriste termine nadsvijest, svijest i podsvijest. Neki od vaših spiritualista kažu um, tijelo i duša. Neki od vaših naučnika vide energiju, tvar, eter.

Neki od vaših filozofa kažu da nešto nije istina za vas dok nije istina u misli, riječi i djelu.

Kada razgovarate o vremenu, vi govorite samo o tri vremena: prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Slično, postoje tri momenta u vašem opažanju - prije, sada i poslije. U terminima prostornih odnosa, bilo da se razmatraju točke u univerzumu ili različite točke u vašoj vlastitoj sobi prepoznajete - ovdje, tamo i prostor izmjenu.

U stvarima jednostavnih odnosa ne prepoznajete "izmjenu". To je zato što su ti odnosi uvijek dvojni, dok su odnosi u višoj oblasti uvek trojni. Tako, postoji lijevo-desno, gore-dolje, veliko-malo, brzo-sporo, toplo-hladno i najveća dvojnost ikada stvorena muško-žensko.

U ovim dvojnostima ne postoji izmjena. Stvar je ili jedno ili drugo ili veći ili manji izraz jednog od ovih polariteta.

U okviru jednostavnih odnosa ništa pojmljivo ne može postojati bez njegove suprotnosti. Većina vašeg svakodnevnog iskustva je zasnovana na ovoj stvarnosti.

U okviru oblasti uzvišenih odnosa ništa što postoji nema suprotnost. Sve je Jedno i sve napreduje od jednog ka drugom u beskrajnom krugu.

Vrijeme je takva uzvišena oblast u kome ono što vi nazivate prošlost, sadašnjost i budućnost postoje u među-odnosu. To jest, one nisu suprotnost, već dijelovi iste cjeline, razvoj iste ideje, ciklusi iste energije, vidovi iste nepromjenljive istine. Ako iz ovog zaključite da prošlost, sadašnjost i budućnost postoje jedinstveno i u isto "vrijeme", onda ste u pravu.

(Ipak, sada nije trenutak da razgovaramo o tome. Možemo detaljnije razjasniti kada budemo istraživali cjeli pojam vremena - što ćemo učiniti kasnije).

Svijet je ovakav kakav jeste, jer ne bi mogao biti drugačiji i još uvijek postojati u gruboj oblasti fizičkog. Zemljotresi i uragani, poplave i tornada i događaji koje nazivate prirodnim katastrofama, nisu ništa drugo do kretanja elemenata od jedne polarnosti do druge. Cjeli ciklus rođenja-smrti je dio ovog kretanja. To su ritmovi života i sve u toj stvarnosti je njima podređeno, jer je i sam život ritam. On je val, vibracija, pulsiranje u samom srcu Svega Što Jeste.

Bolesti i nemoć su suprotnosti zdravlju i iscjeljenju, i pojavljuju se u vašoj stvarnosti po vašem nalogu. Ne možete biti bolesni, a da niste na nekom nivou prouzrokovali svoju bolest, i možete ponovo biti zdravi u trenutku samo ako to odlučite. Duboka osobna razočarenja su odgovori koji su izabrani, a svjetske nesreće su rezultat kolektivne svijesti.

Pitanje koje si ti postavio pretpostavlja da sam Ja izabrao ove događaje i da je Moja

volja i želja da se oni dogode. Ali, Ja ne prouzrokujem postojanje ovih stvari. Ja samo promatram kako vi to radite. I ništa ne činim da bi ih spriječio, jer bi to značilo osujećivanje vaše volje. To bi vas zauzvrat lišilo iskustva Boga, a to je iskustvo koje smo vi i Ja zajedno izabrali.

Zato nemojte osuđivati sve što nazivate lošim u svijetu. Zapitajte se radije, što ste loše procijenili i da li išta, i što želite uraditi da biste to promijenili.

Istražujte iznutra, a ne iz vana, pitajući se: "Koji dio Sebe želim iskusiti sada suočen s ovom nesrećom? Koji aspekt bića biram da prevagne?" Jer cijeli život postoji kao instrument za osobno stvaralaštvo i svi događaji predstavljaju priliku da odlučite i budete Tko Ste.

To je istina za svaku dušu, i, kao što vidite, nema žrtava u univerzumu, samo stvaralaca. Svi Učitelji koji su hodali ovom planetom su to znali. Zato, kojeg god Učitelja da spomenete, nijedan nije smatrao sebe žrtvom - mada su mnogi bili zaista razapeti.

Svaka duša je Učitelj - mada se neke ne sjećaju svog porijekla ili svog nasljedstva. Ali svaka stvara situaciju i okolnosti za svoju najuzvišeniju svrhu i za svoje najbrže sjećanje – u svakom trenutku zvanom sada.

Ne sudite stoga karmičku stazu kojom hodaju drugi. Ne zavidite uspjehu i ne sažaljevajte neuspjeh, jer vi ne znate što je uspjeh ili neuspjeh u procjeni duše.

Ne nazivajte nešto nesrećom ili radosnim događajem dok ne odlučite ili ne vidite kako je isti upotrebljen. Jer, da li je smrt nesreća, ako spasi tisuće života? I da li je život radostan događaj ako prouzrokuje samo tugu? Ipak, ni to ne treba prosuđivati, već uvijek treba čuvati svoje mišljenje za sebe i dozvoliti drugima to isto.

To ne znači da treba zanemariti poziv za pomoć, niti zapostaviti htjenje vaše vlastite duše da radite na mijenjanju nekih okolnosti ili uvjeta. To znači izbjegavati etiketiranje i prosuđivanje onoga što radite. Jer, svaka okolnost je dar i u svakom iskustvu je skriveno bogatstvo.

Postojala je jednom jedna duša koja je znala sebe kao svjetlost. Bila je to nova duša i stoga željna iskustva. "Ja sam svjetlost", govorila je. "Ja sam svjetlost". Ali sve znanje o tome i sve kazivanje nije moglo zamijeniti iskustvo. A u carstvu iz koga se ova duša pojavila nije bilo ničeg osim svjetlosti. Svaka duša je bila velika, svaka duša je bila veličanstvena, svaka duša je sijala svojim sjajem Moje čudesne svetlosti. I tako je spomenuta duša bila kao svjetiljka u suncu. U središtu najvećeg svjetla - čiji je dio bila – nije mogla sebe vidjeti, niti iskusiti sebe kao ono Tko i Što Zapravo Jeste. Dogodilo se da je ova duša željela i željela spoznati sebe. I tako je velika bila njena žudnja da sam Ja jednom rekao: "Znaš li, Malena, što moraš učiniti da bi zadovoljila tu tvoju žudnju?"

"Što, Bože? Šta? Učinit ću sve!" Mala duša je rekla.

"Moraš se odvojiti od nas ostalih", odgovorio sam, "i onda moraš pozvati tamu na sebe".

"Što je tama, o Sveti?" upitala me je mala duša.

"Ono što ti nisi", odgovorio sam, i duša je razumjela.

I tako je duša učinila, odvajajući se od Svega, odlazeći u drugu oblast. I u toj oblasti duša je imala moć da dozove u svoje iskustvo sve vrste tame. I to je učinila. Ali, usred sve te tame uzviknula je: "Oče, Oče, zašto si me ostavio?" Kao što i vi činite u vašim najcrnijim vremenima. Ali Ja vas nisam nikada zaboravio, već uvijek stojim uz vas spreman da vas podsjetim Tko Ste Vi Zapravo; spreman, uvijek spreman da vas pozovem kući.

Zato, budite svjetlost u tami i ne proklinjite je.

I ne zaboravite Tko Ste u trenutku kada vas okruži ono što vi niste. Već slavite stvaranje, čak i ako stremite da ga promijenite.

I znajte da ono što radite u vrijeme vaših najvećih iskušenja može biti vaš najveći uspjeh. Jer iskustvo koje stvarate je potvrda o tome Tko Ste Vi - i Tko Želite Biti. Ispričao sam vam ovu priču - parabolu o maloj duši i suncu - da biste mogli bolje razumjeti zašto je svijet kakav jeste - i kako se neposredno može promijeniti u trenutku kada se svatko sjeti božanske istine o svojoj najuzvišenijoj stvarnosti. Postoje oni koji kažu da je život škola, i da su stvari koje promatrate i doživljavate u životu namjenjene vašem učenju. Ja sam se na to osvrnuo ranije i ponovo ću reći: Vi niste došli u ovaj život da biste učili - već da biste ispoljili ono što već znate. U tom ispoljavanju vi ćete djelovati i stvoriti sebe na-novo kroz svoje iskustvo. Na taj način vi opravdavate svoj život i dajete mu svrhu. Na taj način mu vraćate svjetlost. Želiš li reći da su sve loše stvari koje nam se događaju naš vlastiti izbor? Zar smo čak i svjetske nepogode i katastrofe, do izvjesnog nivoa, sami stvorili da bi mogli "iskusiti suprotno od onog Tko Smo?" I ako je tako, zar ne postoji neki bezbolniji način za nas i za druge da stvorimo prilike u kojima ćemo iskustveno doživjeti sebe? Postavio si nekoliko pitanja i sva su dobra. Pođimo redom.

Ne, nisu sve stvari koje vi nazivate lošim i koja vam se događaju, vaš vlastiti izbor.

Ne u svjesnom smislu na koji ti misliš. Ali, one su sve vaše vlastite tvorevine.

Vi ste stalno u procesu stvaranja. Svakoga trenutka. Svake minute. Svakoga dana. Kako možete stvarati - o tome ćemo govoriti kasnije. Za sada, samo prihvatite moju riječ - vi ste veliki stvaralački stroj i vi stvarate nove pojave, doslovno, brzinom svojih misli.

Događaji, pojave, uvjeti, okolnosti - sve je stvoreno iz svijesti.

Individualna svijest je dovoljno moćna. Možete zamisliti kakva se stvaralačka energija oslobađa kada se dvoje ili više skupe u moje ime? A masovna svijest? Ona je toliko moćna da možete stvoriti događaje i okolnosti od svjetskog značaja i planetarnih posljedica.

Ne bi bilo točno reći - ne na način na koji ti misliš - da vi birate ove posledice. Vi ih ne birate ništa više od Mene. Kao i Ja vi ih promatrate, i odlučujete Tko Ste u odnosu na njih.

U svijetu ne postoje žrtve i zločinci. Niti ste vi žrtva tuđih izbora. Na neki način vi ste svi stvorili to što kažete da prezirete - i pošto ste to stvorili, to ste i izabrali.

To je napredan način mišljenja i njega svi Učitelji dostignu prije ili kasnije. Jer, tek kada prihvaćate odgovornost za sve, oni mogu postići moć da promijene dio toga.

Dok god se bavite mišlju da negdje vani postoji netko ili nešto koje vam "to radi", vi se odričete moći da učinite nešto u vezi s tim. Tek kada kažete "Ja sam to učinio" možete naći snagu da to promijenite.

Mnogo je lakše promijeniti ono što sami radite, nego ono što drugi čine.

Prvi korak u mijenjanju bilo čega je znanje i prihvaćanje da ste vi izabrali da bude tako kako jeste. Ako to ne možete prihvatiti na osobnom nivou, složite se s tim kroz vaše razumijevanje da smo Svi Mi Jedno. Trudite se, stoga, stvoriti promjenu ne zato što je nešto pogrešno, već zato što više ne predstavlja točnu potvrdu onoga Tko Vi Jeste.

Postoji samo jedan razlog da se nešto učini: to je izjava univerzumu o tome Tko Ste Vi.

Korišten na ovaj način život postaje Samostvaralački. Vi koristite život da stvorite

sebe u skladu s onim Tko Ste i Tko Ste Oduvijek Željeli Biti. Postoji takođe samo jedan razlog da se nešto pre-radi: to više nije izjava o tome Tko Vi Želite Biti. To ne odražava vas. To ne predstavlja vas. (Odnosno, to više ne predstavlja vas.)

Ako želite biti točno predstavljeni morate raditi na promjeni svega u vašem životu što se ne uklapa u sliku vas, koju želite prenijeti u vječnost. U širem smislu, sve "loše" stvari koje se događaju jesu vaš izbor. Greška je u tome, ne što su one izabrane, već što su nazvane lošima. Jer nazivajući njih lošima vi sebe nazivate lošima, pošto ste ih vi stvorili.

Tu etiketu vi ne možete prihvatiti, pa, umjesto da sebe nazovete lošima, vi se odričete svojih vlastitih dijela. To je intelektualno i duhovno nepoštenje koje vam dopušta da prihvatite svijet sa postojećim okolnostima. Ako biste morali prihvatiti - ili čak ako bi osjetili duboku unutrašnju svijest - osobne odgovornosti za svijet, on bi bio potpuno drugačije mjesto. To je toliko očigledno da izgleda krajnje bolno i gorko ironično.

Prirodne nepogode i katastrofe u svijetu - tornada i uragani, vulkani i poplave - njegova fizička previranja - niste stvorili vi posebno. Ono što ste vi stvorili je stupanj do koga ovi događaji utiču na vaš život.

U univerzumu se događaju događaji za koje ni najbujnija mašta ne može tvrditi da ste ih vi podstrekli ili stvorili.

Ti događaji su stvoreni u jedinjenom sviješću čovjeka. Cijeli svijet u zajedničkom stvaralaštvu prouzvodi ova iskustva. Svatko od vas se kreće kroz njih pojedinačno, odlučujući što oni vama znače, ukoliko vam uopće znače, i Tko i Što Ste Vi u odnosu na njih.

Na taj način vi zajednički i pojedinačno stvarate život i vremena koja doživljavate, u cilju razvoja duše.

Pitao si da li postoji bezbolniji način da se istrpi taj proces - i odgovor je da postoji - ali, ipak, ništa se u vašem vanjskom iskustvu neće promijeniti. Bol koja prati zemaljska iskustva i događaje - i vas i drugih - može se smanjiti, ako se promijeni način na koji ih promatrate. Vi ne možete promijeniti vanjski događaj (jer je njega stvorilo mnogo vas, a vi niste dovoljno svijesno razvijeni da individualno promijenite ono što je kolektivno stvoreno), tako da morate promijeniti unutrašnji doživljaj. To je put ka umijeću življenja.

Ništa nije bolno samo od sebe i po sebi. Bol je rezultat pogrešne misli. To je greška u razmišljanju.

Učitelj može i najveću bol otkloniti, na taj način, Učitelj iscjeljuje.

Bol je rezultat suda koji imamo o jednoj stvari. Otkloniti prosuđivanje i bol nestaje. Prosuđivanje je često zasnovano na prethodnom iskustvu. Vaša misao o stvari je izvedena iz prethodne zamisli o toj stvari. Vaša prethodna misao proizilazi iz još ranije misli - a ta misao iz još ranije i tako dalje, kao kula od kockica, sve dok se ne vratite unazad u sobu iskrivljenih ogledala, do onog što Ja nazivam prvom mišlju. Svaka misao je kreativna i nijedna misao nije moćnija od originalne misli. Zato se ona ponekad naziva izvornim grijehom.

Izvorni grijeh je kada je prva misao o nečemu pogrešna. Greška je umnožena ponovo kada se javi druga ili treća misao o tome. Zadatak Duha Svetog je da vas potakne na novo razumijevanje, koje vas može osloboditi vaših grešaka.

Kažeš li da se ne treba osjećati loše zbog izgladnjele djece u Africi, nasilja i nepravde u Americi, zemljotresa koji ubija stotine ljudi u Brazilu?

U Božjem svijetu ne postoji "treba" i "ne treba". Radite ono što odražava vas, što vas predstavlja kao veću viziju vašeg Ja. Ako se želite osjećati loše, osjećajte se loše. Ali

nemojte osuđivati niti okrivljavati, jer ne znate zašto se nešto događa, niti s kojim ciljem.

I upamtite slijedeće: to što okrivljavate će okriviti vas, i to što osuđujete ćete postati. Radije, težite promijeniti stvari - ili podržite druge koji ih mijenjaju - koji više ne odražavaju najviši smisao toga Tko Ste Vi.

Nadalje, blagoslovite sve - jer sve je to Božje djelo, a život koji živite je nauzvišenija tvorevina.

Možemo li zastati za trenutak da uhvatim dah? Da li sam čuo pravilno da si rekao da u Božjem svijetu ne postoji "treba" i "ne treba"?

To je točno.

Kako je to moguće? Ako ne postoji u Tvom svijetu, gde bi bilo?

Zaista, gdje?

Ponavljam pitanje. Gdje bi se moglo "treba" i "ne treba" pojaviti, ako ne u tvom svijetu?

U vašoj mašti.

Ali oni koji su me naučili sve o ispravnom i pogrešnom, dobrim postupcima i lošim postupcima, potrebnom i nepotrebnom, su mi rekli da si ova pravila postavio Ti - Bog.

Onda oni koji su te učili nisu bili u pravu. Ja nikada nisam odredio "dobro" ili "loše", "činiti" ili "ne činiti". Da sam to uradio, lišio bih vas vašeg najvećeg poklona - prilike da radite kako želite, i iskusite rezultate toga; mogućnosti da stvorite sebe na-novo na sliku i priliku onoga Tko Vi Zapravo Jeste; jednostavno da izazovete u stvarnosti više i više sebe, na osnovu najuzvišenije zamisli o tome što ste sposobni dostići.

Reći da je nešto - misao, riječ, djelo - "pogrešno", bilo bi isto kao reći vam da to ne radite. Reći vam da to ne radite, značilo bi zabraniti vam. Zabraniti vam, značilo bi ograničiti vas. Ograničiti vas značilo bi poreći stvarnost onoga Tko Ste Vi Zapravo i uskratiti vam priliku da stvorite i doživite tu istinu.

Postoje oni koji kažu da sam vam dao slobodnu volju, ali ti isti ljudi tvrde da ću vas, ukoliko me ne poslušate, poslati u pakao. Kakva je to slobodna volja? Zar to nije podsmjehivanje Bogu - da i ne govorimo o bilo kakvoj vrsti pravog odnosa između nas?

Sada ulazimo u drugu oblast o kojoj sam želio razgovarati, a to je cijela ta priča o raju i paklu. Iz onog što mogu razabrati odavde, pakao ne postoji.

Postoji pakao, ali nije ono što mislite, i vi ga ne doživljavate iz razloga koji su vam dani.

Što je pakao?

To je iskustvo najgoreg mogućeg ishoda vaših izbora, odluka i djela. To je prirodna posljedica svake misli koja negira Mene ili se odriče onoga Tko Ste Vi u odnosu na Mene.

To je bol koju trpite kroz pogrešno razmišljanje. Ali čak je i izraz "pogrešno razmišljanje" neprikladan, jer ne postoji nijedna stvar koja je pogrešna.

Pakao je suprotnost radosti. To je neispunjenje. To je spoznaja onoga Tko i Što Ste Vi uz neuspjeh da to doživite. To je bivanje manje. To je pakao, i ne postoji veći za vašu dušu.

Ali pakao ne postoji kao mjesto koje ste vi izmislili, gdje govorite o vječnoj vatri, ili postojite u nekom stanju beskrajnog mučenja. Kakav bi bio smisao toga?

Čak i kada bih Ja imao izuzetno nebožansku misao da niste zaslužili "raj", zašto bih

morao tražiti neku vrstu osvete, ili kazne za vaš neuspjeh? Zar ne bi bilo jednostavnije za Mene da vas se samo oslobodim? Koji bi to osvetoljubivi dio Mene tražio da vas osudim na neopisivu vječnu patnju?

Ako je vaš odgovor, potreba za pravdom, zar ne bi jednostavni prekid zajedništva sa Mnom raju služilo ciljevima pravde? Da li je beskrajno zadavanje bola neophodno?

Kažem vam da ne postoji takvo iskustvo poslije smrti kakvo ste vi izmislili u vašim na strahu zasnovanim teologijama. Ali postoji iskustvo vaše duše koja je tako nesretna, nepotpuna, manja od cjeline, tako odvojena od Božje najveće radosti, da bi to za nju bio pakao. Ali kažem vam da vas ne šaljem Ja tamo, niti vam namećem to iskustvo. Vi ga samo stvarate kad god i kako god Sebe odvojite od vaše vlastite najuzvišenije misli o vama. Vi sami stvarate to iskustvo kada se odričete Sebe; kada odbacujete ono Tko i Što Zapravo Jeste.

Ali, čak ni to iskustvo nikada nije vječno. Ne može biti, jer Moj plan nije da budete odvojeni od Mene zauvijek i uvijek. Zapravo, tako nešto je nemoguće - jer da bi se dogodilo, ne trebate samo vi negirati Tko Ste - i Ja bi trebao to učiniti. A Ja to nikada neću uraditi.

I dok god se jedan od nas drži istine o vama, istina će na kraju prevagnuti.

Ali, ukoliko ne postoji pakao, znači li to da ja mogu raditi sve što želim, da se mogu ponašati kako hoću, učiniti bilo što bez straha od kazne?

Zar vam je strah potreban da biste bili, radili ili imali ono što je samo po sebi ispravno? Zar vam se mora prijetiti da biste "bili dobri"? I što znači "biti dobar"? Tko ima posljednju reč o tome? Tko postavlja smjernice. I vi odlučujete koliko ste dobroga uradili; koliko dobroga činite. Jer, vi ste onaj koji odlučuje Tko i Što Zapravo Jeste i Tko Želite Biti. I jedino vi možete procijeniti koliko ste u tome uspješni. Nitko drugi vas nikada neće prosuđivati, jer zašto i kako bi Bog mogao suditi svojoj vlastitoj tvorevini i nazvati je lošom? Da sam želio da budete savršeni i da sve radite savršeno Ja bih vas ostavio u stanju potpunog savršenstva iz kog dolazite. Cio smisao procesa je bio u tome da otkrijete sebe, stvorite vaše Ja, shodno tome tko ste zaista - tko želite biti. Ali to niste mogli učiniti da niste imali izbor da budete i nešto drugo.

Treba li stoga da vas kaznim zbog izbora koji sam vam Ja ponudio? Da nisam želio da napravite drugi izbor, zašto bih ga stvorio?

To je pitanje koje morate postaviti sebi prije nego što mi pripisete ulogu Boga koji osuđuje.

Direktan odgovor na tvoje pitanje je da možete činiti kako želite bez straha od kazne; on vam, međutim, može poslužiti da postanete svjesni posljedica.

Posljedice su rezultati. Prirodni ishodi. Oni nisu isto što i odmazde ili kazne. Ishodi su samo ishodi. Oni su ono što rezultira iz primjene prirodnih zakona. Oni su ono što se događa, sasvim predvidljivo, kao posljedica onog što se dogodilo.

Sav fizički život djeluje u skladu s prirodnim zakonima. Jednom kada zapamtite ove zakone i primjenjujete ih, savladali ste život na fizičkom nivou.

Ono što vama izgleda kao kazna - ili što biste nazvali zlom ili lošom srećom - nije ništa drugo do prirodni zakon koji se potvrđuje.

Ukoliko bih ja poznavao ove zakone i poštovao ih, nikada ne bih imao nijedan nepovoljni trenutak? Da li mi to kažeš?

Nikada ne bi doživio sebe u onom što nazivaš "nevoljom". Ne bi smatrao nijednu životnu situaciju problemom. Ne bi pristupio nijednoj životnoj okolnosti uz strepnju.

Prekinuo bi brigu, sumnju i strah. Živio bih kao što zamišljaš da su Adam i Eva živjeli – ne kao duše lišene tijela u oblasti apsolutnog, već kao otjelotvorene duše u oblasti relativnog.

Ali, imao bi svu slobodu, svu radost i mir, svu mudrost, razumijevanje i moć Duha koji jesi.

Bio bi potpuno ostvareno biće.

To je cilj vaše duše. To je njena svrha - da se potpuno ostvari dok je u tijelu; da postane otjelotvorenje svega što zapravo jeste.

To je Moj plan za vas. To je Moj ideal; da se Ja ostvarim kroz vas. Na taj način, pojam postaje iskustvo i Ja mogu spoznati svoje Ja iskustveno.

Zakoni univerzuma su zakoni koje sam Ja postavio. To su savršeni zakoni koji omogućuju savršeno djelovanje fizičkog.

Da li ste ikada vidjeli nešto složenije od pahuljice? Njena složenost, dizajn, njena simetrija, jedinstvenost samoj sebi i različitost od svega ostalog - sve je to zagonetka. Vi ste zbunjeni čudnovatnošću ovog zapanjujućeg ispoljavanja Prirode. Ali, ako Ja to mogu učiniti s jednom pahuljicom, što mislite da mogu učiniti - da sam učinio - s cijelim kozmosom?

Kada biste vidjeli njegovu simetriju, savršenost njegovog dizajna - od najvećeg tijela do najmanje čestice - ne biste mogli u svojoj stvarnosti sačuvati istinu o tome. Čak i sada, dok ga letimično sagledavate, ne možete zamisliti ili shvatiti njegova značenja. Ali možete znati da postoje značenja - mnogo složenija i izuzetnija nego što vaš sadašnji stupanj razumijevanja može prihvatiti. Vaš Shakespeare je to divno rekao: Postoji više stvari u Raju i na Zemlji, Horacije, nego što možeš sanjati u svojoj filozofiji.

Kako ja mogu spoznati te zakone? Kako ih mogu naučiti?

Nije u pitanju učenje, već podsjećanje!

Kako ih se mogu sjetiti?

Počni s tim što ćeš biti miran. Utišaj vanjski svijet, da bi ti unutrašnji svijet mogao donijeti vid. Taj u-vid je ono što tražiš, ali njega ne možeš imati dok si tako duboko zabrinut za svoju vanjsku stvarnost. Nastoj, dakle, unijeti unutar sebe što je više moguće. I kada se ne baviš svojom unutrašnjom suštinom, dođi iz nje kada općiš s vanjskim svijetom. Zapamti ovo načelo:

Ako ne uneš u svoju suštinu, ostat ćeš izvan nje.

Prebaci to u prvo lice dok ga ponavljaš da bi bilo osobnije:

Ako ja ne uđem u svoju suštinu ja ostajem izvan nje.

Cijelog života si ostajao izvan. Ali, to ne moraš i nikada nisi morao.

Ne postoji ništa što ne možeš biti, ne postoji ništa što ne možeš uraditi. Ne postoji ništa što ne možeš imati.

To zvuči kao obećanje o medu i mlijeku.

Kakvo drugo bi obećanje želio da ti Bog da? Da li bi mi vjerovao da ti obećam manje?

Tisućama godina ljudi su sumnjali u Božja obećanja iz najčudnijeg razloga: bila su suviše dobra da bi bila istinita. Tako ste izabrali manje obećanja - manju ljubav. Jer, najviše obećanje Boga potiče iz najviše ljubavi. Ali, vi ne možete pojmiti savršenu ljubav, tako da je i savršeno obećanje nepojmivo. Kao i savršena osoba. Zbog toga ne možete vjerovati čak ni u Sebe same.

Nemogućnost da vjerujete u bilo što od toga, znači nemogućnost da vjerujete u Boga. Jer vjera u Boga stvara vjeru u Božji najveći dar - bezuvjetnu ljubav - i Božje najveće obećanje - neograničeni potencijal.

Smijem li te prekinuti ovdje? Ne volim prekidati Boga kada govori... ali već sam ranije čuo tu priču o neograničenom potencijalu, i ona nije u skladu s ljudskim iskustvom. Zaboravimo teškoće s kojima se susreće prosječna osoba - što je s izazovima onih koji su rođeni s mentalnim ili fizičkim ograničenjima? Da li su njihove mogućnosti neograničene?

Vi ste o tome pisali u vašem vlastitom Svetom pismu - na mnogo načina i na mnogim mjestima.

Navedi mi jedan primjer.

Vidi što je napisano u Postanku, poglavlje 11, stih 6, u vašoj Bibliji.

Piše, "I Gospod reče, gledaj ljudi su jedno, i svi imaju isti jezik; i ovo je samo početak onoga što će uraditi; i ništa im neće biti uskraćeno, što su zamislili da urade!"

Da. Sada, možeš li u to vjerovati?

To ne daje odgovor na pitanje o nemoćnima, slabim, hendikepiranim, onima čije su mogućnosti ograničene.

Misliš li ti da su oni ograničeni, kako si to rekao, nečim što nisu sami izabrali? Misliš li da se ljudska duša suočava sa životnim izazovima - kakvi god da su - pukim slučajem?

Da li to zamišljaš?

Želiš li reći da duša unaprijed bira vrstu života koju će iskusiti?

Ne, to bi osujetilo svrhu susreta. Svrha je da stvorite vaše iskustvo - i da tako stvorite Sebe - u veličanstvenom trenutku Sadašnjosti. Zbog toga ne birate život koji ćete iskusiti unapred.

Međutim, možete izabrati osobe, mjesta i događaje - uvjete i okolnosti, izazove i prepreke, prilike i mogućnosti - pomoću kojih stvarate vaše iskustvo. Možete izabrati boje za svoju paletu, alate za svoju kutiju, strojeve za svoju radionicu. Što s tim radite je vaša briga. To je zadatak života.

Vaše mogućnosti su neograničene u svemu što ste izabrali da uradite. Nemojte pretpostaviti da duša koja se inkarnira u tijelo koje nazivate ograničenim, nije dostigla svoj puni potencijal, jer ne znate što je duša pokušavala uraditi. Vi ne razumijete njen plan.

Njene namere su vam nejasne.

Zato blagoslovite svaku osobu i stanje, i pokažite zahvalnost. Na taj način potvrđujete savršenost Božje kreacije - i pokazujete vjeru u Njega, jer, ništa se ne događa slučajno u Božjem svijetu, i ne postoji sticaj okolnosti. Niti je svijet osakaćen nasumičnim izborom, niti onim što nazivate sudbinom.

Ako je pahuljica potpuno savršena u svom dizajnu, zar se ne bi isto moglo reći i za nešto tako veličanstveno kao što je vaš život?

Ali čak je i Isus liječio bolesne. Zašto bi ih liječio, ako je njihovo stanje bilo tako savršeno?

Isus nije liječio one koje je liječio zato što je njihovo stanje smatrao nesavršenim. On je liječio one koje je liječio, jer je video molbu tih duša za izlječenjem kao dio njihovog procesa. On je sagledao savršenost procesa. On je prepoznao i razumio namjeru duše.

Da je Isus slutio da sve bolesti, mentalne ili fizičke, predstavljaju nesavršenost, zar ne bi jednostavno izliječio sve na svijetu odjednom?

Sumnjaš li da je on to mogao uraditi?

Ne. Vjerujem da je mogao to uraditi.

U redu. Onda um želi saznati: Zašto to nije učinio? Zašto bi Isus izabrao da neki

pate, a da drugi budu izlječeni? U stvari, zašto Bog dozvoljava bilo koju patnju bilo kada?

To pitanje je postavljano ranije, i odgovor ostaje isti. Postoji savršenstvo u procesu - i sav život proizilazi iz izbora. Nije prikladno ometati izbor, niti ga dovoditi u pitanje. Posebno je neprikladno osuđivati ga.

Ono što je prikladno jeste promatrati ga, i zatim uraditi sve što se može da bi se duši pomoglo u traženju i postizanju uzvišenijeg izbora. Promatrajte, dakle, izbore drugih, ali ih nemojte procjenjivati. Znajte da su njihovi izbori savršeni u tom trenutku - ali budite spremni da im pomognete ukoliko dođe trenutak u kome će tragati za novijim izborom, drugačijim izborom - uzvišenijim izborom.

Priklonite se zajedništvu s dušama drugih i njihova svrha, njihova namjera će vam biti jasna. To je Isus učinio s onima koje je liječio - i sa svima čiji život je dotakao. Isus je izlječio sve koji su došli k njemu, ili koji su poslali druge da u njihovo ime mole. On nije liječio nasumice. Učiniti to značilo bi prekršiti sveti zakon Univerzuma: Dozvoli svakoj duši da ide svojim putem.

Ali, da li to znači da ne smijemo nikome pomoći ukoliko nas ne zamoli? Sigurno da nije tako, jer onda ne bismo nikada mogli pomoći gladnoj djeci Indije, ili napaćenim masama u Africi, ili siromasima, ili potlačenima bilo gdje u svijetu. Sav humanitarni napor bi bio izgubljen, sav dobrotvorni rad zabranjen. Moramo li čekati da nas pojedinac očajnički pozove ili da narod zatraži pomoć prije nego što nam je dopušteno da uradimo ono što je očigledno ispravno?

Vidiš, to pitanje samo nameće odgovor: ako je stvar očigledno ispravna, učinite je. Ali budite spremni da izuzetno pažljivo procijenite šta je "dobro" i "loše".

Nešto je dobro ili loše samo zato što vi kažete da je tako. Nešto nikada nije dobro ili loše samo po sebi.

Nije.

"Ispravnost" ili "pogrešnost" nije unutrašnje stanje, to je subjektivna procjena u osobnom sistemu vrijednosti. Vašim subjektivnim procjenama vi stvarate sebe - vašim osobnim vrijednostima određujete i pokazujete Tko Ste.

Svijet postoji takav kakav jeste da biste vi mogli donositi ove procjene. Da svijet postoji u savršenom stanju, vaš životni proces samostvaralaštva bi bio prekinut. Završio bi se. Karijera advokata bi se sutra završila kada više ne bi bilo parnica. Karijera doktora bi se završila sutra kada više ne bi bilo bolesti.. Karijera filozofa bi se završila sutra kada ne bi bilo više pitanja.

I karijera Boga bi se završila sutra kada ne bi bilo više problema.

Točno. Savršeno si to rekao. Mi, svi mi, bismo završili proces stvaranja kada ne bi bilo ničeg za stvaranje. Mi, svi mi, imamo stečeni interes da nastavimo igru. Koliko god dakažemo da bismo željeli riješiti ove probleme, ne usuđujemo ih se riješiti u potpunosti. U tom slučaju ne bismo imali više šta da radimo.

Vaš industrijsko-vojni kompleks to veoma dobro shvaća. Zato se snažno suprotstavlja svakom pokušaju da se bilo gde u svijetu uspostavi antiratna vlada. Vaše medicinsko činovništvo to takođe razumije. Zato se postojano protivi - a tako mora, da bi opstalo - svakom čudotvornom lijeku ili izlječenju, a da i ne govorimo o mogućnosti samih čuda.

Vašoj religijskoj zajednici je to, takođe, jasno. Zbog toga doslijedno napada svaku definiciju koja ne podrazumeva strah, sud i odmazdu i svaku definiciju Sebe koja ne uključuje njenu ideju o jedinom putu do Boga.

Ako vam Ja kažem da ste vi Bog - gdje je tu mjesto religiji? Ako vam kažem da ste

izliječeni, što ostaje za nauku i medicinu? Ako vam kažem da ćete živjeti u miru - što će tu mirotvorci? Ako vam kažem da je svijet sređen - što će tu svjet?

Što je s instalaterima?

Svijet u osnovi sačinjavaju dvije vrste ljudi: oni koji vam daju stvari koje želite i oni koji stvari popravljaju. Na neki način, čak i oni koji vam samo daju stvari koje želite - mesari, pekari, cvjećari - jesu također oni koji popravljaju. Jer, imati želju za nečim često je isto što i imati potrebu. Zato pazite da želja ne postane ovisnost!

Želiš li reći da će svijet uvek imati problema? Kažeš li da Ti u stvari želiš da bude tako?

Kažem da svijet postoji na način na koji postoji - isto kao što i pahuljica postoji na način na koji postoji - potpuno planski. Vi ste ga takvim učinili - isto kao što ste stvorili vaš svijet takvim kakav jeste.

Ja želim to što vi želite. Onog dana kada stvarno budete željeli da ne bude više gladi, neće više biti gladi. Ja sam vam dao sve mogućnosti da to učinite. Dostupna su vam sva sredstva potrebna da napravite taj izbor. Niste ga napravili. Ne zato što ne možete.

Svijet bi mogao sutra stati na put problemu gladi u svijetu. Vi ste izabrali da to ne učinite. Vi tvrdite da postoje valjani razlozi što 40.000 ljudi dnevno umire od gladi. Za to dobrih razloga nema. Ali, u isto vrijeme, kada kažete da ne možete ništa učiniti povodom toga što 40.000 ljudi dnevno umire od gladi, vi donosite 50.000 ljudi dnevno na svijet da počnu novi život. I to zovete ljubavlju. To nazivate Božjim planom. To je plan kome potpuno nedostaje logika ili razum, a da i ne govorimo o suosjećanju.

Pokazujem vam u osnovnim crtama da svijet postoji na ovaj način, jer ste vi to izabrali. Vi sistematski uništavate svoju okolinu i onda ukazujete na takozvane prirodne katastrofe kao dokaz Božje okrutne obmane ili grubosti Prirode. Vi ste obmanuli sebe i vaši su načini okrutni.

Ništa, ništa nije nježnije od Prirode. I ništa, ništa nije bilo okrutnije prema Prirodi - od čovjeka. Ipak, vi odričete svako učešće u tome, negirate svaku odgovornost. Nije vaša krivica, kažete, i tu ste u pravu. Nije reč o krivici, već izboru.

Vi možete sutra odabrati da prekinete uništavanje vaših kišnih šuma. Možete prestati da smanjujete zaštitni omotač oko vaše planete. Možete odabrati da prekinete stalni napad na Zemljin mudro smišljeni ekosistem. Možete nastojati da ponovo sastavite pahuljicu - ili bar zaustavite njeno neumitno topljenje - ali da li ćete to učiniti?

Isto tako možete sutra prekinuti sve ratove. Jednostavno. Lako. Sve što treba - sve što je ikada trebalo - jeste to da se svi složite. Ali, ako se ne možete svi složiti o nečemu tako bazično jednostavnom kao što je prestanak međusobnog ubijanja, kako možete pozivati nebesa s prijetećom šakom da unesu red u vaš život.

Ja neću učiniti ništa za vas, što vi nećete učiniti za sebe. To je zakon i predviđanje. Svijet je u sadašnjem stanju zbog vas i zbog izbora koje ste vi učinili - ili niste učinili. (Ne odlučiti je isto što i odlučiti.)

Zemlja je u stanju u kom jeste zbog vas i zbog izbora koje ste vi učinili - ili niste učinili.

Vaš vlastiti život je takav kakav jeste zbog vas i izbora koje ste napravili ili niste napravili.

Ali ja nisam izabrao da me udari onaj kamion! Nisam izabrao da me napadne onaj lopov ili siluje onaj manijak. Ljudi to mogu reći. Ima ljudi na svijetu koji mogu to reći. Svi ste vi, u osnovi, izazvali uvjete koji stvaraju u lopovu želju ili potrebu da krade.

Vi ste svi stvorili svijest koja čini silovanje mogućim. Kada u sebi otkrijete ono što je izazvalo zločin, počinjete konačno liječiti stanje iz koga je on proistekao.

Nahranite vaše gladne, dajte dostojanstvo siromašnima. Pružite priliku onima koji su bili loše sreće. Prekinite s predrasudama koje drže mase u poniženju i ljutnji s malo nade u bolje sutra. Otklonite svoje besmislene tabue i ograničenja vezana za seksualnu energiju - umjesto toga pomozite drugima da uistinu razumiju njenu čudesnost i da je kanaliziraju pravilno. Učinite to i približit ćete se konačnom iskorjenjivanju pljačke i silovanja.

Što se tiče takozvanih "nezgoda" - kamion koji dolazi iza okuke, cigla koja pada s neba - naučite prići svakom takvom slučaju kao manjem dijelu većeg mozaika. Vi ste ovde došli da radite na osobnom planu za vaše vlastito spasenje. Ali spasenje ne podrazumijeva spasiti sebe od zamke đavla. Nema takve stvari kao što je đavao, niti postoji pakao. Vi sebe spašavate od zaborava neostvarenja.

U toj bici ne možete izgubiti. Ne možete pogriješiti. To uopće i nije bitka, već jednostavno proces. Ali, ako to ne znate, vidjet ćete ga kao stalnu borbu. Možete čak i vjerovati u borbu dovoljno dugo da stvorite cijelu religiju oko nje. Ta religija će odučavati da je borba smisao svega. To je pogrešno učenje. Napredak u procesu se ne postiže borbom.

U predaji je pobjeda.

Nezgode se događaju zato što se događaju. Izvjesni elementi procesa života se stiču na određen način, u određeno vrijeme, sa određenim rezultatima - rezultatima koje ste vi izabrali da nazivate nesretnim, iz svojih određenih razloga. Ali, oni uopće ne moraju biti nesretni obzirom na namjere vaše duše. Reći ću vam slijedeće: Ne postoji slučajnost, i ništa se ne događa "slučajno". Svaki događaj i pustolovinu je vaše Ja dozvalo Sebi da bi moglo stvoriti i iskusiti Tko Ste Vi Zapravo. Svi pravi Učitelji to znaju. Zato mistični Učitelji ostaju ravnodušni i pred najgorim iskustvima u životu.

Veliki učitelji vaše Kršćanske religije to razumju. Oni znaju da Isus nije bio uznemiren raspećem, već ga je očekivao. Mogao ga je izbeći, ali nije. Mogao je zaustaviti proces u bilo kom trenutku. Imao je tu moć. Ali nije. Dozvolio je da bude raspet, da bi mogao biti čovjekovo vječno spasenje. Gledajte, rekao je, što ja mogu učiniti. Gledajte što je istina. I znajte da ćete to i više od toga i vi raditi. Jer, zar nisam Ja rekao da ste vi bogovi. Ali, vi mi ne vjerujete. Ako ne možete vjerovati u sebe, vjerujte u mene.

Takvo je bilo Isusovo suosjećanje da je molio za način - i stvorio ga - da utiče na svijet tako da svi mogu doći na nebo (Samoostvarenje) - ako ne na drugi način, onda kroz njega. Jer, on je pobijedio bijedu i smrt. To možete i vi.

Najveće Kristovo učenje nije bilo da ćete vi imati vječni život - već da ga imate; ne da ćete imati bratstvo u Bogu, već da ga imate; ne da ćete imati sve što tražite, već da imate.

Sve što je potrebno je da to znate. Jer, vi ste stvaralac vaše stvarnosti, i život vam se prikazuje samo na način koji ste vi zamislili da će se prikazati.

Vi ga osmišljavate u postojanje. To je prvi korak u procesu stvaranja. Bog Otac je misao. Vaša misao je roditelj koji rađa sve stvari.

To je jedan od zakona koje trebamo zapamtiti.

Da.

Možeš li mi reći druge?

Rekao sam ti druge. Sve sam ti ih rekao od početka vremena. Ponovo i ponovo

sam vam ih kazao. Učitelja za učiteljem sam vam slao. Vi ne slušate moje učitelje. Vi ih ubijate.

Ali, zašto? Zašto ubijamo najsvetije među nama? Ubijamo ih ili obećaćujemo, što je ista stvar. Zašto?

Zato što se oni protive svakoj misli koja bi negirala Mene. A morate negirati Mene, ako negirate Sebe.

Zašto bih ja htio negirati Tebe ili sebe?

Zato što se plašite. I zato što su moja obećanja suviše dobra da bi bila istinita. Zato što ne možete prihvatiti najuzvišeniju Istinu. I tako morate sebe svesti na duhovnost koja uči strahu i ovisnosti i netolerantnosti, umijesto ljubavi i snazi i prihvaćanju.

Vi ste ispunjeni strahom - i vaš najveći strah je da Moje najveće obećanje može biti najveća životna laž. I tako stvarate najveću moguću fantaziju da se obranite od toga.

Vi tvrdite da svako obećanje koje vam daje moć, i garantira Božju ljubav, mora biti lažno obećanje đavla. Bog nikada ne bi dao takvo obećanje, kažete sebi, samo bi davao to uradio - da bi vas naveo da negirate Božji pravi identitet kao biće nad bićima koje je strahovito ljubomorno, osvetoljubivo, koje osuđuje i kažnjava.

Mada ovaj opis bolje odgovara opisu đavla (ako bi on postojao), vi ste pripisali đavolske karakteristike Bogu da bi sebe uvjerali da ne prihvatite Bogolika obećanja vašeg Stvaraoca, ili Bogolike osobine Sebe.

Takva je moć straha.

Ja se pokušavam osloboditi svog straha. Hoćeš li mi reći - ponovo - još neke zakone?

Prvi Zakon je da možeš biti, raditi i imati sve što možeš zamisliti. Drugi Zakon je da privlačiš ono čega se plašiš.

Zašto se to događa?

Emocija je sila koja privlači. Ono čega se jako plašiš, to ćeš doživjeti. Životinja - koju vi smatrate nižim oblikom života (mada se životinje ponašaju poštenije i dosljednije od ljudi) - odmah prepoznaje da li se nje plašite ili ne. Biljke - koje smatrate još nižim oblikom života - mnogo bolje reaguju na ljude koji ih vole nego na one koji su ravnodušni.

Ništa od toga nije slučajno. Ne postoji podudarnost u univerzumu - samo velika zamisao; nevjerovatna "pahuljica".

Emocija je energija u pokretu. Kada pokrećete energiju, vi stvarate posljedicu. Ako pokrenete dovoljno energije, stvarate materiju. Materija je skupljena energija.

Pokrenuta.

Zbijena. Ako upravljate energijom dovoljno dugo na izvjestan način, dobivate materiju.

Svaki Učitelj to razumije. To je alkemija svemira. To je tajna cjelokupnog života.

Misao je čista energija. Svaka misao koju imate, koju ste imali i koju ćete ikada imati je kreativna. Energija vaše misli nikada ne nestaje. Nikad. Ona napušta vaše biće i odlazi u svemir, produžavajući se zauvijek. Misao je vječna.

Sve misli se stapaju; sve misli se međusobno susreću, ukrštajući se u nevjerovatnom labirintu energije, stvarajući vječno promjenljiv obrazac neopisive ljepote i složenosti.

Slične energije se međusobno privlače - oblikujući (jednostavno rečeno) "skup"

energije iste vrste. Kada se dovoljno slični "skupovi" ukrste - naiđu jedni na druge -

oni se "zalijepe" međusobno (da opet pojednostavimo). Potreban je nepojmljivo veliki iznos slične energije "sakupljen zajedno" da bi se stvorila materija. Ali materija će se stvoriti od čiste energije. U stvari, to je jedini način na koji se može stvoriti. Kada energija jednom postane materija, ona ostaje materija dugo vremena - ukoliko njeno

oblikovanje ne prekine suprotna ili različita forma energije. Ova različita energija djelujući na materiju je u stvari raščlanjuje oslobađajući sirovu energiju od koje je bila sastavljena.

To je, u osnovnim crtama, teorijska pozadina vaše atomske bombe. Einstein se primakao više od bilo kog čovjeka - prije ili poslije - otkrivanju, objašnjavanju i realizaciji stvaralačke tajne univerzuma.

Sada bi trebali bolje razumjeti kako ljudi sličnog mišljenja mogu zajedno raditi na stvaranju željenije stvarnosti. Izreka "Kad god se dvoje ili više njih skupe u moje ime" postaje mnogo smislenija.

Naravno, kada cjelokupne društvene zajednice misle na određen način, često se događaju zapanjujuće stvari - ne nužno uvek poželjne. Na primjer, društvo koje živi u strahu vrlo često - zapravo, neminovno - stvara u realnosti ono čega se najviše plaši. Slično tome, velike zajednice ili skupine često pronalaze čudotvornu moć u ujedinjenom mišljenju (ili onom što neki nazivaju zajedničkom molitvom).

I mora se pojasniti da, čak i pojedinci - ako je njihova misao (molitva, nada, želja san, strah) izuzetno jaka - mogu, u sebi i od sebe, proizvesti takve rezultate. Isus je to redovno činio. On je shvatio kako upravljati energijom i materijom, kako ih raspodijeliti, kako ih razmjestiti, kako ih potpuno kontrolirati. Mnogi Učitelji su to znali. Mnogi to sada znaju.

Vi to možete znati. Upravo sada.

To je znanje dobra i zla kojim su se poslužili Adam i Eva. Dok oni to nisu spoznali, nije mogao postojati život kakav vi poznajete. Adam i Eva - mitska imena koja ste odredili da predstavljaju Prvog Čoveka i Prvu Ženu - bili su Otac i Majka ljudskog iskustva.

Ono što je opisano kao pad Adama, bilo je u stvari njegovo uzdizanje - najveći pojedinačni događaj u povijesti čovječanstva. Jer, bez toga svijet relativnosti ne bi postojao.

Čin Adam i Eve nije bio prvobitni grijeh, već zapravo prvi blagoslov.

Trebalo bi da im zahvalite iz sveg srca, jer su time što su prvi koji su napravili "pogrešan" izbor, stvorili mogućnosti za bilo kakav izbor.

Vi ste u svojoj mitologiji Evu prikazali "lošom" - zavodnicom koja je zagrizla voće znanja dobra i zla - i koja je smjerno pozvala Adama da joj se pridruži. Ta mitološka postavka je omogućila da od tada posmatrate ženu kao "propast" muškarca, što je dovelo do raznih vidova izvitoperenosti stvarnosti - da ne spominjem izopačena seksualna gledišta i zbrku. (Kako nešto toliko loše može biti tako dobro?)

Ono čega se najviše plašite, najčešće će vas snaći. Strah će to privući k vama kao magnet. Svi vaši sveti spisi - svakog religioznog uvjerenja i tradicije koje ste stvorili - sadrže jasnu opomenu: nemojte se plašiti. Mislite li da je to slučajno? Zakoni su veoma jednostavni.

1. Misao je kreativna.

2. Strah privlači sličnu energiju.

3. Ljubav je sve što postoji.

Opa, zbunio si me trećim. Kako ljubav može biti sve što postoji, ako strah privlači sličnu energiju?

Ljubav je krajnja stvarnost. Jedina. Potpuna. Osjećanje ljubavi je vaše iskustvo Boga.

U najuzvišenijoj Istini, ljubav je sve što jeste, sve što je bilo i sve što će ikada biti.

Kada pređete u apsolutno, prelazite u ljubav.

Oblast relativnog je stvorena da bih Ja mogao iskustveno doživjeti Samog Sebe. To

vam je već objašnjeno. To ne čini oblast relativnog stvarnom. To je napravljena realnost koju smo vi i ja izumjeli i koju nastavljamo osmišljavati - da bi mogli sebe spoznati iskustveno.

Ali ta tvorevina može izgledati veoma stvarno. Njena svrha je da izgleda tako stvarno, da je mi prihvatimo kao da uistinu postoji. Na taj način, Bog je izumio stvaranje "nečeg drugog" osim Sebe (mada je u doslovnom smislu to nemoguće, jer Bog je – JA SAM - Sve Što Jeste).

Stvaranjem "nečeg drugog", odnosno oblasti relativnog - ja sam stvorio sredinu u kojoj vi možete izabrati da budete Bog, umjesto da vam se jednostavno kaže da ste Bog; u kojoj možete doživjeti Božanstvo u aktu stvaranja prije nego u poimanju; u kojoj mala svetiljka u suncu - najmanja duša - može sebe spoznati kao svjetlost. Strah je druga strana ljubavi. To je primarna polarnost. Pri stvaranju oblasti relativnog, ja sam prvo stvorio suprotnost Sebi. U oblasti u kojoj vi živite na fizičkom nivou postoje samo dva mjesta postojanja, strah i ljubav. Misli ukorjenjene u strahu će proizvesti jednu vrstu pojava na fizičkom nivou. Misli ukorjenjene u ljubavi će izazvati drugu.

Učitelji koji su hodali zemljom su oni koji su otkrili tajnu relativnog svijeta - i koji su odbili priznati njegovu stvarnost. Ukratko, Učitelji su oni koji su odabrali samo ljubav. U svakom slučaju. U svakom trenutku. U svakoj okolnosti. Čak i dok su ih ubijali, oni su voljeli svoje ubice. Čak i dok su bili mučeni, voljeli su svoje ugnjetače.

Vama je veoma teško to shvatiti, a još manje prerasti. Ipak, to je ono što je svaki Učitelj uradio. Neovisno o filozofiji, neovisno o tradiciji, neovisno o religiji - svaki je Učitelj to učinio.

Taj primjer i ta lekcija vam je bila tako jasno prikazana. Iznova i iznova, ispočetka i ispočetka vam je pokazivana. Tijekom svih vremena i na svakom mjestu. Tjekom svih vaših života i u svakom trenutku. Univerzum je koristio svaki pronalazak da postavi ovu istinu pred vas. U pjesmi i priči, u poeziji i plesu, u riječima i kretanju - pokretnim slikama koje vi nazivate filmovima i u zbirkama riječi koje nazivate knjigama.

S najviših planina je uzvikivana, na najnižem mjestu se čuo njen šapat. Kroz trijemove cjelokupnog ljudskog iskustva ova Istina je odzvanjala: Ljubav je odgovor. Ali vi niste slušali.

Sada ste došli do ove knjige pitajući ponovo Boga ono što vam je Bog rekao nebrojeno puta na nebrojeno načina. Ipak, Ja ću vam reći ponovo - ovdje - u sadržaju ove knjige. Hoćete li poslušati sada? Hoćete li zaista čuti?

Što mislite što vas je dovelo do ovog materijala? Kako se dogodilo da ga držite u svojim rukama? Da li mislite da Ja ne znam što radim?

Ne postoje slučajnosti u univerzumu.

Ja sam čuo vapaj vašeg srca. Vidio sam traganje vaše duše. Znam koliko duboko ste žudjeli za Istinom. U bolu ste je prizivali, i u radosti. Beskrajno ste me preklinjali. Pokaži se. Objasni se. Otkrij se.

Ja to činim ovdje sada, na način tako jasan, da ne možete pogrešno razumjeti. Jezikom tako jednostavnim, da se ne možete zbuniti. Rječnikom tako običnim da se ne možete izgubiti u preopširnosti.

Idite, sada dalje. Pitajte me bilo što. Bilo što. Ja ću smisliti način da vam odgovorim. Cijeli univerzum ću koristiti da to učinim. Zato budite pažljivi. Ova knjiga nije Moje jedino sredstvo. Možete postaviti pitanje i odložiti knjigu. Ali, gledajte. Slušajte. Riječi slijedeće pjesme koju čujete. Informacije iz slijedećeg članka koji pročitate. Priču slijedećeg filma koji gledate. Slučajni govor slijedeće osobe koju sretnete. Ili šapat

slijedeće rijeke, slijedećeg oceana, sljedećeg vjetrića koji vam miluje uho - sva ta sredstva su Moja; svi su ti putevi Meni otvoreni. Govorit ću vam ako slušate. Doći ću ako me pozovete. Pokazat ću vam da sam uvijek bio tu. Uvijek i svuda.

2

*"Pokazat ćeš mi stazu u život:
Puninu radosti pred licem svojim;
Sebi zdesna blaženstvo vječno."
Psalam 16:11*

Cijelog života sam tražio put do Boga...

Znam da jesi...

I sada sam ga našao i ne mogu vjerovati. Čini mi se kao da sjedim ovdje i pišem ovo za sebe.

To i radiš.

Ovo ne izgleda kako bi se razgovor s Bogom trebalo doživjeti.

Želiš li zvona i pištaljke? Vidjet ću što mogu učiniti.

Ti znaš, zar ne, da ima onih koji će cijelu ovu knjigu nazvati bogohuljenjem. Naročito, ako se nastaviš prikazivati tako mudrim.

Dopusti mi da ti nešto objasnim. Ti misliš da se Bog pojavljuje u životu samo na jedan način. To je veoma opasna ideja.

Ona te onemogućuje da vidiš Boga svuda. Ako misliš da Bog izgleda samo na jedan način, ili zvuči samo na jedan način, ili postoji samo na jedan način, gledat ćeš mimo Mene noć i dan. Provest ćeš cijeli svoj život tražeći Boga, ne nalazeći Nju.

Zato što tražiš Njega. To je jedan primjer.

Rečeno je da ako ne vidiš Boga u neposvećenosti i u mudrosti, propuštaš pola priče. To je velika istina.

Bog je u tuzi i u smijehu, u gorkom i u slatkom. Postoji božanska svrha za sve - i božanska prisutnost u svemu.

Jednom sam počeo pisati knjigu Bog je sendvič sa salamom.

To bi bila vrlo dobra knjiga. Ja sam ti dao inspiraciju. Zašto je nisi napisao?

Činila mi se kao bogohuljenje. Ili, najmanju ruku užasno nepoštovanje.

Misliš divno nepoštovanje! Što te je navelo da misliš da je Bog samo "poštovanje"?

Bog je gore i dolje. Toplo i hladno. Lijevo i desno. Poštovanje i nepoštovanje!

Misliš li da se Bog ne može smijati? Zamišljaš li da Bog ne uživa u dobroj šali? Da nema smisla za šalu? Kažem ti, Bog je izmislio humor.

Moraš li biti tih kada sa Mnom razgovaraš? Da li su govorni jezik i grube riječi Meni strani? Kažem ti, sa Mnom možeš razgovarati kao sa svojim najboljim prijateljem.

Misliš li da postoji riječ koju Ja nisam čuo? Prizor koji nisam vidio? Zvuk koji ne poznajem?

Da li neke od tvojih misli prezirem, dok druge volim? Kažem ti, Ja ništa ne prezirem.

Ništa mi nije odbojno. Sve je život, a život je dar, neopisivo blago; svetost nad svetošću.

Ja sam život, jer Ja sam suština života. Svaki njegov vid ima božansku svrhu. Ništa ne postoji - ništa - bez razloga koji je Bog razumio i odobrio.

Kako je to moguće? Što je sa zlom koje je stvorio čovjek?

Vi ne možete stvoriti ništa - misao, stvar, događaj - niti iskustvo bilo koje vrste - van Božjeg plana. Jer, Božji plan za vas je da stvarate bilo šta - sve - što god želite.

U takvoj slobodi se izražava iskustvo Boga kao Boga - i to je iskustvo zbog koga sam Ja stvorio vas. I sam život.

Zlo je ono što vi nazivate zlim. Ali, čak i to Ja prihvaćam, jer jedino kroz ono što nazivate zlom, možete spoznati dobro; jedino kroz ono što nazivate đavoljom rabotom možete spoznati i činiti Božje djelo. Ja ne volim toplo više od hladnog, visoko više od niskog, lijevo više od desnog. Sve je to relativno. Sve je to dio onoga što jeste.

Ja ne volim "dobro" više od "lošeg". Hitler je otišao u nebo. Kada razumijete to, razumjet ćete Boga.

Ali ja sam odgojen da vjerujem da dobro i loše zaista postoje, da su ispravno i pogrešno suprotnosti; da neke stvari nisu u redu, nisu ispravne, nisu prihvatljive u očima Boga.

Sve je je "prihvatljivo" u Božjim očima, jer kako Bog može ne prihvatiti ono što postoji? Odbaciti neku stvar znači negirati njeno postojanje. Reći da ona nije u redu, znači reći da ona nije dio Mene - a to je nemoguće.

Ali, držite se vaših uvjerenja i budite vjerni vašim vrijednostima, jer to su vrijednosti vaših roditelja, vaših predaka, vaših prijatelja i vašeg društva. One čine strukturu vašeg života, i izgubiti ih značilo bi rasplesti tkivo vašeg iskustva. Ipak, preispitajte ih jednu po jednu. Pregledajte ih dio po dio. Nemojte razrušiti kuću, ali pogledajte svaku ciglu, i zamijenite one koje izgledaju slomljene, koje više ne podupiru strukturu.

Vaše ideje o dobrom i lošem su upravo to - ideje. To su misli koje oblikuju i stvaraju suštinu onoga Tko Ste Vi. Postoji samo jedan razlog da promijenite bilo koju od njih: ako niste zadovoljni time Tko Ste Vi.

Samo vi možete znati da li ste sretni. Samo vi možete reći o svom životu - "Ovo je moje djelo kojim sam vrlo zadovoljan."

Ako vam vaše vrijednosti služe, držite ih se. Branite ih. Borite se da ih obranite.

Ali, trudite se da se borite na način koji neće nikoga povrijediti. Šteta nije neophodni sastojak iscjeljenja.

Kažeš "držite se svojih vrijednosti", a u isto vrijeme kažeš da su naše vrijednosti pogrešne.

Pomozi mi da to shvatim.

Ja nisam rekao da su vaše vrijednosti pogrešne. One su samo prosuđivanja.

Procjene. Odluke. U većini slučajeva te odluke niste donijeli vi, već netko drugi. Vaši roditelji možda. Vaša religija. Vaši učitelji, historičari, političari.

Vrlo malo od vrijednosnih sudova koje ste ugradili u svoju istinu su procjene koje ste vi, sami, donijeli na osnovu vašeg vlastitog iskustva. Iskustvo je ono zbog čega ste ovdje došli - iz svog iskustva trebate stvoriti sebe. A, vi ste sazdali sebe iz iskustva drugih.

Kada bi postojalo nešto kao što je grijeh, sastojalo bi se u slijedećem: dopustiti sebi da postaneš ono što jesi zbog iskustva drugih. To je "grijeh" koji ste vi počinili. Svi vi. Vi ne iščekujete svoje vlastito iskustvo, vi prihvaćate iskustvo drugih kao evanđelje

(doslovno). I zatim, kada se susretnete sa stvarnim iskustvom po prvi put utiskujete u taj susret ono što mislite da već znate.

Da to niste uradili, mogli ste imati potpuno drugačije iskustvo - koje bi možda ukazalo na grešku vašeg prvobitnog učitelja ili izvora. U većini slučajeva, vi ne želite da vaši roditelji, vaše škole, vaše religije, vaše tradicije, vaši sveti zapisi, budu pogrešni – zato negirate svoje vlastito iskustvo u korist onoga što vam je rečeno da treba misliti.

Nigde se to ne može potpunije prikazati nego u vašem odnosu prema ljudskoj seksualnosti.

Svakome je poznato da seksualno iskustvo može biti najzanosnije, najuzbudljivije, najснаžnije, najveselije, najpozitivnije, najintimnije, najskladnije, najživotnije, najjedinstvenije, najjače tjelesno iskustvo za koje su ljudi sposobni. Iako ste to otkrili iskustveno, vi ste izabrali prihvatiti predrasude, mišljenja i ideje o seksu koje su drugi iznijeli - od kojih svi imaju svoj interes u tome što vi mislite.

Ova mišljenja, procjene i ideje su potpuno kontradiktorne vašem vlastitom iskustvu, ali zato što se gnušate protivrečiti onima koji su vas učili, vi sebe uvjeravate kako mora biti da je vaše iskustvo pogrešno. Rezultat toga je da ste izdali svoju pravu istinu o tom pitanju - s razornim posljedicama.

To isto ste učinili s novcem. Svaki put u životu kada ste imali puno novca osjećali ste se dobro. Osjećali ste se dobro primajući ga i osjećali ste se dobro trošeći ga. Nije bilo ničeg lošeg u tome, ničeg suštinski "pogrešnog". Ali vi ste tako duboko u sebi ukorjenili učenje drugih o ovom pitanju, da ste odbacili svoje iskustvo u korist "istine".

Usvajajući tu "istinu" kao svoju vlastitu, uobličili ste misli oko nje - misli koje su kreativne. Tako ste stvorili osobnu stvarnost oko novca, koja ga odmiče od vas - jer zašto biste nastojali privući ono što nije dobro?

Začuđujuće, stvorili ste tu istu protivurječnost oko Boga. Sve što vaše srce osjeća o Bogu kaže vam da je bog dobar. Sve što vas vaši učitelji uče o Bogu kaže vam da je Bog loš. Srce vam kaže da Boga treba voljeti bez straha. Učitelji vam kažu da se Boga treba bojati, jer je On osvetoljubivi Bog. Morate živjeti u strahu od Božje kazne, kažu oni. Morate drhtati u Njegovom prisustvu. Cijelog života morate strahovati od suda Gospodnjeg. Jer Gospod je "pravda", rečeno vam je. I Bog zna da ćete biti u nevolji kada se suočite sa strašnom pravdom Gospoda. Zato morate "slušati" Božje zapovijedi. Inače...

Prije svega, ne smijete postavljati takva logična pitanja, poput ovog "Ako je Bog želio strogu poslušnost svojih zakona, zašto je ostavio mogućnost da se oni prekrše?"

A vaši učitelji vam kažu - jer je Bog želio da imate "slobodan izbor". Ali, kakva je to sloboda izbora kada izbor jedne stvari nad drugom dovodi do osude? Kakva je to sloboda "slobodne volje" kada se, ne vaša volja, već tuđa mora izvršiti. Oni koji vas tako uče, učinili bi Boga licemjerom.

Rečeno vam je da je Bog oprostaj i suosjećanje - ali ako ne zamolite za oprostaj na "pravi način", ako "ne priđete Bogu" pravilno, vaša molba neće biti uslišena, vaš vapaj će ostati neuslišen. Čak ni to ne bi bilo toliko loše da postoji samo jedan pravi način, ali ima toliko mnogo "pravih načina", koliko učitelja koji ih poučavaju.

Većina vas, zato, provodi glavni dio svog zrelog doba tražeći pravi način da poštuje, sluša i služi Bogu. Ironija svega toga je da Ja ne želim vaše poštovanje, nije Mi potrebna vaša poslušnost i nije neophodno da Mi služite.

Takva ponašanja su kroz historiju od svojih podanika zahtijevali redovnici - najčešće egocentrični, nesigurni redovnici. To nisu Božji zahtjevi ni u bilo kom smislu. I čini se

nevjerojatnim da svijet do sada nije zaključio da su to lažni zahtjevi, nevezani za potrebe ili želje Božanstva.

Božanstvo nema prohtjeva. Sve Što Jeste je upravo to: sve što jeste. Stoga ono ništa ne želi, i ne treba mu ništa - po definiciji.

Ako vi izaberete vjerovati u Boga kome je nešto potrebno - i koji se osjeća toliko povrijeđenim ukoliko to ne dobije, da kažnjava one od kojih je to očekivao - onda ste izabrali vjerovati u Boga mnogo manjeg od Mene. Vi ste onda zaista Djeca Manjeg Boga.

Ne, djeco moja, molim vas dopustite Mi da vas ponovo uvjerim, kroz ovo pisanje, da sam Ja bez prohtjeva. Ja ništa ne zahtijevam.

To ne znači da sam Ja bez želja. Želje i prohtjevi nisu ista stvar (mada su ih mnogi od vas u sadašnjem životu poistovjetili).

Želja je početak svake kreacije. To je prva misao. To je veličanstveno osjećanje unutar duše. To je Bog u izboru svoje slijedeće tvorevine.

A šta je Božja želja?

Ja prvo želim spoznati i doživjeti Sebe u svoj Svojoj slavi - spoznati Tko Sam.

Prije nego što sam stvorio vas - sve svjetove univerzuma - bilo je nemoguće to učiniti.

Drugo, Ja želim da vi spoznate i doživite Tko Ste Zapravo putem moći koju sam vam dao da stvarate i doživljavate sebe na način na koji izaberete.

Treće, Ja želim da cijeli proces života bude jedno iskustvo stalne radosti, neprekidnog stvaranja, beskrajnog razvitka i potpunog ispunjenja u svakom trenutku sadašnjosti.

Ja sam zasnovao savršeni sistem putem kog se ove moje želje mogu ostvariti. One se ostvaruju sada - upravo u ovom trenutku. Jedina razlika izmenu vas i Mene je u tome što Ja to znam.

U trenutku vaše potpune spoznaje (koja se može dogoditi bilo kada), vi ćete osjećati isto što i Ja: potpunu radost, ljubav, prihvaćanje, blaženstvo i zahvalnost.

To su Pet Božjih Stavova. I pre nego što završimo ovaj razgovor, Ja ću vam pokazati kako vas primjena ovih stvavova u vašem životu može - i hoće - dovesti do Božanskog.

Sve ovo je veoma dug odgovor na vrlo kratko pitanje.

Da, držite se svojih vrijednosti - dok god imate osjećaj da vam one služe. Ali, preispitajte da li vrijednosti kojima vi služite, s vašim mislima, riječima i djelima, uvode u vaše iskustvo najuzvišeniju i najbolju ideju koju ste ikada imali o sebi. Ispitajte svoje vrijednosti jednu po jednu. Stavite ih pod povećalo javnosti. Ako možete reći svijetu tko ste i u što vjerujete bez teškoća i oklijevanja, zadovoljni ste sobom. Nema razloga da nastavite dalje ovaj razgovor sa Mnom, jer ste stvorili Sebe - život za Sebe - koji ne treba popravljati. Dostigli ste savršenstvo. Odložite knjigu. Moj život nije savršen, niti je blizu savršenstvu. Ja nisam savršen. Ustvari, ja sam skup nesavršenosti. Želim - ponekad svim srcem - da mogu ispraviti ove nesavršenosti; da mogu znati što je uzrok mom ponašanju, šta pobuđuje moje padove, šta ometa moj put. Zato sam došao Tebi, pretpostavljam. Nisam mogao sam naći odgovore.

Drago mi je da si došao. Ja sam oduvijek bio tu da ti pomognem. I sada sam ovde.

Ne moraš sam naći odgovore. Nikada nisi ni morao.

Ipak, čini mi se tako... drsko... jednostavno sjediti i razgovarati s tobom na ovaj način - još manje zamišljati da ti - Bog - odgovaraš - mislim to je suludo.

Razumijem. Autori Biblije su svi bili umno zdravi, a ti si lud.

Pisci Biblije su bili svjedoci Kristovog života i vijerno su zapisali ono što su čuli i vidjeli.

Ispravka. Većina pisaca Novog zavjeta nikada u životu nije sreala niti vidjela Isusa. Oni su živjeli mnogo godina pošto je Isus napustio zemlju. Oni ne bi prepoznali Isusa od Nazareta da ga sretnu na ulici.

Ali...

Pisci Biblije su bili veliki vjernici i veliki historičari. Oni su preuzeli priče koje su njima i njihovim prijateljima prenijeli drugi - stariji - a koje su išle s koljena na koljeno, dok konačno nisu zapisane.

I nije sve što su autori Biblije zapisali uključeno i konačni dokument. Već su se "crkve" okupile oko Isusovog učenja - i, kao što biva kad god se ljudi skupe oko neke moćne ideje, bilo je izvjesnih pojedinaca u okviru tih crkvi ili enklava, koji su odlučili koje dijelove Isusove Priče će objaviti - i kako. Taj proces izbora i obrade se nastavio tijekom sakupljanja, pisanja i izdavanja, Evanđelja i Biblije.

Čak je nekoliko vijekova pošto su se prvobitni sveti spisi počeli zapisivati, Crkveni veliki savjet odredio, još jednom, koja će učenja i koje istine biti uključeni u tada zvaničnu Bibliju - a koja je "nepoželjno" ili "prerano" objaviti.

Bilo je i drugih svetih zapisa - koje su u trenucima nadahnuća pisali obični ljudi, od kojih nijedan nije bio ništa luđi od tebe.

Da li Ti nagovještavaš - ne nagovještavaš - da ovi zapisi mogu jednog dana postati "sveti spisi"?

Dijete moje, sve u životu je sveto. S tog stanovišta, da, ovo su sveti spisi. Ali, Ja se neću sa tobom dovijati oko riječi, jer znam na što misliš.

Ne, Ja ne sugeriram da će ovaj rukopis jednog dana postati sveti zapis. Bar ne za nekoliko stotina godina ili dok jezik ne postane zastarjeo.

Vidiš, problem je što je ovdje jezik suviše ne-književni, suviše govorni, suviše suvremen. Ljudi smatraju da ako bi Bog govorio s vama neposredno, Bog ne bi zvučao kao momak iz susjedstva. Trebala bi postojati neka jedinstvena, da ne kažem božanska struktura jezika. Neko dostojanstvo. Neko osjećanje Božanskoga. Kao što sam rekao ranije, to je dio problema. Ljudi imaju osjećaj Boga koji se "pojavljuje" u samo jednom obličju. Sve što skrnavi tu formu se smatra bogohuljenjem.

Kao što sam rekao ranije.

Kao što si rekao ranije.

Ali, prijedimo na suštinu tvog pitanja. Zašto misliš da je suludo da možeš razgovorati s Bogom? Zar ne vjeruješ u molitvu?

Vjerujem, ali to je drugačije. Molitva je za mene uvijek bila jednosmjerna. Ja molim, a Bog ostaje nepromjenjiv.

Bog nikada nije uslišio molbu?

Oh, jeste, ali nikada verbalno. Oh, u životu su mi se događale raznovrsne zgone za koje sam bio uvjeren da su odgovor - vrlo direktan odgovor - na molitvu. Ali, Bog nikada nije govorio sa mnom.

Razumijem. Dakle, taj Bog u koga ti vjeruješ - taj Bog može učiniti sve - samo ne može govoriti.

Naravno da Bog može govoriti, ako to želi. Ali izgleda nevjerovatno da bi Bog želio razgovarati sa mnom.

To je osnova svakog problema na koji nailazite u životu - što ne smatrate sebe dovoljno vrijednim da vam se Bog obrati.

Zaboga, kako ikada možete očekivati da čujete Moj glas, ako sebe ne smatrate

dovoljno zaslužnim da vam se obratim?

Kažem vam: Ja upravo sada činim čudo. Jer, ne govorim samo tebi, već svakoj osobi koja je izabrala ovu knjigu i čita ove riječi.

Svakom od njih Ja sada govorim. Znam tko je svatko od njih. Znam tko će naći svoj put do ovih riječi - i znam da će (kao i u svim Mojim drugim komunikacijama) neki moći čuti - a neki će samo moći slušati, ali neće čuti ništa.

To uvodi u drugu temu. Ja već sada, dok pišem, razmišljam o izdavanju ovog materijala.

Da. Šta je tu "loše"?

Zar se ne može tvrditi da ja sve ovo radim zbog zarade? Zar to ne čini cijelu stvar sumnjivom?

Da li je tvoj motiv da nešto napišeš da bi zaradio mnogo novca?

Ne. Nisam zbog toga počeo sve ovo. Počeo sam ovaj razgovor na papiru, jer je moj um već trideset godina opsjednut pitanjima - pitanjima za kojima sam žudo - umirao od želje da saznam odgovore. Ideja da od toga napravim knjigu je došla kasnije.

Od Mene.

Od Tebe?

Da. Ne misliš valjda da bih ti dopustio da potražiš sva ova izvanredna pitanja i odgovore?

Nisam o tome razmišljao, u početku sam samo želio dobiti odgovore na pitanja; da se prekine razočarenje; da se završi traganje.

Dobro. Onda prestani preispitivati svoje motive (to neprekidno radiš) i nastavimo.

3

Dobro, imam sto pitanja. Tisuću. Milion. I problem je u tome što ne znam odakle da počnem.

Samo nabroj pitanja. Samo počni odnegdje. Kreni. Napravi listu pitanja koja ti nailaze.

U redu. Neka od njih će izgledati veoma jednostavna, veoma narodska.

Prestani donositi sudove o sebi. Samo ih nabroj.

Dobro. Dakle, ovo su pitanja koja mi se sada javljaju.

1. Kada će konačno moj život početi ići nabolje? Što je potrebno da se "priblerem" i postignem makar malo uspjeha? Može li se borba ikada završiti?

2. Kada ću naučiti dovoljno o vezama i postići da one glatko teku? Postoji li način da se bude sretan u vezama? Moraju li one stalno biti izazov?

3. Zašto ja nikada u životu ne mogu privući dovoljno novca? Da li sam osuđen na život u oskudici i sastavljam kraj s krajem cijelog života? Što me sprečava da ostvarim sve svoje mogućnosti na tom planu?

4. Zašto ne mogu raditi ono što stvarno želim u životu i zaraditi dovoljno?

5. Kako mogu riješiti neke od zdravstvenih problema s kojima se suočavam?

Dovoljno mi je mojih kroničnih problema za cijeli život. Zašto ih sve sada imam?

6. Koju karmičku lekciju trebam naučiti ovdje? Što pokušavam savladati?

7. Postoji li reinkarnacija? Koliko prošlih života sam imao? Šta sam bio u njima? Da li je "karmički dug" realnost?

8. Ponekad se osjećam veoma parapsihološki obdareno. Postoji li tako nešto? Da li sam ja takav? Da li ljudi koji tvrde da su parapsihološki obdareni "opće s đavlom"?

9. Da li je u redu uzeti novac za dobra djela? Ako se ja izaberem baviti iscjeliteljskim radom po svijetu - Božjim radom - mogu li to raditi i postići financijski uspjeh? Ili se to dvoje međusobno isključuje?

10. Da li je seks u redu? Hajde, reci - što se stvarno krije iza ovog ljudskog iskustva? Da li seks služi isključivo za stvaranje potomstva, kao što neke religije kažu? Da li se istinska svjetost i prosvjetljenje postiže kroz odricanje - ili sublimaciju - seksualne energije? Da li je prihvatljiv seks bez ljubavi? Da li je samo fizički doživljaj seksa dovoljan razlog?

11. Zašto si učinio seks tako ugodnim, tako izuzetnim, tako snažnim ljudskim iskustvom, ako ga se svi trebamo kloniti što više možemo? U tom smislu, zašto su sve zabavne stvari ili "nemoralne ili zabranjene ili kalorične"?

12. Postoji li život na drugim planetima? Da li su nas ta bića posjetila? Da li nas sada promatraju? Hoćemo li za života vidjeti dokaz - neopoziv i neosporan - vanzemaljskog života? Da li svaki vid života ima svog vlastitog Boga? Da li si Ti Bog svega?

13. Hoće li utopija ikada stići na planetu Zemlju? Hoće li se Bog ikada pokazati ljudima na Zemlji kako je obećano? Postoji li nešto takvo kao što je Drugi Dolazak? Hoće li ikad nastupiti Kraj Svijeta - ili apokalipsa kao što se predviđa u Bibliji? Postoji li jedna prava religija? Ukoliko postoji, koja je?

To su samo neka od mojih pitanja. Kao što sam rekao, imam ih još stotinu. Zbog nekih pitanja mi je neugodno - čine se tako djetinjastim. Ali, molim Te, odgovori na njih - jedno po jedno, i razgovarajmo o njima.

Dobro. Sada smo na pravom putu. Nemoj se ispričavati zbog ovih pitanja. To su pitanja koja su muškarci i žene postavljali stotinama godina. Da su pitanja tako smiješna, ne bi ih svaka slijedeća generacija postavljala nanovo i nanovo. Prijeđimo na prvo pitanje.

Ja sam uspostavio Zakone u univerzumu koji vam omogućuju da imate - da stvorite - upravo to što birate. Ti zakoni se ne mogu prekršiti, niti zanemariti. Vi slijedite Zakone upravo sada dok ovo čitate. Ne možete ne slijediti Zakon, jer je to način na koji se stvari događaju. Ne možete ih otkloniti; ne možete djelovati izvan njih.

U svakoj minuti svog života vi ste djelovali u okviru njih - i sve što ste ikada doživjeli, na taj način ste stvorili.

Vi ste u partnerstvu sa Bogom. Mi dijelimo vječni sporazum. Moje obećanje vama je da ću vam uvijek dati ono što tražite; vaše obećanje je da tražite; da razumijete proces traženja i davanja. Već sam vam jednom objasnio taj proces. Učinit ću to ponovo da biste ga mogli jasno razumjeti.

Vi ste trostruka bića. Sastojite se od tijela, uma i duše. Možete to nazvati i fizičkim, nefizičkim i metafizičkim. To je Sveto Trojstvo koje je bilo nazivano mnogim imenima.

To što ste vi, Ja sam. Ja se pojavljujem kao Tri-U-Jednom. Neki od vaših teologa su to zvali Otac, Sin i Sveti Duh.

Vaši psihijatri su prepoznali ovaj trijumvirat i nazvali ga svijest, podsvijest i nadsvijest.

Nauka ga naziva energijom, materijom i antimaterijom.

Pjesnici govore o umu, srcu i duši. Mislioci Novog Doba govore o tijelu, umu i duši.

Vaše vrijeme je podijeljeno na prošlost, sadašnjost i budućnost. Zar to ne bi moglo biti isto što i podsvjesno, svjesno i nadsvjesno?

Prostor je slično trostruko podijeljen: ovdje, tamo i međuprostor.

Određivanje i opisivanje tog "međuprostora" postaje teško, nedokučivo. U trenutku kada započinjete definiranje ili opisivanje, prostor koji opisujete postaje "ovdje" ili "tamo".

Ali mi znamo da ovaj "međuprostor" postoji. On drži "ovdje" i "tamo" na mjestu - kao što vječno sadrži "prije" i "poslije" na mjestu.

Ova tri vida vas su zapravo tri energije. Možete ih nazvati misao, riječ i djelo. Sva tri zajedno proizvode rezultat - koji se u vašem jeziku i razumijevanju naziva osjećanje ili iskustvo.

Vaša duša (podsvijest, id, duh, prošlost i tako dalje) je ukupni zbir svih osjećanja koja ste ikad imali (stvorili). Vaša Svjesnost o nekima od njih se naziva vašim sjećanjem. Kada imate sjećanje, kaže se da se ponovo vraćate. Odnosno, da sve sastavljate u cjelinu. Da ponovo slažete dijelove.

Kada ponovo složite sve dijelove sebe, sjetit ćete se Tko Ste Vi Zapravo.

Proces stvaranja počinje mišlju - idejom, pojmom, viđenjem. Sve što vidite je jednom bila nečija ideja. U vašem svijetu ne postoji ništa što nije prvo postojalo kao čista misao.

To se odnosi i na univerzum.

Misao je prvi nivo stvaranja.

Zatim dolazi riječ. Sve što vi kažete je iskazana misao. Ona je kreativna i šalje stvaralačku energiju u univerzum. Riječi su dinamičnije (stoga, neki mogu reći i kreativnije) od misli, jer riječi imaju drugačiji nivo vibracija od misli. One pogađaju (mijenjaju, potresaju) svemir većom snagom.

Riječi su drugi nivo stvaranja.

Zatim slijedi radnja.

Radnje su riječi u pokretu. Riječi su izražene misli. Misli su oblikovane ideje. Ideje su sakupljene energije. Energije su oslobođene sile. Sile su postojeći elementi.

Elementi su dijelovi Boga, jedinke Svega, ispunjenje svega.

Početak je Bog. Kraj je radnja. Radnja je Bog koji stvara - ili Bog koji doživljava.

Vaša misao o sebi je da ste nedovoljno dobri, nedovoljno čudesni, nedovoljno bezgrešni, da bi bili dio Boga, da bi bili u savezu s Bogom. Toliko ste dugo negirali Tko Ste da ste zaboravili Tko Ste.

To se nije slučajno dogodilo; to nije slučajnost. To je sve dio božanskog plana - jer vi ne biste mogli tvrditi, stvarati, doživjeti - Tko Ste, da ste to već bili. Bilo vam je neophodno da prvo otklonite (negirate, zaboravite) vašu vezu sa Mnom, da biste je mogli u potpunosti doživjeti, stvarajući je - prizivajući je. Jer vaša je najveća želja - i Moja najviša žudnja - bila da doživite sebe kao dio Mene. Vi ste, dakle, u procesu doživljavanja sebe kroz ponovno stvaranje sebe i to u svakom pojedinačnom trenutku. Kao što sam i Ja. Kroz vas.

Vidite li savez? Shvaćate li njegovo značenje? To je sveta suradnja - istinski, sveto zajedništvo.

Život će ti "krenuti nabolje" onda kada ti to izabereš. Do sada to još nisi izabrao.

Oduglovačio si, odgađao, oklijevao, otezao. Sada je vrijeme da objaviš i prizoveš ono što ti je obećano. Da bi to uradio, moraš vjerovati obećanju i živjeti ga. Moraš živjeti obećanje Boga.

Božje obećanje je da si ti njegov Sin. Njegovo potomstvo. Njegova slika i prilika. Jednak Njemu.

Ah, ovdje se saplićeš. Možeš prihvatiti izraze "Njegov sin", "potomak", "slika i prilika", ali uzmičeš da te nazivaju "jednak Njemu". To je previše da bi se moglo prihvatiti. Suviše veličine, suviše čudesnosti - suviše odgovornosti. Jer, ako si jednak Bogu, ništa ti nije učinjeno - već si sve stvari sam stvorio. Nema više žrtava i mučitelja - ostaju samo ishodi tvojih misli o nečemu.

Reći ću vam slijedeće: sve što vidite u svijetu je ishod vaše ideje o tome.

Želite li stvarno da vaš život "krene nabolje"? Onda promijenite vašu ideju o tome.

O vama. Mislite, govorite i ponašajte se kao Bog Koji Jeste.

Naravno, to će vas odvojiti od mnogih - od većine - drugih ljudi. Nazvat će vas ludim.

Kazat će da hulite na Boga. Bit će im dosta vas i pokušat će vas, na kraju, uništiti.

Neće to učiniti zato što misle da živite u svijetu vlastitih iluzija (većina ljudi je dovoljno milostiva da vam dozvoli da se privatno zabavljate), već zato što će, prije ili kasnije, druge privući vaša istina - zbog obećanja koja im nudi.

Na tom mjestu će se umiješati oni koji smatraju da ih ugrožavate. Jer vaša jednostavna istina, jednostavno življenje će ponuditi više ljepote, više utjehe, više mira, više radosti i više ljubavi prema sebi i drugima, od bilo čega što vaši zemaljski drugovi mogu smisliti.

I ta istina, prihvaćena, predstavljala bi kraj njihovih postupaka. Značila bi kraj mržnje i straha i netrpeljivosti i rata. Kraj osude i ubijanja koje se nastavljalo u Moje ime.

Kraj stava da sila određuje pravo. Kraj sticanju zasnovanom na moći. Kraj vjernosti kojom gospodari strah. Kraj svijeta kakvim ga oni znaju i kakvim ste ga dosad stvorili.

Zato budi spremna, dobra dušo. Jer bit ćeš klevetana i ponižavana, pogrdno nazivana, napuštena, i na kraju optužena, osuđena i prognana - na njihov vlastiti način - od trenutka kada prihvaetiš i usvojiš svoj sveti cilj - ostvarenje Sebe.

Zašto to onda činiti?

Zato što te više ne brine da li te svijet prihvaća i da li odobrava tvoje postupke. Nisi više zadovoljan onim do čega je to dovelo. Ne dopada ti se što je donijelo drugima. Želiš da bol nestane, da se patnja završi, iluzija da prestane. Dosta ti je svijeta kakav trenutno jeste.

Tražiš noviji svijet.

Ne traži ga više. Sad ga dozovi.

Možeš li mi pomoći da bolje shvatim kako da to uradim?

Da. Prizovi prvo tvoju Najuzvišeniju Misao o tebi. Zamisli sebe kakav bi bio kada bi svaki dan živio tu misao. Zamisli što bi mislio, radio i govorio, i kako bi odgovarao na ono što drugi rade i govore.

Vidiš li neku razliku između te projekcije i onoga što sada misliš, radiš i govoriš?

Da. Vidim veliku razliku.

Dobro. Tako i treba, jer znamo da sada ne živiš svoju najuzvišeniju viziju sebe.

Sada, pošto si vidio razliku između toga gdje si i gdje želiš biti, počni mijenjati – svjesno mijenjaš - svoje misli, riječi i djela tako da odgovaraju tvojoj najuzvišenijoj viziji.

To će zahtijevati ogroman umni i fizički napor. To će iziskivati neprekidno praćenje svake tvoje misli, riječi i djela, iz trenutka u trenutak. To će podrazumijevati stalno svjesno pravljenje izbora. Cijeli ovaj proces je jedan ogroman pokret ka svjesnosti.

Ukoliko poduzmeš ovaj izazov otkrit ćeš da si pola svog života proveo nesvjesno.

To jest, ne spoznajući svjesno koje misli, riječi i djela biraš, dok ne doživiš njihove posljedice. Onda, kada iskusiš rezultate, negiraš da su tvoje misli, riječi i djela u bilo kakvoj vezi s njima.

Ovo je je poziv da prekineš takvo nesvjesno življenje. To je izazov prema kome te tvoja duša pozivala od početka vremena.

Takva vrsta stalnog mentalnog promatranja se čini strašno iscrpljujućom.

Mogla bi biti, dok ne postane druga priroda. U stvari, to je tvoja druga priroda. Tvoja prva priroda je da bezuvjetno voliš. Tvoja druga priroda je da svjesno izabereš iskazati tvoju prirodu, tvoju pravu prirodu.

Oprosti, ali zar me ne bi to stalno uređivanje svega što mislim, kažem i radim činilo "dosadnim"?

Nikada. Različitim, da. Dosadnim, ne. Da li je Isus bio dosadan? Ja ne mislim tako. Da li bilo dosadno biti u Budinom društvu? Ljudi su se skupljali, molili da budu u njegovom prisustvu. Nitko tko je postigao majstorstvo nije dosadan. Neobičan, možda. Izuzetan, možda. Ali, nikako dosadan.

Prema tome - želiš li da tvoj život "krene naprijed"? Počni ga odmah zamišljati onakvim kakvim želiš da bude - i kreni ka tamo. Provjeri svaku misao, riječ i radnju koje nisu u harmoniji s tim. Udalji se od njih.

Kada imaš misao koja nije u skladu s tvojom najuzvišenijom vizijom, promijeni misao odmah, na licu mjesta. Kada kažeš riječ koja nije u skladu s tvojom najvećom zamisli, pazi da ponovo ne kažeš nešto slično. Kada uradiš nešto što nije prilagođeno tvojoj najboljoj namjeri, odluči da to bude posljednji put. I ispravi grešku, ako možeš, u odnosu na sve koji su u to bili uključeni.

Čuo sam to ranije i uvijek sam se bunio protiv toga, jer izgleda tako nepošteno.

Mislim, ako si bolestan kao pas, ne smiješ to priznati. Ako si bez novca kao prosjak, nikada to ne smiješ reći. Ako si pakleno uznemiren, ne smiješ to pokazati. To me podsjeća na šalu o trojici ljudi koji su poslani u pakao. Jedan je bio Katolik, jedan Židov, jedan sljedbenik Novog Doba. Đavao je podrugljivo pitao Katolika: "Pa, kako uživaš u vrućini?" A Katolik je šmrknuo: "Može i jače". Đavao je onda upitao Židova: "A kako se tebi sviđa vrućina?" Židov je rekao: "Što drugo mogu očekivati osim više pakla?" Konačno je đavao došao do sljedbenika Novog Doba. "Vrućina?" upita sljedbenik, preznojavajući se. "Kakva vrućina?"

To je dobra šala. Ali ja ne govorim o ignoriranju problema, ili pretvaranju da on ne postoji. Ja govorim o opažanju okolnosti, i potom kazivanju vaše najveće istine o njima.

Ako nemate novca, nemate novca. Besmisleno je lagati o tome, i zapravo iscrpljujuće izmišljati priče koje to negiraju. Ali vaša misao o tome - "Biti bez novca je loše", "Ovo je užasno", "Ja sam loša osoba, jer dobri ljudi vrijedno rade i trude se da imaju novca", itd. - određuje koliko dugo ostajete u besparici. Radnje koje poduzimate u vezi s tim - sažaljevanje sebe, obeshrabrenost, pasivnost, nenastojanje da se nađe izlaz, jer "kakva je korist od toga?" - stvaraju vašu dugoročnu stvarnost.

Prva stvar koju treba razumjeti o univerzumu je da nijedno stanje nije "dobro" ili "loše". Ono samo jeste. Zato prestanite donositi vrijednosne sudove.

Druga stvar koju treba znati je da su sva stanja i uvjetii privremeni. Ništa ne ostaje isto, ništa ne ostaje nepromijenjeno. Na koji način se stvar mijenja, to zavisi od vas. Oprosti mi, ali moram Te ovdje ponovo prekinuti. Što je s osobom koja je bolesna, ali ima vjeru koja pokreće planine - i tako misli, kaže i vjeruje da će joj biti bolje... samo da bi šest tjedana kasnije umrla. Kako se to slaže sa svim tim pozitivnim mišljenjem i potvrđnim akcijama.

To je dobro pitanje. Postavljaš teška pitanja. To je dobro. Nije dovoljna samo moja

riječ za bilo što. Postoji točka na horizontu kada ćeš morati vjerovati mojoj riječi - jer ćeš shvatiti da ti i Ja možemo zauvijek raspravljati o nečemu - dok ne preostane ništa drugo nego "prihvati ili odbaci". Ali još uvijek nismo do tog mjesta stigli. Zato nastavimo ovaj dijalog, nastavimo razgovarati...

Osoba koja ima "vjeru koja pokreće planine", i umre šest tjedana kasnije, pokretala je planine tijekom šest tjedana. Moguće je da je njoj to bilo dovoljno. Ona je možda u posljednjem trenu posljednjeg dana odlučila: "U redu, bilo je dosta. Spremna sam sada za drugu avanturu." Vi niste morali znati za tu odluku, jer je moguće da vam nije rečena.

Zapravo, ta osoba je možda donijela odluku ranije - danima i tjednima - a nije vam rekla: nije nikome rekla.

Vi ste stvorili društvo u kome je vrlo loše poželjeti smrt - vrlo loše prihvatiti smrt. Zato što vi ne želite umrijeti, ne možete zamisliti da bilo tko to želi - bez obzira kakve su okolnosti ili stanje u kojima se nalazi.

Ali ima mnogo situacija u kojima je smrt poželjnija od života - koje znam da možete zamisliti, ako razmišljate makar i malo. Ali, te istine se događaju vama - one nisu očigledne same po sebi - kada ste suočeni s nekim drugim tko bira smrt. I osoba koja umire to ne zna. Ona može u sobi osjetiti nivo odobravanja svoje odluke. Jeste li ikad primjetili koliko mnogo ljudi čeka da se soba isprazni prije nego što umru? Neki od njih čak moraju reći svojim bližnjima: "Ne, stvarno idi. Pojedi nešto?" Ili: "Idi, odspavaj malo. Vidjet ću te ujutru." I onda kada vjerni čuvar ode, isto čini i duša tijela koje je čuvano.

Da su oni rekli svojim okupljenim rođacima i prijateljima: "Ja samo želim umrijeti", oni bi na to rekli: "Oh, ne misliš to stvarno" ili "Nemoj tako govoriti", ili "Drži se", ili "Molim te, nemoj me ostaviti".

Cjelokupna medicinska profesija je obučena da ljude održi u životu, umijesto da omogući ljudima da umru dostojanstveno.

Vidite, doktoru ili medicinskoj sestri smrt je neuspjeh. Prijatelju ili rođaku smrt je katastrofa. Samo je duši smrt olakšanje - oslobođenje.

Najveći poklon koji možete umirućem dati je dopustiti mu da umre u miru - ne misleći da se mora "boriti" ili nastaviti patnju ili brigu o vama u tom najpresudnijem prijelazu svog života.

Dakle, to je često ono što se događa u slučaju čovjeka koji kaže da će živjeti, vjeruje da će živjeti, čak se moli da živi: na nivou duše on se "predomislio". Vrijeme je da se napusti tijelo da bi duša bila spremna za nove poduhvate. Kada duša donese tu odluku, ništa što tijelo čini je ne može izmijeniti. Ništa što um misli je ne može preokrenuti. U trenutku smrti spoznajemo tko upravlja stvarima u trojstvu tijelo-um-duša.

Cijelog života mislite da ste vi vaše tijelo. Ponekad mislite da ste vaš um. U vrijeme smrti otkrivete Tko Ste Vi Zapravo.

Ima trenutaka kada tijelo i um ne slušaju dušu. To takođe stvara scenario koji opisuješ. Najteža stvar za ljude je da čuju svoju vlastitu dušu. (Primjetite da mali broj to čini.)

Događa se često da duša donese odluku da je vrijeme napustiti tijelo. Tijelo i um - vječne slugе duše - to čuju, i proces oslobađanja počinje. Ali um (ego) to ne želi prihvatiti. Na kraju, to je završetak njegovog postojanja. Zato on naredi tijelu da se opire smrti. Tijelo to rado čini, jer ni ono ne želi umrijeti. Tijelo i um (ego) primaju veliko ohrabrenje, veliku nagradu za to iz vanjskog svijeta - svijeta svoje kreacije. Tako je strategija potvrđena.

Sada, u tom trenutku, sve ovisi o tome koliko jako duša želi otići. Ako ne postoji velika žurba, duša može reći: "U redu, ti pobjeđuješ. Još malo ću ostati s tobom". Ali, ako je duši jasno da ostanak ne služi njenom višem cilju - da ne postoji drugi način da se ona može dalje razviti kroz to tijelo - duša će otići i ništa je neće zaustaviti - niti bi išta trebalo to pokušavati.

Duši je potpuno jasno da je njena svrha razvoj. To je njena jedina svrha - i njena duhovna svrha. Ona nije zaokupljena postignućima tijela ili razvitkom uma. Oni su za dušu beznačajni.

Duši je takođe jasno da nema velike tragedije u napuštanju tijela. Na mnogo načina, tragedija je biti u tijelu. Tako da morate razumjeti da duša drugačije gleda na smrt. Naravno, ona vidi i cijelo "pitanje života" drugačije - i to je izvor mnogih prepreka i nedoumica koje čovjek osjeća u svom životu. Frustracije i uznemirenost proizilaze iz neslušanja vlastite duše.

Kako ja mogu najbolje slušati svoju dušu? Ako je duša zaista gospodar, kako ja mogu biti siguran da sam primio sve njene poruke?

Prva stvar koju možeš učiniti je da razjasniš što duša želi - i da prestaneš to prosuđivati.

Da li ja donosim sudove o svojoj vlastitoj duši?

Stalno. Upravo sam ti pokazao kako prosuđujete sebe ukoliko želite umrijeti.

Vi takođe sebe prosuđujete ako želite živjeti - stvarno živjeti. Osuđujete sebe kada se želite smijeti, kada želite plakati, pobijediti, izgubiti - ako želite doživjeti radost i ljubav - posebno za to osuđujete sebe.

Zaista?

Negdje ste naišli na ideju da je Božanski odricati se radosti - da je rajski ne slaviti život. Odricanje, rekli ste sebi, je dobrota.

Kažeš li da je to loše?

Nije ni dobro, ni loše, to je jednostavno negiranje. Ako se osjećate dobro posle negiranja sebe, onda je u vašem svijetu to dobro. Ako se osjećate loše, onda je loše. U većini slučajeva se ne možete odlučiti. Odričete se ovoga ili onoga, jer kažete sebi da to trebate učiniti. Onda kažete sebi da je to bilo ispravno uraditi - ali se čudite zašto se ne osjećate dobro.

I tako prva stvar koju treba uraditi je prestati sa donošenjem suda o sebi. Spoznajte što je želja duše i slijedite je. Slijedite dušu.

Duša žudi za najuzvišenijim osjećanjem ljubavi koje možete zamisliti. To je želja duše. To je njena svrha. Duša traži osjećanje. Ne znanje, nego osjećanje. Ona već ima znanje, ali znanje je pojmovno. Osjećanje je iskustveno. Duša želi osjećati sebe i na taj način spoznati sebe u svom vlastitom iskustvu.

Najuzvišenije osjećanje je doživljaj jedinstva sa Svim Što Jeste. To je veliki povratak Istini za kojim duša žudi. To je osjećanje savršene ljubavi.

Savršena ljubav prema osjećanju je ono što je savršeno bijelo prema boji. Mnogi misle da je bijelo nedostatak boje. Nije točno. To je skup svih boja. Bijelo je svaka druga boja koja postoji, pomiješana.

Isto tako, ljubav nije nedostatak osjećanja (mržnje, ljutnje, žudnje, ljubomore, pohote), već zbir svih osjećanja. To je suma svega. Zajednički iznos. Sve.

Dakle, da bi duša doživjela savršenu ljubav, ona mora doživjeti svako ljudsko osjećanje.

Kako ja mogu suosjećati s nečim što ne razumijem? Kako mogu drugima oprostiti ono što nisam nikada iskusio u Sebi? Tako vidimo i jednostavnost i čudnosnu veličinu

putovanja duše. Konačno razumijemo za čim ona žudi: Svrha ljudske duše je da doživi sve - da bi mogla biti sve.

Kako može biti gore, ako nikada nije bila dolje, lijevo, ako nije bila desno? Kako može biti toplo, ako ne zna za hladno, dobro ako negira zlo? Očigledno, duša ne može izabrati da bude nešto, ako nema od čega birati. Da bi duša doživjela svoju veličanstvenost, mora znati što je veličanstvenost. I tako duša shvaća da veličanstvenost postoji samo u okviru onoga što nije veličanstveno, već ga blagosilja, videći u njemu dio sebe koji mora postojati da bi drugi dio sebe mogla iskazati.

Zadatak vaše duše je, naravno, da potakne izbor veličanstvenosti - izbor najboljeg od onog Tko Ste - ne osuđujući ono što ne birate.

To je veliki zadatak za koji je potrebno mnogo puta živjeti, jer vi ste navikli da požurite s prosuđivanjem i proglasite da je nešto "pogrešno" ili "loše" ili "nedovoljno", prije nego što blagosiljate ono što ne birate.

Vi činite i gore od osude - vi zapravo težite povrijediti ono što ne odaberete. Vi ga pokušavate uništiti. Ako postoji osoba, mjesto ili stvar s kojom se ne slažete, vi je napadate. Ako postoji religija koja se protivi vašoj, vi je proglašavate pogrešnom. Ako postoji misao koja se protivi vašoj, vi je ismijavate. Ako postoji ideja drugačija od vaše, vi je odbacujete. U tome griješite, jer stvarate samo pola univerzuma. I čak ne možete razumjeti vašu polovinu kada ste odbacili drugu.

To je sve veoma smisleno i ja Ti zahvaljujem. Nitko mi nikada nije rekao te stvari. Bar ne na tako jednostavan način. I ja ih pokušavam razumjeti. Zaista pokušavam. Ali, nešto od toga je teško prihvatiti. Čini mi se da kažeš, na primjer, da treba voljeti "pogrešno" da bismo spoznali "ispravno". Da li kažeš da moramo prigrliti đavla, da se tako izrazim?

Kako ga inače iscjeliti? Naravno, pravi đavao ne postoji - ali ti odgovaram terminom koji si izabrao.

Iscjeljenje je proces prihvaćanja svega, a zatim izbora najboljeg. Razumješ li to? Vi ne možete izabrati da budete Bog, ako ne postoji ništa drugo između čega biste to mogli izabrati.

Opa, stani! Tko je spomenuo išta o tome da želi biti Bog?

Najuzvišenije osjećanje je savršena ljubav, zar ne?

Da, mislim da je tako.

A možeš li naći bolji opis Boga?

Ne mogu.

Tvoja duša teži najuzvišenijem osjećanju. Ona traži da doživi - da bude - savršena ljubav.

Ona jeste savršena ljubav - i to zna. Ali, ona želi da učini više od spoznaje. Ona želi da to bude u svom doživljaju.

Naravno da stremite da budete Bog! Što ste drugo mislili da želite?

Ne znam. Nisam siguran. Pretpostavljam da nikada nisam razmišljao o tome na taj način.

Čini se da postoji nešto neodređeno bogohulno u tome.

Nije li zanimljivo da ne nalaziš ništa bogohulno u nastojanju da budeš poput đavla, a težnja da budeš kao Bog te vrijeđa.

Čekaj malo! Tko želi bit sličan đavlu?

Ti. Svi vi! Vi ste čak stvorili religije koje kažu da ste rođeni u grijehu - da ste grešnici

po rođenju - da biste uvjerali sebe u svoje vlastito zlo. Ali, ako bih vam rekao da ste rođeni od Boga - da ste čisti Bogovi i Boginje u trenutku rađanja - čista ljubav - vi biste me odbacili.

Cijeli svoj život ste proveli uvjeravajući sebe da ste loši. Ne samo da ste vi loši već i da je ono što želite loše. Seks je loš, novac je loš, radost je loša, moć je loša, imati mnogo je loše - mnogo bilo čega. Neke od vaših religija su vas skoro uvjerali da je plesati loše, da je muzika loša, da je slaviti život loše. Uskoro ćete se složiti da je loše smješkatati se, smijati se, da je voljeti loše.

Ne, ne, prijatelju moj, vi niste sigurni za mnoge stvari, ali za jednu ste sigurni: vi i većina onoga što želite je loše. Pošto ste tako procijenili sebe, odlučili ste da je vaš zadatak da postanete bolji.

To je u redu, što se tiče vas. U svakom slučaju krajnje odredište je isto - samo postoji djelotvorniji način, kraći put, brža staza.

A to je?

Prihvatanje onoga Tko i Što Jeste upravo sada - i ispoljavanje toga.

To je Isus radio. To je put Bude, Krišne, pravac svakog Učitelja koji se pojavio na planetu.

I svaki Učitelj je isto tako imao istu poruku: Što sam ja, to ste vi. Što ja mogu učiniti, možete i vi. Te stvari i mnoge druge i vi ćete raditi.

Ali, vi niste slušali. Umjesto toga vi ste izabrali mnogo teži put: onoga tko misli da je đavao, tko zamišlja da je zlo.

Vi kažete da je teško ići Kristovim putem, slijediti učenja Bude, držati svjetlost Krišne, biti Učitelj. Ali Ja vam kažem slijedeće: puno je teže negirati Tko Ste, nego to prihvatiti.

Vi ste dobrota i milost i suosjećanje i razumijevanje. Vi ste mir i radost i svjetlost.

Vi ste oprostaj i strpljenje, snaga i hrabrost, pomagač u nevolji, tješilac u vrijeme tuge, iscjelitelj u vrijeme povrede, učitelj u vrijeme nedoumice. Vi ste to.

I u trenucima svog života znali ste sebe kao takve.

Izaberite sada da znate sebe takvim uvijek.

4

Uh! Inspiriraš me!

Pa, ako te Bog ne može inspirirati, tko dovraga može?

Da li si uvijek tako neozbiljan?

Nisam to zamislio kao neozbiljnost. Pročitaj ponovo.

Oh, vidim.

Da.

Međutim, bilo bi u redu da sam bio neozbiljan, zar ne?

Ne znam. Navikao sam da je moj Bog malo više ozbiljan.

Učini mi uslugu i nemoj me ograničavati. Usput, učini i sebi istu uslugu.

Dogodilo se da Ja imam dobar smisao za šalu. Rekao bih da ga morate imati kad pogledate što ste uradili sa životom, zar ne? Mislim, ponekad se tome moram smijati.

Ali, u redu je, jer vidiš, Ja znam da će na kraju sve ispasti dobro.

Što pod time podrazumijevaš?

Mislim da u ovoj igri ne možete izgubiti. Ne možete pogriješiti. To nije dio plana. Ne postoji način da ne stignete kuda ste krenuli. Ne postoji način da promašite svoje odredište. Ako je Bog vaš cilj, imate sreće, jer je Bog tako velik da ga ne možete promašiti.

To je, naravno, velika briga. Velika briga je da ćemo nekako zabrljati i da nećemo nikada uspjeti da Te vidimo, da sa Tobom budemo.

Misliš "dospjeti u raj"?

Da. Svi se plašimo odlaska u pakao.

Zato ste od početka sebe tamo postavili ne bi li izbjegli da tamo odete. Hmmm.

Zanimljiva strategija.

Eto, opet si neozbiljan.

Ne mogu to spriječiti. Cjela ova stvar oko pakla izaziva ono najgore u meni!

Zaboga, pa Ti si pravi komičar.

Dugo ti je trebalo da to shvatiš. Da li si skoro pogledao na što svijet liči?

Što me navodi na slijedeće pitanje. Zašto ne popraviš svijet, umesto da dozvoljavaš da ide dovraga?

Zašto ga ti ne popraviš?

Nemam moć da to uradim.

Besmislica. Vi imate moć i sposobnost da upravo sada riješite problem gladi u svijetu, izliječiti bolesti ovog trenutka. Što bi bilo kada bih ti rekao da vaša vlastita medicinska profesija zadržava ljekovita sredstva, odbija odobriti alternativne lijekove i postupke, jer oni prijete ugrožavanju strukture liječničke profesije. Što ako ti kažem da vlade u svijetu ne žele zaustaviti gladovanje? Da li bi mi vjerovao?

Teško bih to mogao prihvatiti. Znam da je to popularno gledište, ali ne mogu vjerovati da je zapravo istinito. Nijedan doktor ne želi uskratiti izlječenje. Nijedan vladar ne želi vidjeti svoje ljude kako umiru.

Nijedan pojedinačan doktor, to je istina. Nijedan vladar posebno, to je tačno. Ali, liječenje i vođenje politike su postali institucionalizirani, i institucije su te koje se protive tim nastojanjima, ponekad veoma dovrtljivo, ponekad čak nehотиčno, ali neizbježno... jer je za te institucije to pitanje opstanka.

Jedan jednostavan i očigledan primjer je da doktori na Zapadu negiraju uspješnost liječenja doktora na Istoku, jer prihvatanjem i priznjem da izvjesni alternativni načini mogu dovesti do izlječenja, značilo bi ugrziti samu granu od koje je cijela institucija sklopljena.

To nije zlonamjerno, ali je podmuklo. Profesija to ne radi zato što je zla. To radi zato što je uplašena.

Svaki napad je poziv za pomoć.

Pročitao sam to u Tečaju o čudima.

Ja sam to tamo stavio.

Ti imaš odgovor na sve.

Što me podsjeća da smo tek počeli razmatrati tvoja pitanja. Razgovarali smo kako da postaviš svoj život na pravi put. Šta da učiniš da on "krene". Ja sam raspravljao o procesu stvaranja.

I ja sam te stalno prekidao.

U redu je, ali vratimo se na tu raspravu, jer ne želimo izgubiti nit nečega što je vrlo važno.

Život je stvaranje, a ne otkrivanje.

Vi ne živite svaki dan da biste otkrili što vam on ima pružiti, već da to stvorite. Vi

stvarate svoju stvarnost svake minute, vjerojatno i neznajući.

Evo zašto je to tako i kako se odvija.

1. Ja sam vas stvorio na sliku i priliku Boga.
 2. Bog je stvaralac.
 3. Vi ste tri bića u jednome. Možete nazvati ova tri aspekta bića kako god želite. Otac, Sin i Duh Sveti; um, tijelo i duša; nadsvijest, svijest i podsvijest.
 4. Stvaranje je proces koji proizilazi iz ova tri dijela vašeg bića. Drugim riječima, vi stvarate na tri nivoa. Sredstva stvaranju su: misao, riječ i djelo.
 5. Svako stvaranje počinje sa mišlju ("Proizilazi iz Oca"). Svako stvaranje se zatim pomiče ka riječi ("Traži i dobit ćeš, kaži i biće ti učinjeno"). Svako stvaranje se ostvaruje u djelu ("I Riječ tijelom postala i nastanila se među nama").
 6. Ono o čemu mislite, a o čemu nikad potom ne govorite, stvara se na jednom nivou. Ono o čemu mislite i o čemu govorite, stvara se na drugom nivou. Ono što mislite, govorite i radite, postaje pojavno u vašoj stvarnosti.
 7. Misлити, govoriti i raditi nešto u što stvarno ne vjerujete je nemoguće. Zato proces stvaranja mora uključivati vjeru ili znanje. To je potpuna vjera. Ona je više od nade. Ona je spoznaja izvjesnosti ("Vjera te tvoja izliječila"). Zato, djelatna komponenta stvaranja uvek uključuje znanje. To je izvorna jasnoća, potpuna izvjesnost, totalno prihvaćanje nečega kao stvarnosti.
 8. Takva postavka znanja je postavka silne i nevjerojatne zahvalnosti. To je zahvaljivanje unaprijed. I to je možda najveći ključ stvaralaštva: biti zahvalan unaprijed stvaranju. Takvo bezrezervno prihvaćanje ne samo da se oprašta, već se i potiče. To je siguran znak umijeća. Svi Učitelji znaju unaprijed da je djelo već učinjeno.
 9. Slavite i uživajte u svemu što stvarate i što ste stvorili. Odbaciti bilo koji dio toga značilo bi odbaciti dio sebe. Što god da se predstavlja sada kao dio vaše kreacije, primite ga, usvojite ga, blagoslovite ga i budite zahvalni za njega. Nemojte ga osuđivati, jer osuđivati ga značilo bi osuđivati sebe.
 10. Ukoliko postoji neki vid stvaranja za koji uvidite da u njemu ne uživete, blagosiljajte ga i jednostavno ga promijenite. Ponovo birajte. Prizovite novu stvarnost.
- Pomislite novu misao. Kažite novu riječ. Uradite novu stvar. Uradite to veličanstveno I ostatak svijeta će vas slijediti. Tražite to. Pozovite ih. Kažite: "Ja sam Život i Put, slijedite me".
- Na taj način se ispoljava Božja volja "na Zemlji, kao i na Nebu".
- Ako je sve tako jednostavno, ako su ovih deset koraka sve što nam je potrebno, zašto se ne odvija tako kod većine nas?
- To se odvija na taj način za sve vas. Neki od vas koriste "sistem" svjesno, s punom sviješću, a neki od vas ga koriste nesvjesno, čak i ne znajući što rade.
- Neki od vas koračaju potpuno budni, neki od vas koračaju u snu. Ali, svi vi stvarate svoju realnost - stvarate, ne otkrivete - koristeći moć koju sam vam Ja dao i proces koji sam upravo opisao.
- Dakle, pitao si kada će tvoj život "krenuti" i dao sam ti odgovor.
- O tebe ovisi da li će tvoj život "krenuti" i to tako što ćeš prvo vrlo jasno misliti o tome. Razmišljaj što želiš biti, raditi i imati. Razmišljaj o tome često dok ti ne postane sasvim jasno. Zatim, kada ti je vrlo jasno, nemoj misliti ni o čemu drugom. Ne zamišljaj druge mogućnosti.
- Odbaci sve negativne misli iz svog mentalnog sklopa, izgubi sav pesimizam.

Oslobodi se sumnji. Izbaci sve strahove. Istreniraj svoj um da se čvrsto drži prvobitne kreativne misli.

Kada su ti misli jasne i postojeane, počni ih iskazivati kao istine. Govori ih glasno. Upotrijebi veliku izjavu koja priziva stvaralačku moć: Ja sam. Uputi iskaz "Ja sam" drugima.

"Ja sam" je najjača stvaralačka izjava univerzumu. Sve što misliš, što god kažeš, poslije riječi "Ja sam", pokreće ta iskustva, primiče ih, dovodi ih tebi.

Ne postoji drugi način na koji univerzum zna djelovati. Ne postoji drugi put kojim zna krenuti. Univerzum odgovara na "Ja sam", kao što bi odgovorio duh iz boce.

Ti kažeš "Oslobodi se sumnji, odbaci strahove, izgubi pesimizam", kao da kažeš "kupi mi veknu kruha". Ali te stvari je lakše reći nego uraditi. "Odbaci sve negativne misli iz svog mentalnog sklopa" se može pročitati i kao "popni se na Mont Everest - prije ručka". To je prilično velika naredba.

Obuzdati svoje misli, imati kontrolu nad njima, nije tako teško kao što se čini. (Niti je, u tom smislu, uspon na Mont Everest.) To je sve stvar discipline. To je pitanje namjere.

Prvi korak je naučiti nadzirati vlastite misli; da se misli o onome što se misli.

Kada uhvatiš sebe kako misliš negativne misli - misli koje negiraju tvoju najvišu ideju o nečemu - misli ponovo! Želim da to učiniš, doslovno. Ako misliš da si potišten, da si u neprilici i da se ništa dobro ne može dogoditi, misli ponovo. Ako misliš da je svijet loš, ispunjen negativnim događajima, misli ponovo. Ako misliš da ti život propada, i čini ti se da ga nikad nećeš moći ponovo skupiti, misli ponovo.

Možeš izvježbati sebe da to radiš. (Pogledaj kako si se dobro izvježbao da to ne radiš.)

Hvala ti. Nikad mi taj proces nije tako jasno bio prikazan. Želio bih da je to tako lako uraditi kao što je reći - ali ga sada jasno razumijem - bar tako mislim.

Pa, ako ti treba ponovni prikaz, imamo nekoliko života.

5

Koji je pravi put do Boga? Da li taj put vodi kroz odricanje, kao što neki jogiji vjeruju? I što je s onim što nazivamo patnjom? Da li su patnja i pokornost put do Boga, kao što mnogi askete kažu? Zaslužujemo li put u raj time što smo "dobri", kao što mnoge religije uče? Ili imamo slobodu da se ponašamo kako želimo, kršimo ili ignoriramo svako pravilo, odbacimo sva tradicionalna učenja, uronimo u samopovlađivanje, i tako pronađemo Nirvanu, kao što mnoge pristalice Novog Doba kažu? Što je ispravno? Kruti moralni standardi ili radi-kako-želiš? Tradicionalne vrijednosti ili nađi-pravac-usput? Što je ispravno? Deset zapovijedi ili Sedam Koraka ka Prosvetitelju? Imaš jaku potrebu da to bude jedan ili drugi način, zar ne... Ne bi li moglo biti sve to? Ne znam. Pitam tebe.

Onda ću ti odgovoriti, na način na koji možeš najbolje razumjeti - mada ti kažem da je tvoj odgovor unutar tebe. To kažem svim ljudima koji čuju Moje riječi i traže Moju Istinu.

Svatom srcu koje iskreno upita koji je put do Boga, to je pokazano. Svako svojim

srcem osjeti Istinu. Dođi Meni stazom svog srca, a ne putovanjem svog uma. Nikad Mene nećeš naći u svom umu.

Da bi iskreno spoznao Boga, moraš biti izvan svog uma.

Ipak, tvoje pitanje iziskuje odgovor. I Ja se neću skloniti od žeđi tvog traganja.

Počet ću s tvrdnjom koja će te zaprepastiti - i možda uvrijediti osjećanja mnogih ljudi. Deset zapovijedi ne postoje.

O, Moj Bože, zar ne postoje?

Ne, ne postoje. Kome bih Ja zapovijedao? Sebi? I zašto bi takve zapovijedi bile potrebne? Sve što želim već jeste. Zar ne? Zašto je onda neophodno zapovijedati bilo kome?

A, i da sam izdao zapovijedi, zar ne bi one bile automatski poštovane? Kako bih Ja mogao željeti nešto toliko mnogo da to zapovijedam - i onda sjediti sa strane i promatrati kako se to ne ostvaruje?

Kakav bi kralj to mogao učiniti? Kakav vladar?

Ali, ipak Ja ti kažem slijedeće: Ja nisam ni kralj, ni vladar. Ja sam jednostavno - i čudesno - Stvaralac. Ali Stvaralac ne vlada, već samo stvara, stvara - i nastavlja stvarati.

Ja sam stvorio vas - blagoslovljeni bili - na Svoju sliku i priliku. Uz to sam vam dao izvjesna obećanja. Rekao sam vam, jednostavnim riječima, kako će vam biti kada postanete kao jedno sa Mnom.

Ti si, kao što je Mojsije bio, iskreni tragalac. Mojsije je, takođe, kao što ti sada činiš, stao pred mene, moleći za odgovore. "O, Bože Mojih Očeva", zvao je. "Bože mog Boga, umilostivi se da mi pokažeš. Daj mi znak, da mogu reći mom narodu! Kako možemo znati da smo izabrani?"

I Ja sam došao Mojsiju, isto kao što sam sada došao tebi, sa božanskim sporazumom - vječnim obećanjem - sigurnom i pouzdanom obavezom. "Kako mogu biti siguran?" tužno je pitao Mojsije. "Jer sam ti tako Ja rekao", odgovorio sam Ja. "Imaš Božju reč."

I Reč Boga nije bila naredba, već obaveza. Ovo su, dakle ...

Deset obaveza Znat ćete da ste pošli Božjim putem i znat ćete da ste pronašli Boga, jer će postojati ovi znaci, nagovještenja, promjene, u vama:

1. Voljet ćete Boga svim srcem, umom i dušom. I neće biti nijednog drugog Boga ispred Mene. Nećete više obožavati ljudsku ljubav, ili uspjeh, novac ili moć, niti bilo koji takav simbol. Odbacit ćete te stvari kao što dijete ostavlja igračku. Ne zato što su one bezvredne, već zato što ste ih vi prerasli.

I znat ćete da ste pošli Božjim putem jer:

2. Nećete koristiti Božje ime uzalud. Niti ćete Me pozivati za beznačajne stvari.

Razumjet ćete moć riječi i misli, i nećete ni pomisliti da pozivate Božje ime na ne-Božji način.

Nećete koristiti moje ime uzalud zato što ne možete. Jer moje ime - Veliko "Ja Sam" - nikad se ne koristi uzalud (odnosno bez rezultata), niti će to ikad biti moguće. A kad budete pronašli Boga, to ćete znati.

I, Ja ću vam dati druge znake, takođe:

3. Sjetit ćete se da jedan dan posvetite Meni i nazvaćete ga svetim. To je zato da ne biste dugo ostali u svojoj iluziji, već da biste potakli sebe da se sjetite tko ste i što ste. I onda ćete uskoro svaki dan zvati praznikom i svaki trenutak svetim.

4. Poštovat ćete svoju majku i oca - i znat ćete da ste Božje dijete kada poštujete svog Oca/Majku Boga u svemu što kažete ili radite ili mislite. I kada poštujete

Majku/Oca Boga i svog oca i majku na Zemlji (jer su vam oni dali život), onda ćete, isto tako, poštovati svakoga.

5. Znat ćete da ste pronašli Boga kada budete sigurni da nećete izvršiti ubistvo (to jest, svjesno ubiti, bez razloga). Jer, mada ćete shvatiti da ne možete prekinuti život drugoga u bilo kojoj prilici (cijeli život je vječan), nećete izabrati prekinuti bilo koju inkarnaciju, niti promijeniti bilo koju životnu energiju iz jednog oblika u drugi, bez nasvetijeg opravdanja. Vaše novo poštovanje života će vas potaći da slavite svaki vid života - uključujući biljke, drveće i životinje - i da ih ugrozite samo kada je to u ime najvišeg dobra.

I naredne znakove ću vam poslati da biste mogli znati da ste na pravom putu:

6. Nećete ukaljati čistoću ljubavi nepoštenjem ili prijevarom, jer je to preljuba.

Obećavam vam da nećete izvršiti preljubu kada budete pronašli Boga.

7. Nećete uzeti stvar koja nije vaša, niti varati, niti prikrivati krađu, niti ugroziti drugoga da biste dobili neku stvar, jer bi to bila krađa. Obećavam vam, kada budete pronašli Boga, nećete ukrasti.

Niti ćete ...

8. Reći nešto što nije istina i tako lažno svjedočiti.

Niti ćete ...

9. Željati ženu svog bližnjeg, jer zašto željeti ženu svog bližnjeg kada znate da su sve druge žene vaše.

10. Željati dobra bližnjeg svog, jer zašto biste željeli njegova dobra kada znate da sva dobra mogu biti vaša i da sva vaša dobra pripadaju svijetu.

Znat ćete da ste pronašli put do Boga kada vidite ove znake. Jer, Ja obećavam da neko tko iskreno traži Boga, neće više raditi te stvari. Bilo bi nemoguće i dalje se tako ponašati.

Ovo su vaše slobode, ne vaša ograničenja. Ovo su Moje obaveze, ne Moje zapovijedi. Jer, Bog ne izdaje naređenje onome koga je sam stvorio - Bog samo kaže Božjoj djeci: na ovaj način ćete znati da dolazite kući.

Mojsije je iskreno pitao: "Kako mogu znati? Daj mi znak." Mojsije je pitao isto pitanje koje ti pitaš sada. Isto pitanje koje su svi ljudi svuda postavljali od početka vremena. Moj odgovor je uvijek isti. Ali, on nikada nije bio i nikad neće biti naređenje. Jer, kome Ja da naređujem? I koga da kaznim ako se Moja naređenja ne ispunjavaju? Postojim samo Ja.

Znači, ne moramo poštovati Deset zapovijedi da bismo išli u raj?

Ne postoji takva stvar kao što je "odlazak u raj". Postoji samo spoznaja da ste već tamo. Postoji prihvaćanje, razumijevanje, a ne rad na tome ili stremljenje ka tome. Ne možete otići tamo gdje ste već; da biste to uradili, morali biste napustiti ono gdje ste, a to bi osujetilo cio smisao putovanja.

Ironija je u tome, što većina ljudi misli da moraju otići odande gdje su da bi stigli tamo gdje žele biti. I tako oni napuste raj da bi došli do raja - i prođu kroz pakao. Prosvjetljenje je razumijevanje da se nema kuda ići, da se nema što raditi i da ne treba biti nitko drugi osim onoga tko ste upravo sada.

Vi ste na putu za nigde.

Raj - kako ga vi zovete - nije nigdje drugdje. Raj je sada i ovdje.

Svi to kažu! Svi to kažu! I to me izluđuje! Ali, ako je "raj sada i ovdje", kako ja to ne vidim?

Kako ja to ne osjećam? I zašto je onda svijet u takvom neredu?

Razumijem tvoje razočarenje. Skoro je isto tako frustrirajuće pokušati razumijeti sve ovo, kao što je pokušati da ti nekome objasniš.

Čekaj malo! Da li želiš reći da se Bog može osjećati frustriranim?

Što misliš tko je izmislio frustraciju? I da li zamišljaš da ti možeš iskusiti nešto što Ja ne mogu?

Reći ću ti slijedeće: svako iskustvo koje ti imaš, imam i Ja. Zar ne vidiš da Ja doživljam Sebe kroz tebe? Što misliš da je svrha svega ovoga?

Ja ne bih mogao spoznati Sebe da nije tebe. Ja sam te stvorio da bih mogao znati Tko Sam Ja.

Sada ti ne bih želio skrhati sve iluzije o Meni u jednom poglavlju - zato ću ti reći da u mom najuzvišenijem obliku, koji nazivate Bogom, Ja ne doživljam frustraciju. Uh! To je bolje. Za trenutak si me uplašio.

Ali, to nije zbog toga što Ja to ne mogu. To je jednostavno zato što Ja to ne biram. I ti možeš napraviti isti izbor, uzgred rečeno.

Pa, frustriran ili ne, ja se još uvek pitam kako je moguće da je raj upravo ovdje, a da ja to ne doživljam.

Ne možeš doživjeti ono što ne znaš, a ne znaš da si u "raju" upravo sada, jer to nisi doživio. Vidiš, za vas je to začarani krug. Vi ne možete - niste još uvijek našli način - da doživite ono što ne znate, i da znate ono što niste doživjeli.

Ono što Prosvjetljenje traži od vas je da spoznate nešto što niste doživjeli i da ga tako iskusite. Znanje otvara vrata iskustvu - a vi zamišljate da je obrnuto.

U stvari, vi znate mnogo više nego što ste iskusili. Vi samo ne znate da to znate. Na primjer, vi znate da postoji Bog. Ali možete ne znati da to znate. Zato i dalje čekate da doživite to iskustvo. A sve vrijeme ga imate. Vi ga imate, a da to ne znate - pa vam se čini da ga uopće nemate.

Vrtimo se u krug ovdje.

Da, vrtimo se. A umjesto da se vrtimo u krugovima, možda bi mi trebali biti sam krug. To ne mora biti začarani krug. Može biti uzvišeni krug.

Da li je odricanje dio istinskog spiritualnog života?

Da, jer se u konačnom ishodu cjelokupni Duh odriče onoga što nije stvarnost, a ništa u životu koji vi vodite nije stvarno, osim vašeg odnosa sa Mnom. Ali odricanje u klasičnom smislu samonegiranja nije potrebno.

Pravi Učitelj se ne "odriče" nečega. Pravi Učitelj ga samo ostavlja po strani, kao što bi uradio s nečim što mu više ne koristi.

Ima onih koji kažu da morate nadjačati svoje želje. Ja kažem da ih morate jednostavno promijeniti.

Prvi postupak izgleda kao stroga disciplina, drugi kao vježba ispunjena radošću. Ima onih koji kažu da morate nadvladati sve zemaljske strasti da bi spoznali Boga. Ali, dovoljno ih je razumjeti i prihvatiti. Ono čemu se opirete, ustrajava. Ono sa čime se suočite, nestaje.

Oni koji nastoje istinski prevladati sve zemaljske strasti, često ulažu toliko truda u to, da se može reći da je to postala njihova strast. Oni imaju "strast za Bogom", strast da ga spoznaju. Ali strast je strast, i zamijeniti jednu strast drugom, je ne uklanja.

Zato ne prosuđujte ono za čim osjećate strast. Jednostavno ga primjetite i utvrdite da li vam služi obzirom na to tko i što želite biti.

Zapamtite, vi ste stalno u procesu stvaranju sebe. Vi u svakom trenutku odlučujete tko i što jeste. Odlučujete to uglavnom kroz izbore koje činite u odnosu na onog i ono prema čemu osjećate strast.

Osoba koja je krenula putem koji vi nazivate spiritualnim, često izgleda kao da se

odrekla svih zemaljskih strasti, svih ljudskih želja. Ona je to učinila tako što ih je razumjela, uvidjela je iluziju i odrekla se strasti koje joj ne služe - svo vrijeme voleći iluziju zbog onog što joj je ona donijela: mogućnosti da bude u cijelosti slobodna. Strast je ljubav koja preoblikuje bivanje u akciju. Ona napaja stvaralačku moć. Ona mijenja pojmove u iskustvo. Strast je vatra koja nas potiče da izrazimo tko zapravo jesmo.

Nikada ne negiraj strast, jer to znači negirati Tko Si i Tko Stvarno Želiš Biti.

Onaj tko se odriče nikada ne negira strast - on samo ne pridaje značaj rezultatima. Strast je ljubav prema djelovanju. Djelovanje je postojanje, doživljeno. Ali, što se često smatra sastavnim dijelom djelovanja? Očekivanje.

Živjeti bez očekivanja - bez potreba za određenim rezultatima - to je sloboda. To je Božanski. Tako Ja živim.

Ti ne pridaješ značaj rezultatima?

Apsolutno ne. Moja radost je u stvaranju, a ne u rezultatima. Odricanje nije odluka da se negira delanje. Odricanje je odluka da se negira potreba za određenim rezultatom.

To je ogromna razlika.

Možeš li objasniti što Ti podrazumijevaš pod tvrdnjom, "Strast je ljubav koja oblikuje bivanje u akciju"?

Bivanje je najuzvišenije stanje postojanja. To je najčistija suština. To je "sada-ne sada", "sve-ne sve", "uvijek-nikad" vid Boga.

Čisto bivanje je čisto Bogovanje.

Ali za nas samo bivanje nikad nije dovoljno. Uvek smo težili da iskustveno doživimo Tko Smo Mi - a to zahtijeva sasvim drugi vid božanskog, koji se zove delanje.

Recimo da ste vi, u srži vašeg divnog bića, onaj vid božanskog koji se zove ljubav. (To je, uzgred rečeno, Istina o vama.)

Jedna je stvar biti ljubav - a sasvim druga učiniti nešto s ljubavlju. Duša teži učiniti nešto što ona jeste, da bi mogla sebe spoznati u svom vlastitom iskustvu. Zato će ona nastojati ostvariti svoju najuzvišeniju zamisao kroz djelatnost.

Taj poticaj da se to uradi naziva se strašću. Ubij strast i ubijaš Boga. Strast je Bog koji želi reći "zdravo".

Ali, vidiš, jednom kada Bog (ili Bog-u-tebi) uradi nešto s ljubavlju, Bog je sebe ostvario i ništa mu više nije potrebno.

Čovjek, s druge strane, često osjeća potrebu da mu se vrati ono što je uložio. Ako ćemo nekoga voljeti, lijepo - ali trebamo nešto ljubavi dobiti zauzvrat. Tako nešto. To nije strast. To je očekivanje.

Ono je najveći izvor ljudske nesreće. To je ono što odvaja čovjeka od Boga.

Onaj tko se odriče nastoji prekinuti ovu odvojenost kroz iskustvo koje su istočnjački mislioci nazivali samadhi. To je cjelovitost i jedinstvo s Bogom; spajanje i pripajanje u božanstvo.

Onaj tko se odriče, dakle, odriče se rezultata - ali nikada, nikada se ne odriče strasti. Zapravo, Učitelj instiktivno zna da je strast pravi put. To je put ka Samoostvarenju.

Čak i u zemaljskim okvirima se može reći da ako nemate strast ni za čim, nemate ništa od života.

Rekao si da "ono čemu se odupireš traje, a ono s čim se suočavaš nestaje". Možeš li to objasniti?

Ne možeš se odupirati nečemu što nisi prihvatio kao stvarnost. Činom odupiranja

nečemu, dopuštaš da ono zaživi. Kada se opireš energiji time je tamo postavljaš. Što se više opireš, to više činiš realnim - što god da je to čemu se opireš.

Ono s čim se suočavaš i što promatraš - nestaje. To jest, prestaje zadržavati svoj iluzorni oblik.

Ako pogledaš u nešto - istinski pogledaš u to – vidjet ćeš pravo kroz to i kroz svaku iluziju koju ono za tebe ima, i neće ostati ništa osim krajnje stvarnosti u tvom vidokrugu.

Suočena sa kranjom stvarnošću tvoja malena iluzija nema moć. Ona te ne može dugo držati u svom oslabljenom zahvatu. Vidiš istinu o njoj i istina te oslobađa.

Ali, što ako ti ne želiš da stvar u koju gledaš nestane?

Uvijek bi trebao željeti. Ne postoji ništa u vašoj stvarnosti što bi trebalo zadržavati.

Ali, ako izaberete privid vašeg života umjesto krajnje stvarnosti, možete ga jednostavno ponovo stvoriti - kao što ste ga stvorili u početku. Na taj način možete u svom životu imati ono što ste izabrali imati i otkloniti iz vašeg života ono što više ne želite iskusiti.

Ali se nikada nemojte opirati ničemu. Ako mislite da ćete otporom ukloniti, razmislite ponovo. Samo ga tako više ukorjenjujete. Zar vam nisam rekao da su sve misli kreativne?

Čak i misao koja kaže da ja nešto ne želim?

Ako to ne želiš, zašto o tome razmišljati? Ni za trenutak nemoj o tome misliti. Ipak, ako moraš o tome razmišljati - to jest, ako ne možeš a da ne razmišljaš - onda se nemoj odupirati. Umjesto toga, pogledaj direktno u što god da je to - prihvati stvarnost svog stvaranja - i zatim izaberi da li je želiš zadržati ili ne.

Što bi upravljalo tim izborom?

Tko i Što misliš da jesi. I Tko i Što izabereš biti. To upravlja svim izborima - svakim izborom koji si učinio u životu. I koji ćeš ikada učiniti.

I tako život onog koji se odriče nije pravi put?

To nije istina. Riječ "odricati se" ima tako pogrešno značenje. Uistinu, ne možete se odreći ničega, jer ono čemu se opirete ustraje. Istinsko odricanje nije odricanje, već jednostavno drugačiji izbor. To je čin kretanja prema nečemu, a ne od nečega. Ne možete se skloniti ni od čega, jer će vas to progoniti cijelim putem do pakla i nazad. Zbog toga, ne pružajte otpor iskušenju, već se jednostavno okrenite od njega.

Okrenite se ka Meni, a od bilo čega što Meni nije slično.

Ali znajte ovo: ne postoji pogrešan put - jer na ovom putovanju ne možete "ne stići" tamo kuda ste krenuli.

To je samo stvar brzine - samo pitanje kada ćete tamo stići - ali je čak i to privid, jer ne postoji "kada", niti "prije" ili "poslije". Postoji samo sada; beskonačan trenutak vječnosti u kome vi doživljavate sebe.

U čemu je onda smisao? Ako ne postoji način da se ne "stigne tamo", u čemu je svrha života? Zašto bismo uopće brinuli o bilo čemu što radimo?

Pa, naravno, ne treba brinuti. Ali bi bilo poželjno da budete obazrivi. Jednostavno obratite pažnju na to tko ste i što ste, što radite i što imate, i vidite da li vam to služi. Svrha života nije da se negdje stigne, već da se spozna da smo već tamo i da ste tamo oduvijek bili. Vi ste, uvijek i zauvijek, u trenutku čistog stvaranja. Svrha života je, dakle, da stvarate - onoga tko i što jeste i da to onda iskustveno doživite.

6

A što je s patnjom? Da li je patnja način i put koji vodi do Boga? Neki kažu da je to jedini put.

Meni patnja nije po volji i tko god kaže da jeste, ne poznaje Me.

Patnja je nepotreban vid ljudskog iskustva. Ne samo da nije potrebna, nego i nije mudra, ugodna i dobra za vaše zdravlje.

Zašto onda postoji tako puno patnje? Zašto Ti, ako si Bog, ne staneš na put patnji, ako Ti se toliko ne sviđa?

Ja nju jesam prekinuo. Vi jednostavno odbijate upotrijebiti sredstva koja sam vam dao da to shvatite.

Vidite, patnja nije vezana za događaje, već za čovjekovu reakciju na njih.

Ono što se događa je samo ono što se dođana. Kako se osjećate povodom toga, to je druga stvar.

Ja sam vam dao sredstva da odgovorite i reagirate na događaje načinom koji smanjuje - u stvari, otklanja - bol, ali vi ih niste upotrijebili.

Oprosti, ali zašto ne ukloniti događaje?

Vrlo dobra primjedba. Nažalost, Ja nemam kontrolu nad njima.

Ti nemaš kontrolu nad događajima?

Naravno. Događaji su pojave u vremenu i prostoru koji vi stvarate vašim izborom - a Ja se nikad ne miješam u izbore. Činiti to, značilo bi preduprijeti glavni razlog zbog koga sam vas stvorio. Ali, već sam to ranije objasnio.

Neke događaje proizvodite voljno, a neke jednostavno privlačite - više ili manje svjesno. Neki događaji - velike prirodne katastrofe su među onima koje stavljate u tu kategoriju - pripisani su "sudbini".

Ali čak i "sudbina" može biti sinonim za "skup svih misli". Drugim riječima, za planetarnu svijest.

"Kolektivnu svijest".

Upravo tako. Točno.

Ima onih koji kažu da svijet ide dođavola. Naša ekologija umire. Našoj planeti prijete velika geofizička katastrofa. Zemljotresi. Vulkani. Možda čak i iskrivljenje Zemljine ose. I ima onih koji kažu da kolektivna svijest može sve to promijeniti; da možemo spasiti Zemlju našim mislima.

Mislina stavljenim u akciju. Ako dovoljno ljudi u svim krajevima vjeruje da se nešto mora učiniti da se pomogne okolini, uspjeh ćete spasiti Zemlju. Ali morate brzo djelovati.

Toliko mnogo štete je već učinjeno tijekom dugog perioda. Za to će biti potreban veliki pomak u stavovima.

Želiš li reći da ćemo, ukoliko to ne učinimo, vidjeti uništenu Zemlju i njene stanovnike.

Ja sam zakone fizičkog univerzuma učinio tako jasnim da ih svatko može razumjeti. Postoje zakoni uzroka i posljedice koji su u dovoljnoj mjeri predočeni vašim naučnicima, fizičarima i, preko njih, vašim svjetskim vođama. Te zakone ne treba ovdje još jednom navoditi.

Vratimo se na problem patnje - odakle nam ideja da je patnja dobra. Da je svetački "patiti u tišini"?

Svetački je "patiti u tišini", ali to ne znači da je patnja dobra. Učenici u školi Majstorstva pate u tišini, jer shvaćaju da patnja nije Božji put, već siguran znak da još uvijek postoji nešto što treba naučiti o Božjem putu, još uvek nešto čega se treba sjetiti.

Pravi učitelj uopće ne pati u tišini, već samo izgleda kao da pati, ne žaleći se. Razlog zašto pravi Učitelj ne negoduje je u tome što pravi Učitelj ne pati, već samo iskustveno proživljava niz okolnosti koje biste vi nazvali nesnošljivima.

Uvježbani Učitelj ne govori o patnji samo zato što Učitelj koji podučava, jasno razumije moć Riječi - i stoga jednostavno bira da ne kaže ni riječ o tome.

Stvarnim činimo ono čemu pridajemo pažnju. Učitelj to zna. Učitelj svrstava sebe među odabrane u odnosu na ono što izabere učiniti stvarnim.

Svi vi ste to radili s vremena na vrijeme. Nema nijednog među vama tko nije učinio da mu glavobolja prestane ili da odlazak zubaru bude manje bolan, putem vaše odluke o tome.

Učitelj samo donosi istu odluku o većim stvarima.

Ali zašto, uopće, postoji patnja? Zašto čak postoji mogućnost patnje?

Vi ne možete spoznati, ni postati ono što ste, ako ne postoji ono što niste, kao što sam vam već objasnio.

Još uvijek mi nije jasno kako smo ikad došli do ideje da je patnja dobra?

Mudro je što to uporno preispituješ. Prvobitna mudrost vezana za patnju u tišini je postala toliko izvitoperena, da sada mnogi vjeruju (i nekoliko religija zapravo poučava) da je patnja dobra, a radost loša. Zato ste vi odlučili da je netko tko ima rak, a o tome šuti - svetac, dok je netko tko (uzmimo drastičan primjer) ima naglašenu seksualnost i to otvoreno pokazuje - grešnica.

Stvarno si izabrao drastičan primjer. I pametno si promijenio rod, od muškog ka ženskom. Da li si time htio istaći nešto?

Htio sam vam pokazati vaše predrasude. Vi ne želite misliti da žene imaju naglašenu seksualnost i još manje da to otvoreno pokazuju.

Vi biste radije vidjeli čovjeka koji umire bez jauka na bojnopolju, nego ženu koja uzdišući vodi ljubav na ulici.

Zar Ti ne bi?

Ja ne prosuđujem ni na jedan, ni na drugi način. Ali vi imate razne vrste sudova - i Ja smatram da su vaša prosuđivanja ta koja vam uskraćuju radost i vaša očekivanja ta koja vas čine nesretnim.

Sve to zajedno je ono što izaziva bolesti i time uzrokuje vašu patnju.

Kako da ja znam da je to što kažeš isitna? Kako da ja znam da ovo govori Bog, a ne moja previše bujna mašta?

To si već pitao. Moj odgovor je isti. U čemu je razlika? Čak i da je sve ovo što sam rekao "pogrešno", možeš li smisliti bolji način života?

Ne.

Onda je "pogrešno" ispravno, i "ispravno" pogrešno!

Ali, Ja ću ti slijedeće reći da ti pomognem riješiti svoju dilemu: ne vjeruj ničemu što kažem. Samo ga proživi. Iskusi. Zatim živi prema bilo kom drugom obrascu koji želiš izgraditi. Poslije toga, pogledaj svoje iskustvo da nađeš svoju istinu.

Jednoga dana, ako imate puno hrabrosti, doživjet ćete svijet u kome se smatra da je voditi ljubav bolje nego voditi rat. Tog dana ćete se obradovati.

7

Život je tako stravičan. I tako zbunjujući. Volio bih da stvari mogu biti jasnije. Nema ničeg zastrašujućeg u životu, ukoliko nisi vezan za rezultate.

Misliš ako ništa ne želiš?

Točno. Biraj, ali ne želi.

To je lako ljudima o kojima niko ne ovisi. Što ako imaš ženu i djecu?

Put hranioca porodice je uvijek bio najizazovniji put. Možda zaista najizazovniji. Kao što si istakao, lako je "ne željeti ništa" kada imaš samo sebe. Prirodno je da, kada imaš druge koje voliš, želiš samo najbolje za njih.

Teško je kada ne im možeš pružiti sve što želiš da imaju. Lijep dom, pristojnu odjeću, dovoljno hrane. Osjećam se kao da sam se 20 godina borio samo da sastavim kraj s krajem. I još uvijek nemam ništa pokazati.

Misliš u vidu materijalnog bogatstva?

Mislim u vidu nekih osnovnih stvari koje bi čovjek želio ostaviti svojoj djeci. Mislim u vidu vrlo jednostavnih stvari koje bi čovjek želio osigurati svojoj ženi.

Razumijem. Ti smatraš da je tvoj posao osigurati sve te stvari. Misliš li da se u tome sastoji tvoj život? A što bi ti nazvao napredovanjem?

Imati dovoljno da ne moram brinuti odakle će moj slijedeći dolar stići; da se uštežem i natežem samo da platim stanarinu ili telefonski račun. Mislim, ne želim biti tako prizeman, ali mi pričamo o stvarnom životu ovdje, a ne o nekoj bajci, dohovno romantiziranoj slici života koji prikazuješ kroz ovu knjigu.

Čujem li ja malo ljutnje ovdje?

Ne toliko ljutnje, koliko frustracije. Uključen sam u spiritualnu igru sada već više od dvadeset godina i vidi gdje me je to dovelo. Jedan ček dalje od sirotišta. A sada sam upravo izgubio posao i izgleda kao da je priljev gotovine ponovo presahnuo. Stvarno postajem umoran od te borbe.

Imam 49 godina i želio bih imati neku sigurnost u životu da bih mogao posvetiti više vremena "Božjim stvarima", "razvoju" duše itd. To je pravac mog srca, ali mi život ne dopušta da ga slijedim...

Dobro, rekao si mnogo toga, i vjerujem da govoriš u ime mnogih ljudi kada opisuješ to iskustvo.

Odgovorit ću na tvoju istinu postepeno, da bismo mogli lako slijediti i razložiti odgovor.

Nisi bio u toj "spiritualnoj igri" dvadeset godina, nego si joj se jedva primakao. (Ovo, uzgred rečeno, nije kritika, već samo izjava istine.) Složit ću se da si je dva desetljeća promatrao, koketirao s njom, eksperimentirao, tu i tamo... ali Ja nisam osjetio tvoju iskrenu - tvoju najiskreniju posvećenost toj igri sve do nedavno.

Razjasnimo da "biti u spiritualnoj igri" znači posvetiti cijeli svoj um, cijelo svoje tijelo, svu svoju dušu procesu stvaranja sebe na sliku i priliku Boga.

To je proces samoostvarenja o kom su istočni mistici pisali. To je proces spasenja kome je veliki dio zapadnjačke teologije posvećen.

To je čin vrhunske sposobnosti koji se odvija iz dana u dan, iz sata u sat, iz momenta u momenat. To je biranje i ponovno biranje svakog trenutka. Svjesno stvaranje.

Smisleno stvaranje. To je upotrebljavanje oruđa za kreaciju o kojima smo raspravljali i njihovo korištenje sa svjesnošću i uzvišenom namjerom.

To znači "igrati ovu duhovnu igru". Dakle, koliko dugo se time baviš?

Nisam ni počeo.

Nemoj ići iz jedne krajnosti u drugu i nemoj biti tako strog prema sebi. Bio si posvećen ovom procesu - i zapravo si uključen u njega više nego što za to sebi daješ zasluge. Ali, nisi to radio 20 godina - ni približno toliko. Ipak, istina je da nije ni važno koliko dugo si u to uključen. Da li si sada njemu posvećen? Samo je to važno. Nastavimo s tvojom izjavom. Tražiš da "vidimo gdje te je to dovelo", i opisuješ sebe da si "jedan korak do sirotišta". Ja gledam u tebe i vidim potpuno drugačiju sliku.

Vidim osobu koja je jedan korak udaljena od kuće bogatstva! Ti smatraš da si jedan ček od zaborava, a Ja vidim da si jedan ček udaljen od Nirvane. Sada mnogo ovisi, naravno, o tome što vidiš kao svoju "plaću" - i s kojim ciljem radiš.

Ako je cilj tvog života da stekneš ono što nazivaš sigurnošću, onda vidim i razumijem zašto se osjećaš kao da si "jedan ček udaljen od sirotišta". Ali, čak i ova procjena je podložna ispravci. Jer sa Mojom plaćom sve dobre stvari ti dolaze - uključujući i iskustvo osjećanja sigurnosti u fizičkom svijetu.

Moja plaća - isplata koju dobiješ kada "radiš za Mene" - pruža mnogo više od duhovne ugodnosti. Fizička ugodnost, takođe, može biti tvoja. Ali, ironija je u tome što jednom kada iskusiš vrstu spiritualne ugodnosti koju Moja plaća pruža, posljednja stvar o kojoj ćeš brinuti je fizička udobnost.

Čak ni fizička ugodnost članova tvoje porodice te više neće brinuti - jer jednom kada dostigneš nivo Božje svjesnosti, razumjet ćeš da nisi odgovoran ni za jednu drugu ljudsku dušu, i da, mada je vrijedno hvale da želiš svakoj duši da živi u udobnosti, svaka duša mora izabrati - izabire - svoju vlastitu sudbinu ovog trenutka.

Jasno, nije najviši čin namjerno iskorištavati ili uništavati drugoga. Jednako je neodgovorno zanemariti potrebe onih koje si učinio ovisnim o tebi.

Tvoj zadatak je da im pružiš neovisnost, da ih, što prije i što potpunije naučiš kako da se snađu bez tebe. Jer, ti im nisi blagodat dok god si im potreban da prežive, već ih istinski blagosiljaš samo u trenutku kada shvate da im nisi potreban.

U tom smislu, najveći trenutak Boga je trenutak kada shvatite da vam Bog nije potreban.

Znam, znam... to je antiteza svega što su vas učili. Ali vaši učitelji su vam govorili o ljutitom Bogu, ljubomornom Bogu, Bogu kome je potrebno da je potreban. A to uopće nije Bog, već neurotična zamjena za ono što bi bilo božanstvo.

Pravi Majstor nije onaj s najviše učenika, već onaj koji stvara najviše Majstora.

Pravi vođa nije onaj s najviše sljedbenika, već onaj koji stvara najviše vođa.

Pravi kralj nije onaj s najviše podanika, već onaj koji većinu vodi ka kraljevstvu.

Pravi učitelj nije onaj s najviše znanja, već onaj koji pobudi najviše drugih da steknu znanje.

Pravi Bog nije Onaj s najviše onih koji mu služe, već Onaj koji služi većini, stvarajući tako Bogove od svih drugih.

Jer cilj je i slava Božja: da Njegovi podanici to ne budu više, i da svi spoznaju Boga, ne kao nedostižnog, već kao neizbježnog.

Želio bih da možete razumjeti ovo: vaša sretna sudbina je neminovna. Vi ne možete, a da ne budete "spašeni". Ne postoji pakao, osim da ne spoznaš ovo.

Zato, sada, kao roditelji, supružnici, i voljeni, nastojte ne učiniti od svoje ljubavi

lijepak koji vezuje, već magnet koji prvo privlači, a zatim se okreće i odvraća, da ne bi oni koji su privučeni počeli vjerovati da se moraju držati vas da bi preživjeli. Ništa ne bi moglo biti udaljenije od istine. Ništa ne bi moglo biti štetnije za drugoga. Dopustite da vaša ljubav otisne vaše voljene u svijet - i u puno iskustvo onoga tko su. Time ćete iskazati iskrenu ljubav.

Veliki je izazov taj put hranioca porodice. Ima mnogo zbunjenosti, mnogo svjetskih briga. Asketu ne muči ništa od toga. On ima svoj kruh i vodu, dan mu je skroman otirač da legne i on može posvetiti svaki svoj sat molitvi, meditaciji i razmatranju božanskog. Kako je lako vidjeti božansko u takvim okolnostima! Kakav lagan zadatak! Ali, imati suprugu i djecu!

Videti božansko u bebi koja se mora presvući u 3 sata noću. Videti božansko u računu koji se mora platiti do prvog u mjesecu. Prepoznati Božju ruku u bolesti koja odnosi supružnika, poslu koji je izgubljen, groznici djeteta, bolu roditelja. Sada govorimo o svetosti.

Razumijem tvoju tegobu. Znam da si umoran od borbe. Ali ti kažem ovo: Kada slijediš Mene borba iščezava. Živi u prostoru svog Boga i događaji postaju blagoslovi, svi do jednoga.

Kako mogu doći do prostora svog Boga kada sam izgubio posao, trebam platiti stanarinu, djeci je potreban zubar, i biti u mom uzvišenom filozofskom prostoru izgleda najnevjerojatniji način da riješim bilo što od toga.

Nemoj Me zaboraviti kada sam ti najviše potreban. Sada je čas tvoje najveće provjere. Sada je vrijeme tvoje najveće prilike. To je prilika da dokažeš sve što je ovdje napisano.

Kada kažem "nemoj Me zaboraviti" zvučim poput tog zahtjevnog, neurotičnog Boga o kome smo pričali. Ali, Ja to nisam. Možeš "Me zaboraviti" koliko god hoćeš. Nije me briga, i to neće promijeniti ništa među nama. Ja to samo kažem kao odgovor na tvoje pitanje. Onda kada dođu teškoće, vi tako često zaboravite Tko Ste i sredstva koja sam vam dao da stvorite život kakav bi izabrali.

Sada je vrijeme da ideš u prostor svog Boga više nego ikad. Prvo, to će ti donijeti duhovni mir - a iz smirenog uma potiču velike ideje - ideje koje mogu biti rješenja za najveće probleme koje misliš da imaš.

Drugo, u Božjem prostoru ti Sebe ostvaruješ, a to je svrha - jedina svrha tvoje duše. Kada si u prostoru svog Boga, znaš i razumiješ da je sve što sada doživljavaš privremeno.

Kažem ti da će raj i Zemlja proći, ali ti nećeš. Ova perspektiva vječnosti ti pomaže da vidiš stvari u pravom svjetlu.

Možeš definirati ove trenutne uvjete i okolnosti onakvim kakve one zapravo jesu - privremene i zemaljske. Onda ih možeš koristiti kao sredstva - jer je to ono što oni jesu, privremena, zemaljska sredstva - u stvaranju sadašnjeg iskustva.

Šta misliš tko si ti? U odnosu na iskustvo nazvano gubitak posla, šta misliš tko si? I da se, možda, još više približimo suštini, šta misliš tko sam Ja? Da li zamišljaš da je to suviše veliki problem za Mene da riješim? Da je za Mene suviše veliko čudo da nađem izlaz iz ove gužve? Razumijem da možeš misliti da je to suviše teško za tebe da riješiš, čak i uz pomoć sredstava koje sam ti dao - ali zar zaista misliš da je preveliki problem za Mene?

Ja znam intelektualno da nijedan zadatak nije suviše velik za Boga. Ali, emocionalno mislim da ne mogu biti siguran.

Ne da li ga možeš riješiti, već da li hoćeš?

Razumijem. Dakle, to je stvar vjere.

Da.

Ti ne dovodiš u pitanje Moju sposobnost, ti samo sumnjaš u Moju želju.

Vidiš, ja još uvek proživljam teologiju koja kaže da je možda u tome neka pouka za mene.

Još uvijek nisam siguran da bih trebao imati rješenje. Možda trebam imati problem. Možda je ovo jedna od "provjera" o kojima moja teologija govori. Zato se brinem da se ovaj problem možda neće riješiti. Da je to jedan od onih problema koje ćeš mi Ti prepustiti...

Možda je sada pravo vrijeme da još jednom ponovimo način na koji Ja djelujem u odnosu na Tebe, jer ti misliš da je u pitanju Moja želja, a Ja ti kažem da je u pitanju tvoja želja.

Ja želim za tebe ono što ti želiš za sebe. Ništa više i ništa manje. Ja ne sjedim ovdje i procjenjujem, zahtjev po zahtjev, da li ti se nešto treba ispuniti.

Moj zakon je zakon uzroka i posljedice, a ne zakon Vidjet ćemo. Ne postoji ništa što ne možeš imati, ako to izabereš. Čak i prije nego zatražiš, Ja ću ti ti dati. Da li vjeruješ u to?

Ne. Žao mi je. Vidio sam suviše mnogo molitvi koje su ostale neuslišene.

Neka ti ne bude žao. Samo se uvek drži istine - istine svog iskustva. Ja to razumijem. Ja to poštujem. Smatram da je to u redu.

Dobro, jer ja ne vjerujem da dobijem sve što zatražim. Moj život to nije pokazao.

U stvari, ja rijetko dobijem ono što zatražim. Kada se to dogodi, smatram sebe proketo sretnim.

To je zanimljiv izbor reči. Izgleda da imaš mogućnost izbora. U svom životu možeš biti ili proketo sretan, ili blaženo sretan. Ja bih više volio da si blaženo sretan - ali, naravno, Ja se nikad neću miješati u tvoje izbore.

Kažem ti ovo: Uvijek dobijaš ono što stvoriš, a uvijek stvaraš.

Ja ne prosuđujem djela koja činiš. Ja te samo ohrabrujem da činiš više - i više i više i više. Ako ti se ne sviđa šta si stvorio, biraj ponovo. Moj zadatak, kao Boga, je da ti uvijek pružim tu mogućnost.

Sada Mi govoriš da nisi uvijek dobijao ono što si žileo. Ali, Ja sam ovdje da ti kažem da si uvijek dobio ono što si prizivao.

Tvoj život je uvijek rezultat tvojih misli o njemu - uključujući tvoju očigledno kreativnu misao da rijetko dobijaš ono što izabereš.

U sadašnjem trenutku ti vidiš sebe kao žrtvu situacije u kojoj si izgubio posao. Ali, istina je da taj posao više nije bio tvoj izbor. Prestao si ujutro ustajati s iščekivanjem, i počeo si ustajati s jezom. Prestao si se osjećati sretnim zbog svog posla i počeo si osjećati odbojnost. Čak si počeo i maštati da radiš nešto drugo.

Zar misliš da te stvari ne znače ništa? Pogrešno si shvatio svoju moć. Kažem ti:

Tvoj život proizilazi iz tvojih namjera u odnosu na njega.

Dakle, koja je sada tvoja namjera? Da li namjeravaš dokazati svoju teoriju da ti život rijetko donosi ono što biraš? Ili namjeravaš pokazati Tko Si Zapravo Ti i Tko Sam Ja?

Osjećam se ojađeno. Namučeno. Postiđeno.

Da li ti to koristi? Zašto jednostavno ne prihvatiš istinu kada je čuješ i kreneš ka njoj? Nema potrebe optuživati sebe. Jednostavno primjeti što si birao i biraj ponovo. Ali zašto sam ja tako spreman uvijek odabrati negativno? I onda prekorjevam sebe zbog toga?

Što možeš očekivati? Od najranijig dana su ti govorili da si "loš". Prihvaćaš da si

rođen u "grijehu". Osjećanje krivice je naučeni odgovor. Rečeno ti je da se osjećaš krivim za stvari koje si učinio prije nego što si čak mogao išta učiniti. Odgajan si da osjećaš stid, jer nisi rođen savršen.

Ta neosnovana tvrdnja o nesavršenstvu u kome si, kako je rečeno, došao na svijet, je ono što su vaši pobožni nazvali izvornim grijehom. I to jeste izvorni grijeh - ali ne tvoj. To je prvi grijeh počinjen nad tobom od svijeta koji ne zna ništa o Bogu, a koji misli da bi Bog htio - ili mogao - stvoriti bilo što nesavršeno.

Neke od vaših religija su stvorile cijela učenja oko tog pogrešnog shvaćanja. I to je doslovno to: pogrešno shvaćanje. Jer, sve što Ja začnem - sve čemu dam život – jeste savršeno; savršeni odraz samog savršenstva, stvoren na sliku i priliku Mene. Ali, da bi se opravdala ideja kažnjivog Boga, vaše religije su morale stvoriti nešto za šta bih Ja bio ljut. Tako da čak i ljude koji vode primjerne živote nekako valja spašavati.

Ako ne trebaju biti spašeni od sebe samih, onda moraju biti spašeni od svoje vlastite usađene nesavršenosti. Tako (kažu one) bolje uradi nešto povodom svega toga - i to brzo - ili ćeš ići pravo u pakao.

To, na kraju, ne mora doprinijeti da se odobrovolji osvetoljubivi, ljutiti Bog, ali daje život čudnim religijama. Na taj način religije ovekovečuju sebe. Tako moć ostaje koncentrirana u rukama malobrojnih, umjesto da bude doživljena kroz ruke mnogih. Naravno, vi stalno birate manju misao, manju ideju, najmanje poimanje sebe i svoje moći, da i ne govorim o Meni i Mojoj moći. Tako ste naučeni.

Bože moj, kako mogu opovrgnuti učenje?

Dobro pitanje upućeno pravoj osobi!

Možeš poništiti učenje čitanjem i ponovnim čitanjem ove knjige. Čitaj je iznova i iznova. Dok ne budeš razumio svaki pasos. Dok ti ne bude poznata svaka riječ. Kada budeš kadar citirati pasos drugima, kada budeš mogao dozvati rečenice u sjećanje usred natamnijeg časa, onda ćeš "poništiti učenje".

Ali ima još toliko mnogo toga što Te želim pitati; još toliko toga što želim znati. Zaista. Započeo si vrlo dugačku listu pitanja. Hoćemo li joj se vratiti?

8

Kada ću naučiti dovoljno o međuljudskim odnosima, ljubavnim vezama i postići da one glatko teku? Postoji li način da se bude sretan u vezama? Moraju li one stalno biti izazov?

Nemaš što naučiti o vezama. Trebaš samo pokazati ono što već znaš. Postoji način da se bude sretan u vezama, a to je da se one koriste u svrhu u kojoj su namijenjene, a ne u svrhu koju ste vi odredili.

Veze su stalni izazov; stalno vas pozivaju na stvaranje, izražavanje i doživljavanje viših i viših vidova sebe, uzvišenijih i uzvišenijih vizija sebe, čak i veličanstvenijih verzija sebe. Nigdje to ne možete učiniti neposrednije, djelotvornije i besprjekornije nego u vezama.

U stvari, bez njih, to uopće ne možete postići.

Samo kroz odnose sa drugim ljudima, mjestima i događajima možete postojati (kao

prepoznatljiv kvantitet, kao nešto što se može odrediti) u svijetu. Zapamtite, bez svega drugoga što vas okružuje, vi ne postojite. Vi ste samo ono što ste u odnosu na sve drugo koje to nije. Tako je u svijetu relativnog, nasuprot svijetu apsolutnog - gdje Ja boravim.

Jednom kada to jasno razumijete, jednom kada to duboko prihvatite, tada instiktivno blagosiljate svako pojedino iskustvo, svaki ljudski susret, a posebno osobne međuljudske odnose, jer njih doživljavate kao konstruktivne u najvišem smislu. Spoznajte da oni mogu služiti, moraju služiti i da služe (htjeli vi to ili ne) za izgradnju onoga Tko Ste Vi Zapravo.

Ta izgradnja može biti veličanstvena kreacija vaše vlastite svjesne zamisli ili sasvim slučajno oblikovanje. Možete izabrati da samo budete rezultat onoga što se dogodilo ili osoba koja je učinila da se dogodi ono što je izabrala da bude. U ovom drugom vidu stvaranje Sebe postaje svjesno. U tom iskustvu ostvarujete Sebe. Blagoslovite, stoga, svaki odnos i svaki smatrajte posebnim i djelotvornim u razvoju onoga Tko Ste - i tko sada izabirete biti.

Tvoje pitanje se odnosi na pojedinačne ljudske odnose romantične vrste i Ja to razumijem. Zato mi dopusti da se posebno i opširno osvrnem na ljudske ljubavne odnose - na te stvari koje vam stalno prave probleme!

Kada ljudski ljubavni odnosi dožive neuspjeh (odnosi zapravo nikad ne dožive neuspjeh, osim u strogo ljudskom smislu da ne dovedu do onoga što ste željeli), to se događa, jer se u njih ušlo iz pogrešnih razloga. ("Pogrešan" je naravno relativan izraz, koji znači nešto suprotno onome što je "ispravno" - što god to bilo! Bilo bi točnije vašim jezikom reći "veze ne uspijevaju - mijenjaju se - najčešće kada se u njih ulazi iz razloga koji nisu u potpunosti korisni ili pogodni za njihov opstanak.") Većina ljudi ulazi u veze motreći na ono što od njih mogu dobiti, a ne na ono što u njih mogu uložiti.

Svrha veze je u tome da odlučite koji dio sebe bi željeli vidjeti "pokazanim", a ne koji dio drugog bi željeli prigrabiti i zadržati.

Odnosi - kao i cijeli život, mogu imati samo jednu svrhu: da budete i odlučite Tko Ste Vi Zapravo.

Vrlo je romantično reći da ste bili "ništa" dok se nije pojavio taj netko posebni drugi, ali to nije istina. Što više, to pravi nevjerovatni pritisak na drugog da bude ono što on ili ona uopće nisu.

Ne želeći vas "izdati", oni se jako trude raditi te stvari dok ne posustanu. Oni više ne mogu usavršavati vašu sliku o njima. Oni više ne mogu ispunjavati uloge koje ste im dodijelili. Ozlojeđenost se stvara. Ljutnja slijedi. Konačno, da bi spasili sebe (i vezu) ti posebni drugi se počinju vraćati sebi, ponašajući se sve više u skladu sa onim Tko Zapravo Jesu. I otprilike u to vrijeme, vi kažete da su se "stvarno promijenili".

Vrlo je romantično reći da se sada, kada je vaš posebni partner ušao u vaš život, osijećate potpunim. Ali svrha veze nije u tome da imate drugog koji vas može upotpuniti, već da imate drugog s kim možete podijeliti vašu potpunost.

U tome leži paradoks svih ljudskih odnosa: vama nije potreban poseban drugi da biste u potpunosti iskusili Tko Ste, a... bez drugog vi ste ništa.

To je zagonetka i čudo, nezadovoljstvo i radost ljudskog iskustva. Potrebno je duboko razumijevanje i potpuna predanost da bi se živjelo na smislen način u okviru ovog paradoksa. Primjećujem da malom broju ljudi to uspijeva.

Većina vas prilazi godinama u kojima se stvaraju veze, na vrhuncu očekivanja, puna seksualne energije, otvorenog srca i radosne, a nestrpljive duše.

Negdje između 40-ih i 60-ih (i za većinu vas ranije, a ne kasnije) odustajete od svog najvećeg sna, odbacujete svoju najvišu nadu i mirite se s najmanjim očekivanjima – ili ostajete bez očekivanja.

Problem je tako običan, tako jednostavan, a ipak tako tragično pogrešno shvaćen: vaš najveći san, vaša najveća zamisao, vaša najmilija nada se odnosila na vašeg voljenog drugog, umjesto na vašeg voljenog Sebe. Provjera vašeg odnosa se sastojala u tome koliko je drugi živio po vašim idejama i koliko ste vi, po vašoj procjeni, živjeli prema njenim ili njegovim idejama. Ali jedini pravi test se treba odnositi na to koliko ste vi živjeli u skladu sa svojim idejama.

Veze su neprikosnovene, jer osiguravaju najveću životnu priliku - zaista njegovu jedinu priliku - da se stvori i proizvede iskustvo vašeg najvišeg poimanja Sebe. Veze ne uspijevaju kada ih vidite kao najveću životnu priliku da se stvori i proizvede iskustvo vašeg najvišeg poimanja drugog.

Neka svaka osoba u vezi brine o Sebi - što je ona, što radi i što ima, što želi, traži, daje, za čim traga, što stvara, doživljava, i svi odnosi će veličanstveno služiti svojoj svrsi – i svojim učesnicima!

Neka svaka osoba u vezi promišlja, ne o drugom, već samo, samo o Sebi.

Ovo izgleda kao čudno učenje, jer vam je rečeno da u najuzvišenijem obliku odnosa čovjek brine samo o drugom. Ali Ja vam kažem: vaša usredotočenost na drugog – vaša opsjednutost drugim - jeste ono što dovodi do neuspjeha u vezama.

Što je drugi? Što drugi radi? Što drugi ima? Što drugi kaže? Želi? Zahtijeva? Što drugi misli? Očekuje? Planira?

Učitelj shvaća da nije važno što drugi jeste, radi, ima, kaže, želi, traži. Nije važno što drugi misli, očekuje, planira. Samo je važno što ste vi u odnosu na to.

Osoba koja najviše voli je osoba koja je usmjerena ka Sebi.

To je radikalno učenje...

Nije, ako ga pažljivo pogledaš. Ako ne možeš voljeti Sebe, ne možeš voljeti ni drugog. Mnogi ljudi prave grešku tražeći ljubav prema Sebi kroz ljubav prema drugome.

Naravno, oni ne shvaćaju da to rade. To nije svjesni napor. To je ono što se događa u umu.

Duboko u umu. U onome što nazivate podsvjesno. Oni misle: "Samo ako mogu voljeti druge, oni će voljeti mene. Onda ću biti osoba koja je voljena, pa i ja mogu voljeti sebe."

Suprotno ovome je da mnogi ljudi sebe mrze, jer smatraju da ne postoji druga osoba koja ih voli. To je bolest - stanje u kojem su ljudi istinski "bolesni zbog ljubavi", jer je činjenica da ih drugi ljudi vole, ali to njima nije važno. Bez obzira koliko mnogo drugih ljudi im pokaže ljubav, to im nije dovoljno.

Prvo, oni vam ne vjeruju. Smatraju da ih pokušavate obmanuti - da pokušavate nešto dobiti. (Kako ih možete voljeti za ono što stvarno jesu? Ne. Mora da je posrijedi neka greška. Mora da nešto želite? Što želite?)

Oni tumaraju okolo pokušavajući odgonetnuti kako bi ih netko mogao zapravo voljeti. Zato vam oni ne veruju i započinju borbu kako bi vas potakli da to dokažete. Morate dokazati da ih volite. Da biste to učinili, oni od vas mogu tražiti da počnete mijenjati svoje ponašanje.

Drugo, ako konačno dođu do točke na kojoj mogu vjerovati da ih volite, odmah počinju brinuti koliko dugo mogu zadržati vašu ljubav. Tako, da bi sačuvali vašu ljubav, oni počinju mijenjati svoje ponašanje.

Onda, dvoje ljudi doslovno izgube sebe u vezi. Oni uđu u vezu nadajući se da će

naći sebe, a umjesto toga oni izgube sebe.

Gubitak Sebe u vezi je ono što uzrokuje veliki dio ogorčenosti kod takvih parova. Dvoje ljudi se udružuje u partnerski odnos nadajući se da će cjelina biti veća od zbroja dijelova, da bi otkrili da je manja. Oni se osjećaju manjim nego kada su bili sami.

Manje sposobnim, manje uzbudljivim, manje privlačnim, manje radosnim, manje zadovoljnim.

To je zato što oni jesu manje. Oni su se odrekli većine onoga tko jesu, da bi bili - i ostali - u toj vezi.

Veze nikada nisu bile zamišljene na taj način. Ipak, tako ih doživljava više ljudi nego što ikada možete zamisliti.

Zašto? Zašto?

Zato što su ljudi izgubili osjećaj (ako su ga ikada i imali) za svrhu odnosa.

Kada više ne promatrate jedno drugog kao svete duše na svom putovanju, onda možete vidjeti svrhu, razlog koji se nalazi u osnovi svih odnosa.

Duša je došla u tijelo, a tijelo u život u cilju napretka. Vi napredujete, vi postajete. I koristite vaše odnose sa svima da biste odlučili što postajete.

To je zadatak koji ste došli da obavite. To je radost stvaranja Sebe. Poznavanja Sebe. Postajanja - svjesno, onoga što želite biti. To znači biti Samosvjestan.

Doveli ste Sebe u relativan svijet da biste mogli imati sredstva pomoću kojih ćete spoznati i doživjeti Tko Ste Zapravo Vi. Tko Ste Vi je ono u koga sebe stvarate u odnosu na sve ostalo.

Vaši osobni odnosi su najvažniji elementi u tom procesu. Vaši osobni odnosi su zato sveto područje. Oni nemaju zapravo ništa s drugima, ali zato što uključuju drugog, oni imaju sve s drugima.

To je božanska dihotomija. To je zatvoreni krug. Zato nije radikalno učenje kad se kaže: "Blagoslovljeni su oni koji su Samousmjereni", jer oni će spoznati Boga. Nije loš cilj u životu da upoznate najuzvišeniji dio Sebe i da ostanete usmjereni na njega. Vaš prvi odnos, zato mora biti sa samim Sobom. Prvo morate naučiti poštovati i slaviti i voljeti Sebe.

Prvo morate Sebe smatrati vrijednim da biste druge smatrali vrijednima. Morate prvo sebe smatrati blagoslovljenim da biste druge smatrali blagoslovljenim. Morate prvo spoznati svetost u Sebi, da biste prepoznali svetost u drugima. Ako radite obrnuto - kao što većina religija od vas traži - i drugima priznate svetost prije nego sebi, jednog dana ćete se osjetiti ozlojeđenim. Ako postoji nešto što nitko od vas ne može podnijeti, to je da netko drugi bude svetiji od vas. Ali vaše religije traže od vas da druge nazivate svetijima od sebe. I vi to činite - neko vrijeme. Onda ih uništite. Uništili ste (na ovaj ili onaj način) sve Moje učitelje, ne samo Jednog. I niste to učinili zato što su oni bili svetiji od vas, već zato što ste ih vi učinili takvim.

Moji učitelji su svi došli s istom porukom. To nije bila poruka "Ja sam svetiji od vas", već "Vi ste isti kao Ja".

To je poruka koju vi niste mogli da čujete; to je istina koju niste mogli prihvatiti. I zato se ne možete nikada stvarno, čisto zaljubiti u drugog. Vi se niste nikada stvarno, čisto zaljubili u Sebe.

I zato vam kažem: budite sada i zauvijek usmjereni na Sebe. Nastojte vidjeti što ste, što radite i što imate u svakom datom trenutku, a ne što se dešava nekom drugom.

Ne u akciji drugoga, već u vašoj reakciji nalazi se vaš spas.

Znam da nije tako, ali ovo mi nekako zvuči kao da ne trebamo obraćati pažnju što nam drugi rade u vezama. Oni mogu raditi bilo što, ali dok god mi držimo svoju ravnotežu, dok god smo usmjereni na sebe, i sve te dobre stvari, ništa nas ne može dotaći. Ali drugi nas dotiču. Njihove akcije nas ponekad povrijede. Onda, kada u vezu uđe osjećaj povređenosti, ja ne znam šta da radim.

Vrlo je dobro reći "ostani po strani; učini da ništa ne znači", ali to je lakše reći nego uraditi. Ja se, zaista, osjećam povrijeđenim riječima i djelima drugih u vezama. Doći će dan kada se nećeš tako osjećati. To će biti dan kada shvatiš - i prihvatiš - istinski značenje odnosa; pravi razlog za njih.

Reagiraš na taj način, jer si ovo zaboravio. Ali to je u redu. To je dio razvojnog procesa. To je dio evolucije. Tebe u vezama zanima Posao Duše, a to je veliko razumijevanje, veliko podsjećanje. Dok se toga ne sjetiš - i dok se ne sjetiš kako da koristiš odnose kao sredstvo u stvaranju Sebe - moraš raditi na nivou na kom jesi: nivou razumijevanja, nivou htijenja, nivou sjećanja.

I tako, postoje stvari koje možeš uraditi kada reagiraš bolom i povrijeđenošću na to što je drugi, što kaže ili radi. Prva je da pošteno priznaš sebi i drugom kako se točno osijećaš. Toga se mnogi od vas plaše, jer misle da će se tako drugom prikazati "u lošem svijetlu". Negdje, duboko u vama, vi shvaćate da je vjerojatno smiješno od vas da se "tako osjećate". Da je vjerojatno to nisko od vas. Vi ste "više od toga". Ali tu nema pomoći. Još uvek se tako osjećate.

Postoji samo jedna stvar koju možete uraditi. Morate poštovati svoja osjećanja. Jer, poštovati osjećanja znači poštovati Sebe. A vi morate voljeti bližnjega kao što volite Sebe.

Kako možete ikad očekivati da razumijete i poštujete osjećanja drugog, ako ne možete poštovati osjećanja u Sebi?

Prvo pitanje u bilo kom međusobnom odnosu s drugim je: Tko Sam Ja sada, i Tko Želim Biti u odnosu na to.

Često se ne sjećate Tko Ste i ne znate Tko Želite Biti, dok ne isprobate nekoliko načina bivanja. Zbog toga je poštovanje vaših najiskrenijih osjećanja tako važno. Ako je vaše prvo osjećanje negativno, često je sam doživljaj tog osjećanja dovoljan da biste se od njega udaljili. Tek kada osjetite ljutnju, ojetite uznemirenost, kada osjetite odbojnost, bijes, iskusite osjećanje želje da "vratite udarac", možete se odreći ovih prvih osjećanja kao onoga "Tko Ne Želite Biti".

Učitelj je onaj koji je proživio dovoljno takvih iskustava da unaprijed zna koji su krajnji izbori. Ne treba "iskusiti" ništa. Već je nosio/nosila tu odjeću i zna da mu/joj ne priliči; da to nije on/ona. I pošto je život Učitelja posvećen stalnom ostvarenju sebe u skladu s onim što zna da on jeste, takva neprimjerena osjećanja ga ne zanimaju.

Zato Učitelje ne uznemirava ono što drugi mogu nazvati nesrećom, Učitelj blagosilja nesteću, jer Učitelj zna da iz sjemena nesreće (i cijelog iskustva) potiče razvoj Sebe. A druga životna svrha Učitelja je uvijek razvoj. Jer, jednom kada je netko Sebe potpuno ostvario, ne preostaje mu ništa drugo osim da bude više od toga.

Na tom stupnju se prelazi od duhovnog rada ka Božjem radu, jer je to ono što Mene zanima!

Pretpostavit ću u svrhu ovog razgovora da si ti još uvijek na nivou duhovnog rada. Ti još uvijek nastojiš shvatti (učiniš "stvarnim") Tko Si Ti Zapravo. Život (Ja) će ti dati niz prilika da to stvoriš (zapamti, život nije proces otkrića, već proces stvaranja). Možeš stvarati Tko Si Ti iznova i iznova. Zapravo to i radiš - svaki dan. Međutim,

kako stvari sad stoje, ne dobivaš uvijek isti odgovor. U odnosu na identično vanjsko iskustvo jednoga dana možeš izabrati biti strpljivim, ljubaznim, punim ljubavi. Drugog dana možeš izabrati biti ljutitim, ružnim i tužnim.

Učitelj je onaj tko uvijek ima isti odgovor - i taj odgovor je uvijek najuzvišeniji izbor. U tome je Učitelj neizbježno predvidljiv. Suprotno tome, učenik je potpuno nepredvidljiv.

Može se procijeniti kako netko napreduje na putu ka majstorstvu jednostavnim promatranjem koliko si predvidljivo napravio najuzvišeniji izbor kao odgovor ili reakciju na bilo koju situaciju.

Naravno, to pokreće pitanje, koji je izbor najuzvišeniji.

To je pitanje oko koga se filozofije i teologije vrte od početka vremena. Ako te to pitanje iskreno zanima, već si na putu ka majstorstvu. Jer je još uvijek istina da se većina ljudi nastavlja baviti drugim pitanjima. Ne, koji je najuzvišeniji izbor, već koji je najisplativiji? Ili kako mogu najmanje izgubiti?

Kada se život živi sa stajališta kontroliranja štete ili optimalne koristi, stvarna korist od života je proigrana. Prilika je izgubljena. Šansa je promašena. Jer, tako proživljen život je život življen iz straha - i kao takav vas lažno predstavlja.

Jer, vi niste strah, vi ste ljubav. Ljubav kojoj nije potrebna zaštita, ljubav koja ne može biti izgubljena. Ali to nikada nećete spoznati u vašem iskustvu, ako stalno odgovarate na drugo pitanje, a ne na prvo. Jer, samo osoba koja misli da postoji nešto da se dobije ili izgubi, postavlja drugo pitanje. I samo osoba koja život vidi na drugačiji način, koja vidi Sebe kao najuzvišenije biće, koja razumije da pobjeda ili poraz nije test, već da je to samo ljubav ili nedostatak ljubavi - samo ta osoba postavlja prvo pitanje.

Onaj tko postavlja drugo pitanje kaže: "Ja sam moje tijelo." Ona kada postavlja prvo pitanje kaže: "Ja sam moja duša".

Da, neka svi oni koji imaju uši da čuju - slušaju. Jer, kažem vam ovo: na kritičnoj raskrnci u svim ljudskim odnosima, postoji samo jedno pitanje:

Što bi sada ljubav učinila?

Nijedno drugo pitanje nije prikladno, nijedno drugo pitanje nije značajno, nijedno drugo pitanje nema nikakvu važnost za vašu dušu.

Sada dolazimo na veoma delikatnu točku objašnjenja, jer je ovaj princip delanja, zasnovan na ljubavi, bio naveliko pogrešno tumačen, a to pogrešno tumačenje je dovelo do ozlojeđenosti i ljutnji u životu - koje su, opet, navele mnoge da skrenu s puta.

Vijekovima su vas učili da delanje zasnovano na ljubavi proizilazi iz izbora da se bude, radi i ima ono što stvara najviše dobra za druge.

Ali, Ja vam kažem slijedeće: najuzvišeniji izbor je onaj koji stvara najveće dobro za vas.

Kao i sve duboke spiritualne istine, ova tvrdnja je neposredno izložena pogrešnom tumačenju. Zagonetka se razjašnjava djelimično u trenutku kada netko odluči što je to najviše "dobro" koje čovjek može uraditi za sebe. I kada je krajnji najviši izbor učinjen, zagonetka nestaje, krug se zatvara, i najviše dobro za vas postaje najviše dobro za drugoga.

Za razumijevanje toga može biti potrebno nekoliko života, a za primjenu još više njih - jer se ova istina obrće oko jedne još veće: Što radiš za Sebe, radiš za drugoga. Što radiš za drugoga, radiš za Sebe.

To je zato što ste ti i drugi jedno.

A to je zato jer...

Ne postoji ništa osim Tebe.

Svi Učitelji koji su hodali vašom planetom su to podučavali. ("Zaista, zaista vam kažem, sve što ste učinili za onog koji je ponajmanje moj brat, učinili ste za Mene.")

Ali ovo je za većinu ljudi ostalo samo velika ezoterična istina, s malo praktične primjene. U stvari, to je najprimjenjivija "ezoterična" istina svih vremena.

U odnosima je važno sjetiti se ove istine, jer bez nje će odnosi biti vrlo teški.

Vratimo se na praktičnu primjenu ove mudrosti i odmaknimo se, za sada, od njenog čisto spiritualnog, ezoteričkog aspekta.

Veoma često su ljudi - dobronamjerni i dobru usmjereni i mnogi veoma religiozni - pod uticajem starog razumijevanja, radili ono što su mislili da je najbolje za drugu osobu u njihovoj vezi. Nažalost, sve to je izazvalo u mnogim slučajevima (u većini slučajeva) nastavak zlostavljanja koja su sproveli drugi. Nastavak nepoštovanja. Nastavak teškoća u odnosima.

Na kraju, osoba koja pokušava "uraditi ono što je ispravno" prema drugom - biti spremna oprostiti, pokazati suosjećanje, stalno previđati izvjesne probleme i ponašanja - postaje ozlojeđena, ljuta i nepovjerljiva, čak i prema Bogu. Jer kako Bog može tražiti tako beskonačnu patnju, tugu i žrtvu, čak i u ime ljubavi?

Odgovor je: Bog to ne traži. Bog samo traži da uključite sebe među one koje volite.

Bog ide dalje. Bog predlaže - preporučuje - da stavite sebe na prvo mjesto.

Ja to činim znajući vrlo dobro da će neki od vas to nazvati bogohuljenjem, i stoga reći da to nije Moja riječ, a da će drugi učiniti nešto možda čak i gore: prihvatiti to kao Moju riječ i pogrešno je protumačiti ili je izvrnuti da bi bila pogodna za njihove osobne ciljeve; da opravda njihova ne-Božanska djela.

Kažem vam slijedeće - staviti sebe na prvo mjesto u najvišem smislu nikada ne vodi do ne-Božanskog djela.

Zato, ako ste uhvatili sebe u ne-Božanskom djelu kao rezultat nastojanja da učinite nešto što je najbolje za vas, nesporazum nije u tome što ste stavili sebe na prvo mjesto, već prije u nerazumijevanju onoga što je najbolje za vas.

Naravno, određivanje onoga što je najbolje za vas će od vas takođe zahtijevati da utvrdite što je to što namjeravate uraditi. To je važan korak koji mnogo ljudi zanemaruju.

Što smjerate? Što je vaša svrha u životu? Bez odgovora na ova pitanja, ostat će tajna što je "najbolje" u bilo kojim određenim okolnostima.

U praktičnom smislu - ponovo ostavljajući ezoteriku po strani - ako procjenjujete što je najbolje za vas u situacijama u kojima ste zlostavljani, najmanje što možete učiniti je da prekinete zlostavljanje. I to će biti dobro i za vas i za onoga tko vas zlostavlja.

Jer je čak i onaj tko zlostavlja - zlostavljan, kada se dozvoljava da se njegovo zlostavljanje nastavi.

To ne iscjeljuje onoga tko zlostavlja, već mu šteti. Jer, ako zlostavljač utvrdi da je njegovo zlostavljanje prihvatljivo, što je on naučio? Ali, ako on uvidi da njegovo zlostavljanje više neće biti prihvaćeno, što mu je omogućeno da otkrije?

Zato, postupati prema drugima s ljubavlju ne znači nužno dozvoljavati im da rade sve što žele.

Roditelji to vrlo rano nauče u odnosu s djecom. Odrasli ne uče tako brzo u odnosima s drugim odraslima, niti nacije u odnosima s drugim nacijama.

Ipak, ne može se dopustiti despotima da napreduju, već se oni moraju zaustaviti u svom despotizmu. Ljubav prema Sebi i ljubav prema despotu to zahtijevaju.

To je odgovor na tvoje pitanje "Ako je ljubav sve što postoji, kako čovjek može ikada opravdati rat?"

Ponekad čovjek mora ići u rat da bi dao najveću izjavu o tome što čovjek zapravo jeste: onaj tko prezire rat.

Postoje vremena kada se morate odreći onoga Tko Ste da biste bili ono Tko Ste. Postoje Učitelji koji su poučavali: ne možete imati sve dok niste spremni svega se odreći.

Tako, da biste "imali" sebe kao čovjeka čiji je izbor mir, moguće je da se morate odreći ideje o sebi kao o čovjeku koji nikada ne ide u rat. Historija je pozivala ljude na takve odluke.

Isto važi za većinu pojedinačnih i osobnih odnosa. Život vas može više nego jednom prozvati da dokažete Tko Ste prikazujući jedan vid onoga Tko Niste.

To nije tako teško razumjeti, ako ste proživjeli izvjestan broj godina, mada za idealistički orijetirane mlade to može izgledati kao krajnja protivurječnost. U zrelijoj retrospektivi to izgleda više kao božanska dihotomija.

U ljudskim odnosima to ne znači da trebate "uzvratiti" ako ste povrijeđeni. (Niti to važi za odnose među nacijama). To samo znači da nije najpoželjnije dozvoliti drugom da nanosi štetu - ni vama, ni sebi.

Ovo bi trebalo okončati neke pacifističke teorije o tome da najviša ljubav zahtijeva da se ne odgovori silom na ono što jeste zlo.

Diskusija, ovdje, postaje još jednom ezoterična, jer nijedno ozbiljno razmatranje ove izjave ne može zanemariti riječ 'zlo' i vrijednosno prosuđivanje na koje ono poziva.

Uistinu, ne postoji ništa što je zlo, već postoje samo objektivne pojave i iskustvo. Ali, sama svrha vašeg života traži od vas da iz rastuće zbirke beskrajnih pojava izaberete nekoliko njih koje ćete nazivati lošima, jer ukoliko to ne učinite, ne možete nazvati sebe, niti išta drugo dobrima - i stoga ne možete spoznati niti stvarati Sebe. Prema onom što nazivate lošim sebe određujete - kao i prema onom što nazivate dobrim.

Najveće zlo bi, zato, bilo ne proglasiti ništa zlim.

Vi u ovom životu postojite u svijetu relativnog, gdje jedna stvar može postojati samo u odnosu prema nekoj drugoj. To je, ujedno, i u isto vrijeme, i funkcija i svrha odnosa: da osigura polje iskustva u okviru koga i sebe pronalazite, određujete, i - ako to izaberete, stalno iznova stvarate Tko Ste.

Izabrati biti sličnim Bogu, ne znači izabrati biti mučenik. I sigurno ne znači izabrati biti žrtva.

Na vašem putu ka majstorstvu - gdje je sva mogućnost ozljede, štete i gubitka otklonjena - bilo bi dobro prepoznati ozljedu, štetu i gubitak kao dio vašeg iskustva i odlučiti Tko Ste Vi u odnosu na to.

Da, ono što drugi misle, kažu ili rade, ponekad će vas povrijediti - dok ne prestanu to činiti. Odavde do tamo najbrže će vas dovesti potpuna iskrenost - spremnost da se potvrdi, prizna i izjavi točno kako se osjećate povodom nečega. Iskažite vašu istinu - ljubazno, ali potpuno cjelovito. Živite vašu istinu, ali predano i dosljedno. Promijenite vašu istinu lako i brzo, kada vam vaše iskustvo donese novo razjašnjenje.

Nitko jasne svijesti, a najmanje od svih Bog, neće vam reći da, kada ste povrijeđeni u nekom odnosu "ostanete po strani od toga, učinite da vam to ne znači ništa". Ako se osijecate povrijeđeni, prekasno je izjaviti da to ne znači ništa. Vaš je zadatak tada da odlučite što to znači - i da to pokažete. Jer, radeći tako, vi birate i postajete Tko Želite biti.

Znači ja ne moram biti supruga - paćenica ili omalovaženi muž ili žrtva moje veze, da bih ih učinio bogougodnim ili da bi sebe učinio dopadljivim u očima Boga.

Zaboga, naravno da ne.

I ne moram da trpim napade na moje dostojanstvo, povredu mog ponosa, štetu koja se nanosi mojoj psihi i rane koje oseća moje srce, da bih rekao da sam "dao sve od sebe" u tom odnosu, "ispunio dužnost" ili "ispunio obavezu" u očima Boga i čoveka. Ni jednog trenutka.

Onda mi, molim te, Bože, reci koja obećanja trebam dati u nekom odnosu, kojih dogovora se moram držati? Koje obaveze odnosi podrazumijevaju? Koje smjernice trebam tražiti?

Odgovor je onaj koji ne možete čuti - jer vas on ostavlja bez smjernica i poništava svaki dogovor u trenutku kada ga pravite. Odgovor je: vi nemate obaveza. Ni u vašim obavezama, ni u životu.

Nemamo obaveza?

Ne. Niti bilo kakvih ograničenja, niti zabrana, a ni smjernica, ni pravila. Niti ste prisiljeni bilo kakvim okolnostima ili situacijama, niti primorani bilo kakvim kodeksima ili zakonima. Niti možete biti kažnjeni za bilo koju uvredu, niti ste sposobni za neku - jer ne postoji nešto tako kao što je biti "uvredljiv" u očima Boga.

Čuo sam to ranije - tu vrstu religije da "ne postoje pravila". To je spiritualna anarhija, Ne vidim kako to može djelovati.

Ne postoji način na koji to ne može djelovati - ako ste usmjereni na proces stvaranja Sebe. Ako, s druge strane, zamišljate da je vaš zadatak da pokušavate biti ono što netko drugi želi, onda nedostatak pravila ili smjernica može zaista učiniti vaš položaj teškim.

Ali um koji razmišlja želi upitati: ako Bog ima način da budem onakav kakvog me želi, zašto me jednostavno u početku nije takvog stvorio. Čemu sva ova borba da "prerastem" Tko Sam da bih postao ono što Bog od mene želi? To radoznali um želi saznati - i to s pravom, jer je to ispravno pitanje.

Predstavnici religija bi htjeli da vjerujete da sam vas Ja stvorio manjima od onoga Tko Sam Ja, da biste imali priliku postati Tko Sam Ja, uprkos svim očekivanjima i, mogu dodati, uprkos svim prirodnim sklonostima koje sam vam trebao dati.

Među tim takozvanim prirodnim sklonostima je i sklonost ka grijehu. Vas su učili da ste rođeni u grijehu, da ćete umrijeti u grijehu i da je u vašoj prirodi da zgriješite.

Jedna od vaših religija vas čak uči da ne možete ništa poduzeti povodom toga.

Vaša vlastita djela su beznačajna i nevažna. Neopravdano je misliti da nekim svojim djelima možete "stići u raj". Postoji samo jedan put do raja (spas) i on ne vodi kroz ono što vi poduzimate, nego kroz milost koju vam daje Bog ako prihvatite Njegovog Sina kao svog posrednika.

Jednom, kada to učinite vi ste "spašeni". Dok to ne učinite, ništa što radite - ni život koji vodite, ni izbori koje pravite, niti bilo što što poduzimate po svojoj volji u naporu da sebe učinite boljim ili vrijednijim, nema nikakvo djelovanje, ne vrši nikakav uticaj. Vi ste nesposobni sebe učiniti vrijednima, jer ste po sebi bezvrijedni. Vi ste stvoreni na taj način.

Zašto? Samo Bog zna. Možda je On napravio grešku. Možda nije dobro shvatio.

Možda želi da sve to ponovo izvede. Ali, šta je tu je. Šta da se radi...

Ti se meni podsmijehuješ?

Ne, ti se meni podsmijehuješ. Ti kažeš da sam Ja Bog, napravio u osnovi nesavršena bića, a onda sam od njih zahtijevao da budu savršena, ili da se suoče s prokletstvom.

Ti kažeš da sam Ja negdje prije nekoliko tisuća godina ljudskog iskustva to ublažio, rekavši da od tada nadalje nije neophodno da budete dobri, već se jednostavno trebete osjećati loše kada niste dobri i prihvatiti kao vašeg spasioca Jedno Biće koje

je uvijek moglo biti savršeno, tako zadovoljavajući Moju žudnju za savršenstvom. Vi kažete da vas je Moj Sin koga nazivate Jedinim Savršenim - spasio od vaše vlastite nesavršenosti - nesavršenosti koju sam vam Ja dao.

Drugim riječima, Božji Sin vas je spasio od onoga što je Njegov Otac stvorio.

Mnogi od vas kažu da sam Ja to upravo tako postavio.

Tko se sada kome podsmijehuje?

To je drugi put u ovoj knjizi da si, čini se, izveo direktni napad na fundamentalizam u kršćanstvu. Ja sam iznenađen.

Ti si izabrao riječ "napad". Ja jednostavno razmatram temu. A tema, uzgred rečeno, nije "fundamentalizam u Kršćanstvu" kako si ti rekao. Tema je cjelokupna priroda Boga i Božjeg odnosa prema čovjeku.

Pitanje je ovdje iskrslo, jer smo raspravljali o obavezama - u odnosima i u samom životu.

Vi ne možete vjerovati u odnos bez obaveza, jer ne možete prihvatiti tko i što stvarno jeste. Vi nazivate život u potpunoj slobodi "spiritualnom anarhijom". Ja to nazivam velikim Božjim obećanjem.

Samo u okviru ovog obećanja se može ispuniti veliki Božji plan.

Vi nemate obaveze u odnosima. Imate samo mogućnosti.

Mogućnost, ne obaveza, jeste kamen temeljac religije, osnova za svu spiritualnost.

Dok god to promatrate na drugi način, niste shvatili suštinu.

Odnos - vaš odnos prema svim stvarima - stvoren je kao vaše savršeno sredstvo u djelovanju vaše duše. Zato su svi ljudski odnosi duhovno područje. Zato je svaki osobni odnos svet.

U tom pogledu mnoge crkve su u pravu. Brak je duhovna tajna. Ne zbog njegovih duhovnih obaveza. Prije, zbog jedinstvene prilike koju pruža.

Nikada ne radite ništa u vezi iz osjećanja obaveze. Radite sve što radite iz osjećanja veličanstvene prilike koju vam vaš odnos pruža da odlučite i budete Tko Ste Zapravo.

Mogu to razumjeti - ali ipak sam iznova i iznova u svojim odnosima odustajao kada stvari postanu teške. Rezultat toga je da sam imao niz veza, dok sam kao dijete mislio da ću imati samo jednu. Izgleda da ne znam kako održati vezu. Misliš li da ću ikada naučiti? Što trebam učiniti da se to ostvari?

To zvuči kao da održati vezu znači da je ona bila uspješna. Pokušaj ne brkati dugotrajnost sa dobro obavljenim poslom. Zapamti, tvoj zadatak na planeti nije da vidiš koliko dugo možeš ostati u vezi, već da odlučiš i spoznaš Tko Zapravo Jesi. To nije argument za kratkotrajne veze, a ni zahtjev za dugotrajne.

Ali, mada takav zahtjev ne postoji, treba reći slijedeće: dugotrajni odnosi pružaju izuzetne mogućnosti za uzajamni razvoj, uzajamno iskazivanje i uzajamno ispunjenje - i to je samo po sebi nagrada.

Znam, znam! Mislim, to sam uvijek pretpostavljao. Dakle, kako da to postignem?

Prvo, budi siguran da u vezu ulaziš iz pravih razloga. (Koristim riječi "pravi" ovdje u relativnom smislu. Mislim "pravi" u odnosu na veći cilj koji imaš u svom životu.)

Kao što sam ranije istakao, većina ljudi još uvek ulazi u veze iz "pogrešnih" razloga - da ne budu usamljeni, da ispune prazninu, uvedu ljubav u svoj život ili nekoga koga će voljeti - i to su neki od boljih razloga. Drugi to rade da bi spasili svoj ego, prekinuli depresiju, poboljšali seksualni život, i vjerovali ili ne, da bi se oslobodili dosade.

Nijedan od ovih razloga neće dovesti do uspjeha, ukoliko se ne dogodi neka dramatična promjena, a neće uspjeti ni sam odnos.

Ja nikada nisam ušao u moje veze ni iz jednog od ovih razloga.

To bih preispitao. Nisam siguran da znaš zašto si ušao u svoje veze. Nisam siguran da si razmišljao o tome na ovaj način. Mislim da nisi ušao u svoje veze s određenom svrhom. Mislim da si ušao u svoje veze, jer si se "zaljubio".

To je potpuno točno.

I mislim da nisi zastao da pogledaš zašto si se "zaljubio". Što je to na što si odgovarao? Koju potrebu ili koji niz potreba si time ispunjavao?

Za većinu ljudi ljubav je odgovor za zadovoljenje potrebe.

Svatko ima potrebe. Tebi treba ovo, drugom treba ono. Oboje vidite jedno u drugom priliku da zadovoljite potrebe. Zato se vi složite - prešutno - na razmjenu. Ja ću razmijeniti s tobom ono što ja imam, ako mi ti daš ono što ti imaš.

To je pogodba. Ali vi ne kažete istinu o tome. Vi ne kažete: "Ja te jako razmijenjujem". Vi kažete: "Ja te jako volim", i tada počinje razočarenje.

Već si na to ukazao.

Da, i ti si to ranije radio - ne jednom, već nekoliko puta.

Ponekad se čini da se ova knjiga vrti u krug, naglašavajući iste stvari, ponovo i ponovo.

Slično kao život.

Touche; pogodak.

Postupak je ovdje takav da ti postavljaš pitanja, a Ja samo dajem odgovore. Ako postaviš isto pitanje na tri različita načina, Ja sam u obavezi nastaviti na njega odgovarati.

Možda se ja uporno nadam da ćeš ponuditi drugačiji odgovor. Kada te pitam o vezama, Ti izuzimaš umnogome njihov romantični aspekt. Zašto je pogrešno ludo se zaljubiti, i ne razmišljati o tome?

Ništa. Zaljubi se u koliko god ljudi hoćeš na taj način. Ali, ako želiš izgraditi doživotnu vezu s njima, bilo bi dobro i da malo razmisliš o tome. S druge strane, ako uživaš da ideš iz veze u vezu - ili još gore, ako ostaješ u jednoj vezi, jer misliš da "moraš", živeći tako život u prešutnom očajanju - ako uživaš ponavljati ove obrasce iz svoje prošlosti, samo nastavi to što si radio.

U redu, u redu. Shvaćam. Ti si nemilosrdan, zar ne?

To je problem sa istinom. Istina je nemilosrdna. Neće te ostaviti na miru. Stalno ti se prikrada sa svih strana, pokazujući ti stvari onakvim kakve zaista jesu. To može biti tegobno.

U redu. Dakle, ja želim naći način da ostvarim dugotrajnu vezu - i Ti kažeš da je smisleni ulazak u vezu jedan od njih.

Da. Budi siguran da ste ti i tvoj partner suglasni koja je svrha vaše veze.

Ako se oboje na svjesnom nivou složite da je svrha vašeg odnosa da se stvori prilika, a ne obaveza - prilika za razvoj, za potpuno Samoiskazivanje, za uzdizanje vaših života do njihovih najviših mogućnosti, za iscjeljenje svake pogrešne misli ili ništavne zamisli koju ste ikad imali o sebi, i za potpuno sjedinjenje s Bogom kroz zajedništvo vaših dvaju duša - ako prihvatite te zavjete, umjesto zavjeta koje ste do sada prihvaćali - odnos je započeo na dobar način. Postavljen je čvrst oslonac. Ima veoma dobar početak.

Ipak, to nije garancija za uspjeh.

Ako želiš garancije u životu, onda ne želiš život. Želiš probe za scenario koji je već napisan.

Život, po svojoj prirodi, ne može imati garancije ili je cijela njegova svrha osujećena.

U redu. Shvatio sam. Sada sam svojoj vezi osigurao "dobar početak". Kako da nastavim?

Znaj i shvati da će biti izazova i teških vremena.

Ne pokušavaj ih izbjeći. Prihvati ih; uz zahvalnost. Promatraj ih kao velike poklone od Boga, veličanstvene prilike da uradiš ono zbog čega si stupio u vezu - i u život.

Pokušaj, za to vreme, ne promatrti svog partnera kao neprijatelja ili protivnika.

U stvari, nastoj ne vidjeti nikoga i ništa kao neprijatelja - ili kao problem.

Njegovaj veštinu da sve probleme promatraš kao prilike. Prilike da...

Znam, znam - "budeš i odlučiš Tko Zapravo Jesi".

Točno! Shvaćaš! Shvaćaš!

To mi zvuči kao prilično dosadan život.

Onda suviše nisko postavljaš svoje okvire. Proširi vidike svog horizonta. Produbi svoje viđenje. Vidi više u sebi nego što misliš da se ima vidjeti. Vidi više i u svom partneru.

Nikada nećeš naškoditi svojoj vezi - niti će bilo tko drugi - videći u drugima više nego što oni pokazuju. Jer u njima ima više. Mnogo više. Samo ih strah spriječava da ti to pokažu. Ako drugi primjete da ih ti sagledavaš kao nešto više, osjećat će se sigurnim da ti pokažu ono što ti očigledno već vidiš.

Ljudi nastoje ispuniti ono što očekujemo od njih.

Tako nešto. Ne sviđa mi se ovdje riječ "očekujemo". Očekivanja uništavaju veze.

Kažimo da ljudi teže da vide u sebi ono što mi u njima vidimo. Što je veća naša vizija, veća je njihova spremnost da pristupe i pokažu dio sebe koji smo im mi već pokazali.

Zar to nije način na koji svi istinski blagoslovljeni odnosi funkcioniraju? Nije li to dio procesa iscjeljivanja - procesa u kom dajemo ljudima dozvolu da se "oslobode" svake pogrešne misli koju su ikad imali o sebi?

Nije li to ono što Ja radim ovdje, u ovoj knjizi za tebe?

Jeste.

I to je zadatak Boga. Zadatak duše je da probudi sebe. Zadatak Boga je da probudi sve drugo.

Mi to činimo tako što druge vidimo kao one Tko Oni Jesu podsjećajući ih na to Tko Su Oni.

To možete uraditi na dva načina - podsjećajući ih Tko Su Oni (što je veoma teško, jer vam oni neće vjerovati) i podsjećajući ih Tko Ste Vi (što je mnogo lakše, jer vam nije potrebno njihovo vjerovanje, samo vaše). Stalno ispoljavanje toga, konačno, podsijeca druge na to Tko Su Oni, jer će oni vidjeti sebe u vama.

Mnogi Učitelji su bili poslani na Zemlju da ukažu na Krajnju Istinu. Drugi, kao Ivan Krstitelj bili su poslani kao izaslanici, žustro prikazujući Istinu, govoreći o Bogu s nepogrešivom jasnoćom.

Ti posebni izaslanici su bili obdareni izvanrednim uvidom i veoma specijalnom moći da vide i prime Krajnju Istinu, kao i sposobnošću da prenesu složene pojmove onako kako mogu i kako će ih razumjeti široki slojevi ljudi.

Ti si takav izaslanik.

Jesam li?

Da. Vjeruješ li u to?

To je tako teško prihvatiti. Mislim, svi mi želimo biti izuzetni...

... i svi *ste* izuzetni.

... i onda se ego uključi - bar je to kod mene tako, i pokušava nas potaći da se osjećamo nekako "izabranim" za neki začuđujući zadatak. Ja moram kontrolirati taj ego svo vrijeme, nastojeći pročistiti i ponovo pročistiti svaku misao, riječ i svako djelo

da bi iz toga uklonio vlastito veličanje. Zato je veoma teško čuti to što kažeš, jer sam svjestan da to godi mom egu, a cijeli svoj život sam proveo boreći se protiv toga. Znam da jesi.

I ponekad ne previše uspješno.

Nažalost, moram se suglasiti.

Ali, uvijek kada se radilo o Bogu, napuštao si svoj ego. Mnogo si se noći molio i zalagao za jasnoću, preklinjao nebesa za uvid, ne da bi se obogatio ili postao slavan, već iz duboke čistoće jednostavne žudnje za znanjem.

I obećavao si Mi, iznova i iznova, da ćeš, budeš li naveden da spoznaš, provesti ostatak života - svaki svjesni trenutak - dijeleći Krajnju Istinu s drugima... ne iz potrebe da stekneš slavu, već iz najdublje želje svog srca da prekineš bol i patnju drugih; da doneseš radost i zadovoljstvo, pomoć i iscjeljenje; da iznova povežeš druge s osjećanjem partnerstva s Bogom, koje si ti uvijek osijećao.

Da. Da.

I zato sam te Ja izabrao da budeš moj glasnik. Tebe i mnoge druge. Jer sada, u toku vremena koja neposredno dolaze, svijetu će biti potrebno mnogo truba da razglasi zov jasnoće. Svijetu će biti potrebno mnogo glasova da izgovore riječi istine i iscjeljenja za kojima milioni žude. Svijetu će biti potrebno da se mnogo srca udruže u zadatku duše, i pripreme da ispune zadatak Boga.

Možeš li iskreno tvrditi da nisi svjestan toga?

Ne.

Možeš li iskreno negirati da si zbog toga došao?

Ne.

Da li si onda spreman ovom knjigom odlučiti i objaviti svoju vlastitu Krajnju Istinu i obznaniti i uobličiti slavu Moje Istine?

Moram li uključiti ovih nekoliko posljednjih replika u knjigu?

Ne moraš uraditi ništa. Zapamti, u našem odnosu ti nemaš obaveza. Samo mogućnosti. Zar ovo nije prilika koju si čekao cijeli život? Zar nisi posvetio Sebe ovoj misiji - i prikladnoj pripremi za nju - od najranijih trenutaka mladosti?

Da.

Onda nemoj činiti ono što si obavezan, već čini ono za što imaš priliku.

Što se tiče uključivanja svega ovoga u našu knjigu, zašto to ne bi učinio? Zar misliš da Ja želim da budeš glasnik u tajnosti.

Ne, pretpostavljam da to ne misliš.

Potrebna je velika hrabrost da se netko proglasi Božjim čovjekom. Shvaćaš, svijet će te spremnije prihvatiti kao praktično bilo šta drugo - ali kao Božjeg čovjeka?

Stvarnog izaslanika? Svaki od Mojih glasnika je oskrnjavljen. Daleko od sticanja slave, oni nisu stekli ništa osim bola u srcu.

Da li si spreman? Da li tvoje srce žudi reći istinu o Meni? Da li si voljan izložiti se podsmijehu drugih ljudi? Da li si spreman odreć se slave na Zemlji, za veću slavu potpuno ostvarene duše?

Činiš da ovo iznenada zvuči prilično teško, Bože.

Želiš li da se Ja šalim s tobom oko toga?

Pa, mogli bismo se malo razvedriti.

Hej, ja sam sav za prosvjetljenje! Zašto ne završiti ovo poglavlje šalom?

Dobra ideja. Imaš neku?

Ne, ali ti imaš. Ispričaj onu djevojčicu koja crta sliku...

Oh, da, tu. U redu. Dakle, jednog dana mama je ušla u kuhinju i zatekla svoju djevojčicu za stolom sa bojicama svuda rasutim oko nje, duboko usredotočenu na

sliku koju je stvarala. "Što tako vrijedno crtaš?", pitala je mama. "To je slika Boga, mama", odgovorila je lijepa djevojčica ozarenih očiju. "Oh, dušo, to je tako slatko", rekla je mama pokušavajući pomoći. "Ali znaj, nitko zapravo ne zna kako Bog izgleda."

"Pa", zacvrkutala je djevojčica, "ako mi samo dozvoliš da završim..."

To je lijepa mala šala. Znaš što je najljepše? Djevojčica nikada nije posumnjala u to da zna točno kako da Me nacрта!

Da.

Sada ću ti Ja ispričati priču i time možemo završiti ovo poglavlje.

U redu.

Bio jednom jedan čovjek koji se iznenada našao u situaciji da provodi sate svake nedjelje pišući knjigu. Dan za danom, on bi žurno uzimao papir i olovku - ponekad usred noći - da ugrabi svako novo nadahnuće. Konačno, netko ga je pitao što smjera.

"Oh", odgovorio je, "zapisujem vrlo dugi razgovor koji vodim s Bogom."

"To je vrlo lijepo", pažljivo mu reče prijatelj, "ali, nitko zapravo ne zna što bi Bog zapravo mogao reći."

"Pa", izusti čovjek, "dozvoli mi da završim."

9

Možeš misliti da je to lak zadatak "biti Tko Zapravo Jesi", ali to je najveći izazov koji ćeš ikada imati u svom životu. U stvari, možda to nikada nećeš ni postići. Malom broju ljudi to uspijeva. Ne u toku jednog života. Ne u toku mnogih.

Zašto onda pokušavati? Zašto se upuštati u borbu? Kome je to potrebno? Zašto jednostavno, ne provoditi život onako kako nam se čini da jeste - jednostavna vježba u beznačajnom putovanju koje ne vodi nigdje posebno, igra koju ne možeš izgubiti bez obzira na to kako igraš, proces koji vodi do istog krajnjeg rezultata za sve? Kažeš da ne postoji pakao, ne postoji kazna, ne postoji način da se izgubi, pa zašto se opterećivati pokušavajući pobjediti? Što je poticaj, obzirom na to kako je teško primaći se onome što Ti kažeš da pokušavamo postići? Zašto da ne prihvatimo vrijeme koje nam je namijenjeno i ne opustimo se u odnosu na sva ta Božja pitanja i "postojanje onoga Tko Zapravo Jesi".

Frustrirani smo, zar ne...

Pa, umoran sam od pokušavanja, pokušavanja, samo da bi Ti došao i rekao mi kako će teško biti i kako samo jednom u milion to ionako uspijeva.

Da, vidim da jesi. Da vidimo mogu li Ja pomoći. Prvo, želio bih istaći da si ti već koristio "namijenjeno vrijeme" u tu svrhu. Zar misliš da ti je ovo prvi pokušaj u tome?

Nemam ideju.

Ne čini ti se da si već bio ovdje?

Ponekad.

Pa, bio si. Mnogo puta.

Koliko?

Mnogo puta.

To bi me trebalo ohrabriti?

To bi te trebalo inspirirati.

Kako?

To, prvo, uklanja brigu. Unosi element "ne može se pogriješiti" o kome si upravo govorio. Uvjerava te da ti nije namijenjeno pogriješiti. Da ćeš dobiti onoliko prilika koliko želiš i koliko ti je potrebno. Možeš se vratiti ponovo i ponovo i ponovo. Ako dođeš do slijedećeg stupnja, ako napreduješ do slijedećeg nivoa, to je zato što to želiš, ne zato što moraš.

Ti ne moraš uraditi ništa! Ako uživaš u životu na ovom nivou, ako osijećaš da je to krajnji cilj za tebe, možeš to iskustvo proživljavati iznova i iznova! U stvari, ti si ga imao iznova i iznova - upravo iz tog razloga. Ti voliš dramu! Voliš bol. Voliš neizvjesnost, misteriju, sumnju! Sve to voliš! Zato si ovdje!

Šališ li se sa mnom?

Zar bi se šalio s nečim kao što je to?

Ne znam. Ne znam s čime se Bog šali.

Ne s tim. To je suviše blizu Istini; suviše blizu Krajnjoj Spoznaji. Ja se nikada ne šalim s onim "kako jeste". Suviše mnogo ljudi te zavaravalo u vezi s time. Ja nisam ovdje da bih te još više zbunio. Ja sam ovdje da ti pomognem razjasniti stvari.

Onda ih razjasni. Da li kažeš da sam ja ovdje jer to želim?

Naravno. Da.

Biram biti ovdje?

Da.

I taj sam izbor pravio mnogo puta?

Mnogo.

Koliko?

Eto nas opet. Želiš točan broj?

Daj mi samo okvirnu procjenu. Mislim da li pričamo o pregrštima ili desetinama?

Stotinama.

Stotinama? Živio sam stotine života.

Da.

I ovo je najdalje do čega sam došao?

To je zavidna udaljenost, zapravo.

Oh, jeste, zar ne?

Apsolutno. U prošlim životima si zapravo ubijao ljude.

Što je u tome loše? Sam si rekao da je ponekad rat neophodan da bi se stalo na put zlu.

Morat ćemo to razjasniti, jer vidim da se ta izjava koristi i zloupotrebljava - kao što ti sada činiš - da bi se istakle razne stvari, ili opravdale razne ludosti. Prema najvišim standardima koje su, kako sam primjetio, ljudi postavili, ubijanje se nikada ne može opravdati kao sredstvo kojim se ispoljava ljutnja, iskazuje osjećaj neprijateljstva, "ispravlja pogrešno" ili kažnjava prijestupnik. Izjava da je rat ponekad potreban da bi se stalo na put zlu je istinita - jer ste je vi učinili takvom. Vi ste se odredili, u procesu stvaranja sebe, da poštovanje svakog ljudskog života jeste, i mora biti najviša vrijednost. Ja sam zadovoljan vašom odlukom, jer nisam stvorio život da bi on mogao biti uništen.

Poštovanje života ponekad čini rat neophodnim, jer kroz rat protiv neposredno predstojećeg zla, kroz obranu neposredno ugroženog tuđeg života, vi izjavljujete Tko Ste u odnosu na to.

Vi imate pravo prema najvišem moralnom zakonu - u stvari, imate obavezu po tom zakonu - da prekinete agresiju prema drugoj osobi ili prema sebi.

To ne znači da je ubijanje kao sredstvo kažnjavanja opravdano, niti kao odmazda,

niti kao način rješavanja neznatnih razlika.

U tvojoj prošlosti ti si ubijao u osobnim duelima zbog naklonosti žene, zaboga, i to si nazivao obranom svoje časti, kada je čast bila ta koju si gubio. Apsurdno je koristiti smrtonosnu silu za rješavanje sukoba. Mnogi ljudi čak i danas koriste silu - silu ubojstva – da razriješe smiješne razmirice.

Dosežući nivo hipokrizije, neki ljudi čak ubijaju u ime Boga - i to je najveće bogohuljenje, jer ne govori o tome Tko Ste.

Oh, znači ima nečeg pogrešnog u ubijanju?

Razjasnimo to malo. Nema ničeg "pogrešnog" ni u čemu. "Pogrešno" je relativan izraz, koji označava suprotno od onoga što vi nazivate "ispravnim".

Ali, što je ispravno? Možete li biti stvarno objektivni u tim stvarima? Ili su "ispravno" i "pogrešno" samo određenje koja vi pridajete događajima i okolnostima, shodno vašoj odluci o njima?

I što, kaži, molim te, stvara osnovu za vaše odluke? Vaše vlastito iskustvo? Ne.

U većini slučajeva, vi ste odlučili prihvatiti odluku nekog drugog. Nekog tko je došao prije vas i tko, vjerojatno, zna bolje. Vrlo ste malo vaših svakodnevnih odluka o tome što je "dobro" i "loše" donijeli vi sami na osnovu vašeg razumijevanja.

To je posebno slučaj s važnim stvarima. Zapravo, što je nešto važnije, manje je vjerojatno, da ćete poslušati svoje vlastito iskustvo, i veća je vaša spremnost da tuđe ideje prihvatite kao svoje.

To objašnjava zašto ste se, skoro potpuno, odrekli kontrole nad izvjesnim oblastima vašeg života i izvjesnim pitanjima koja prozilaze iz okvira ljudskog iskustva.

Ove oblasti i pitanja vrlo često uključuju teme koje su najvažnije za vašu dušu: priroda Boga; priroda istinske smrtnosti; pitanje krajnje stvarnosti; pitanja života i smrti vezana za rat, medicinu, abortus, eutanaziju, cjelokupan skup i sadržaj osobnih vrijednosti, strukura, procjena. Većina vas je njih napustila i prepustila drugima. Vi o tim temama ne želite donositi vaše vlastite odluke.

"Neka netko drugi odluči! Ja ću se složiti, ja ću se složiti", vičete. "Neka mi netko drugi samo kaže što je ispravno, a što pogrešno!"

Zato su, uzgred rečeno, ljudske religije tako popularne. Skoro i da nije važno koji je sistem vjerovanja, dok god je postojan, skladan, jasan u pogledu očekivanja od sljedbenika, i dok je ozbiljan. Uz te karakteristike možete naći ljude koji vjeruju skoro u sve. Najčudnije ponašanje i vjerovanje može biti - i bilo je - pripisano Bogu. To je Božji put, kažu oni. Božja riječ.

I ima onih koji će to prihvatiti. S radošću. Zato što to otklanja potrebu za razmišljanjem.

Razmislimo sada o ubijanju. Može li ikada postojati opravdan razlog da se bilo tko ubije? Razmisli o tome. Vidjet ćeš da ti nije potreban vanjski autoritet da te usmjeri, niti uzvišeniji izvor da ti omogući odgovore. Ako razmisliš o tome, ako pogledaš i uvidiš što o tome osjećaš, odgovori će ti postati očigledni, i ponašat ćeš se u skladu s njima. To se zove ponašanje po vlastitom nalogu.

Onda kada postupaš po nalogu drugih, uvlačiš sebe u nevolju. Da li je potrebno da se države i nacije koriste ubijanjem da postignu svoje političke ciljeve? Da li religije trebaju koristiti ubijanje da bi nametnule svoje teološke zapovjesti? Da li društva trebaju koristiti ubijanje kao odgovor na ponašanje onih koji krše propise?

Da li je ubijanje prikladno političko sredstvo, način spiritualnog uvjeravanja ili rješenja društvenih problema?

Da li je ubijanje nešto što možeš uraditi, ako neko pokuša ubiti tebe? Da li bi

koristio silu ubistva da obraniš život svojih voljenih? Nekoga koga čak nisi ni poznavao?

Da li je ubijanje podesan vid obrane od onih koji bi ubili da nisu na neki drugi način spriječeni u tome?

Postoji li razlika između ubijanja i namjernog ubojstva?

Država bi te htjela držati u uvjerenju da je ubijanje u svrhu izvršenja čisto političkog programa, savršeno opravdano. U stvari, državi je potrebno da vjerujete njenoj riječi o tome, da bi postojala kao entitet moći.

Religije bi htjele da vjerujete u to da je ubijanje radi širenja i održavanja znanja i privrženosti njihovoj posebnoj istini - savršeno opravdano. U stvari one traže od vas da vjerujete njihovoj riječi o tome, da bi postojale kao entitet moći.

Društva bi htjela da vjerujete da je ubijanje zbog kažnjavanja onih koji su učinili izvjesne prijestupe (koji su se promijenili tokom godina), savršeno opravdano.

U stvari, društvu je neophodno da mu vjerujete, da bi ono opstalo kao entitet moći.

Vjeruješ li da su ove postavke ispravne? Jesi li prihvatio tuđu riječ o tome? Što ti sam imaš o tome reći?

Ne postoji "dobro" ili "loše" u tim stvarima.

Ali, svojim odlukama ti stvaraš sliku onoga Tko Si Ti.

Zaista, svojim odlukama vaše države i nacije su već napravile takve slike.

Svojim odlukama vaše religije su stvorile trajne, neizbrisive utiske. Svojim odlukama vaša društva su, takođe, stvorila autoportrete.

Da li ste zadovoljni tim slikama? Da li su to utisci koje želite ostaviti? Da li ti portreti prikazuju Tko Ste Vi?

Budite oprezni sa tim pitanjima. Ona mogu od vas tražiti da mislite.

Misliti je teško. Donositi vrijednosne sudove je teško. To vas stavlja u proces čistog stvaranja, jer ćete toliko mnogo puta morati reći: "Ne znam. Jednostavno ne znam."

Ali ćete ipak morati odlučiti. I zato ćete morati izabrati, učiniti presudan izbor.

Takav izbor - odluka koja nije zasnovana na prethodnom osobnom saznanju - naziva se čistim stvaranjem. I pojedinac je svjestan, duboko svjestan, da donošenjem takvih odluka stvara samog Sebe.

Većina vas nije zainteresirana za tako važan posao. Većina vas bi to radije prepustila drugima. I tako većina vas nije samo-stvorena, već je tvorevina navike - tvorevina drugih.

Onda kada vam drugi kažu kako bi se trebali osjećati i kada se to direktno kosi s onim kako se osjećate - vi doživljavate duboki unutrašnji konflikt. Nešto duboko u vama vam kaže da ono što su vam drugi rekli nije ono Tko Ste Vi. I što sada s time? Što raditi?

Prvo što ćete poduzeti jeste da odete kod predstavnika vaših religija - kod ljudi koji su vas tamo u početku i stavili. Odete k vašim svećenicima i rabinima i propovjednicima i vašim učiteljima, i oni vam kažu da prestanete slušati Sebe. Najgori među njima će vas pokušati zastrašivanjem odvratiti od toga: strahom vas odvojiti od onoga što intuitivno znate.

Govorit će vam o đavlu, o sotonu, o demonima i zlim duhovima, o paklu i prokletstvu, i o svim drugim zastrašujućim stvarima da bi vas naveli da uvidite da je ono što ste intuitivno znali i osjećali pogrešno i da je jedino mjesto u kome ćete naći utjehu - njihova misao, njihova ideja, njihova teologija, njihovo određenje dobra i zla i njihovo poimanje onoga Tko Ste.

Ono što je u tome zavodljivo jeste to što se trebate samo suglasiti, da biste dobili trenutno odobrenje. Složite se i imate trenutno odobrenje! Neki će čak igrati i pjevati i

slaviti.

Tome je teško odoljeti. Takvo odobravanje, takva radost zbog prosvjetljenja, zbog spasa!

Odobravanja i ispoljavanja rijetko prate unutrašnje odluke. Slavlja rijetko odražavaju izbore da se slijedi osobna istina. U stvari, sasvim je obrnuto. Ne samo da drugi neće slaviti nego vas upravo mogu izložiti podsmjehu. Što? Ti razmišljaš za sebe. Ti sam odlučuješ?

Primjenjuješ svoja pravila, svoje procjene, svoje vrijednosti? Što misliš, tko si ti uopće?

I, zaista, to je upravo pitanje na koje vi odgovarate.

Ali, posao morate umnogome obaviti sami. Umnogome bez nagrade, bez odobravanja, možda čak i neprimjetno.

I tako si postavio vrlo dobro pitanje. Zašto nastavljati? Zašto čak krenuti tom stazom? Što se postiže ukrcavanjem na takvo putovanje? Gdje je poticaj? Što je razlog?

Razlog je smiješno jednostavan. - NEMA SE ŠTO DRUGO RADITI.

Što to znači?

Znači da je to jedina igra u gradu. Ne postoji ništa drugo da se radi. U stvari, ne postoji ništa drugo što možeš učiniti. Radit ćeš to što radiš do kraja života - baš kao što si to radio od rođenja. Jedino pitanje je hoćeš li to raditi svjesno ili nesvjesno. Vidiš, sa tog putovanja se ne možeš iskrcati. Ukrcao si se prije rođenja. Tvoje rođenje je samo znak da je putovanje počelo.

Zato pitanje nije: Zašto krenuti tom stazom? Ti si njome krenuo. Učinio si to s prvim otkucajem svog srca. Pitanje: Želim li ja koračati ovom stazom svjesno ili nesvjesno? Sa sviješću ili bez nje? Kao uzročnik svog iskustva ili kao njegov ishod?

Veći dio svog života si živio sa ishodom svojih iskustava. Sada si pozvan da budeš njihov uzrok. To je ono što se naziva svjesno življenje. To je ono što se naziva svjesno koračanje.

Mnogi od vas su prošli sasvim dobar dio puta, kao što sam rekao. Ostvarili ste, ne mali, napredak. Zato se ne bi trebali poslije svih tih života osijećati da ste "samo" toliko postigli. Neki od vas su visoko razvijena bića s vrlo sigurnim osjećanjem Sebe. Vi znate Tko Ste i znate tko biste željeli postati. Nadalje, vi čak znate na koji način stigći odavde do tamo.

To je dobar znak. To je siguran pokazatelj.

Čega?

Činjenice da vam je sada ostalo samo još nekoliko života.

Je li to dobro?

Jeste, sada - za tebe? I to je zato, jer ti kažeš da je tako. Ne tako davno, sve što si želio bilo je da ostaneš ovdje. Sada, sve što želiš je da odeš. To je vrlo dobar znak. Ne tako davno, ubijao si mnogo toga - bube, biljke, drveće, životinje, ljude - sada ne možeš ubiti ništa, a da ne znaš točno što činiš i zašto. To je vrlo dobar znak.

Ne tako davno, živio si život kao da on nema svrhu. Sada znaš da život nema drugu svrhu osim one koju mu ti daš. To je vrlo dobar znak.

Ne tako davno molio si kozmos da ti donese Istinu. Sada ti govoriš kozmosu svoju istinu. I to je vrlo dobar znak.

Ne tako davno težio si biti bogat i poznat. Sada nastojiš biti jednostavno i predivno Svoj.

I ne tako davno plašio si se Mene. Sada Me voliš, dovoljno da Me smatraš sebi ravnim.

Sve su to vrlo, vrlo dobri znaci.

Oh, zaboga... tako se ugodno osjećam zbog ovoga.

I trebaš se prijatno osjećati. Svatko tko koristi "zaboga" u rečenici ne može biti tako loš.

Ti stvarno imaš smisla za humor, zar ne?

Ja sam izmislio humor.

To si već istakao. U redu, dakle, treba ići dalje jer se nema što drugo raditi. To je ono što se ovdje događa.

Točno.

Onda, mogu li te upitati da li bar postaje lakše?

Oh, dragi moj prijatelju, toliko je za tebe lakše sada, nego što je bilo prije tri životna vijeka, da ti ne mogu reći koliko.

Da, da - postaje lakše. Što se više sjećaš, više možeš doživjeti, više znaš, da tako kažem. I što više znaš, više se sjećaš. To je krug. Tako da postaje lakše, postaje bolje i čak postaje radosnije.

Ali, zapamti, ništa od toga nije bilo samo rintanje. Mislim, sve si volio! Do posljednjeg trenutka! Uh, divna je ova stvar zvana život. To je jedno ugodno iskustvo, zar ne?

Da, pretpostavljam da jeste.

Pretpostavljaš? Koliko ugodnijim sam ga mogao učiniti? Zar ti nije dozvoljeno da iskušiš sve? Suze, radost, bol, zadovoljstvo, ushićenje, masovnu depresiju, pobjedu, poraz, dobitak? Što još postoji?

Malo manje bola, možda.

Manje bola bez više mudrosti osujećuje tvoju svrhu; ne dozvoljava ti da iskušiš krajnju radost - a to je ono Tko Sam Ja.

Budi strpljiv. Ti stićeš mudrost. I tvoje radosti su ti sve više dostupne bez bola. To je, takođe, vrlo dobar znak.

Ti učiš (sjećaš se) kako da voliš bez bola; da napustiš bez bola, čak i da plačeš bez bola. Da, čak si sposoban doživjeti bol bez bola, ako znaš na što mislim.

Mislim da shvaćam. Ja čak i više uživam u svojim životnim dramama. Mogu stajati po strani i vidjeti ih onakvim kakve zaista jesu. Čak se i smijati.

Točno. I ti to ne nazivaš napretkom?

Pretpostavljam da je tako.

I zato se nastavi razvijati, Sine Moj. Nastavi postojati. I nastavi odlučivati što želiš postati u slijedećoj najuzvišenijoj verziji Sebe. Nastavi raditi ka tome. Nastavi!

Nastavi! To je Božji posao, kome mi stremimo, ti i Ja. Zato nastavi!

10

Volim Te, znaš li to?

Znam da Me voliš. I Ja volim tebe

11

Želio bih se vratiti na moju listu pitanja. Svako od njih ima još toliko mnogo toga pojedinosti koje bih želio proučiti. Znam da bismo mogli posvetiti cijelu knjigu samo odnosima, ali onda nikada ne bi došla na red moja druga pitanja.

Bit će i drugih vremena, drugih mijesta. Čak i drugih knjiga. Ja sam s tobom.

Krenimo dalje. Vratit ćemo se na to ako imamo vremena.

U redu. Moje slijedeće pitanje je: zašto se čini da ja nikad u životu ne mogu privući dovoljno novca? Da li sam predodređen da zauvijek oskudijevam i jedva sastavljam kraj s krajem? Što me sprečava u ostvarenju mojih mogućnosti kada je u pitanju novac?

Takva situacija se ne ponavlja samo kod tebe, već kod mnogih ljudi.

Svi mi govore da je to problem vrednovanja sebe; nedostatka samopoštovanja.

Desetina učitelja Novog Doba mi je rekla da nedostatak bilo čega uvijek potiče iz nedostatka samopoštovanja.

To je prikladno pojednostavljenje. U ovom slučaju tvoji učitelji griješe. Ti ne patiš od kompleksa manje vrijednosti. Zapravo, najveći izazov u tvom životu je bio da kontroliraš svoj ego. Neki su rekli da je to bio slučaj osjećaja prevelike vrijednosti.

Evo me opet, postićenog i ojađenog, ali Ti si u pravu.

Govoriš kako si postićen i ojađen svaki put kad ti samo kažem istinu o tebi.

Postićenost je odgovor osobe čiji je ego još opsjednut time kako je drugi vide.

Pozovi sebe da to savladaš. Pokušaj sa novim odgovorom. Pokušaj sa smijehom.

U redu.

Samopoštovanje nije tvoj problem. Ti si obdaren obiljem toga. Kao i većina ljudi. Svi vi imate veoma visoko mišljenje o sebi, kao što i s pravom treba. Zato, samopoštovanje za veliku većinu ljudi nije problem.

Što jeste?

Problem je u nemogućnosti da se razumije načelo bogatstva zajedno sa općim pogrešnim shvaćanjem o tome što je "dobro" i što je "loše".

Dopusti da ti dam primjer.

Izvoli.

Vi pronosite misao da je novac loš. Vi takođe pronosite misao da je Bog dobar.

Blagoslovljeni bili! Zato se u vašem misaonom sistemu Bog i novac ne miješaju.

Pa, na neki način, pretpostavljam, to je istina. Tako ja mislim.

To stvari čini zanimljivim, jer ti to onda otežava da uzmeš novac za bilo što što je dobro.

Želim reći, ako ste nešto procijenili kao veoma "dobro", vrednujete ga manje u terminima novca. Tako što je nešto "bolje" (to jest uglednije) vrijedi manje novca.

Ti nisi usamljen u tom mišljenju. Cijelo tvoje društvo u to vjeruje. Zato vaši učitelji zarađuju crkavicu, a vaše striptizete bogatstvo. Vaše vođe zarađuju tako malo u uspoređenju sa sportskim veličinama, da misle kako moraju krasti ne bi li nadoknadili razliku. Vaši svećenici i vaši rabini žive na kruhu i vodi, dok vi bacate novac na zabavljače.

Razmislite o tome. Uvjereni ste da sve čemu pridajete veliku unutrašnju vrijednost, mora biti jeftino. Usamljeni istraživač koji traži lijek protiv AIDS-a moljaka za novac, dok žena koja piše knjigu o stotinu novih načina seksualnog kontakta, i uz to pravi video trake i drži seminare... zarađuje bogatstvo.

Taj običaj da sve bude obrnuto je vaša sklonost i ona potiče od pogrešne misli.

Pogrešna misao je vaša ideja o novcu. Vi ga volite, ali kažete da je on korjen sveg zla. Obožavate ga, ali ga nazivate "prljavom dobiti". Kažete da je osoba "gadno bogata". I ako osoba postane bogata radeći "dobre" stvari, odmah postajete sumnjičavi. Učinite to "lošim".

Stoga je za doktora bolje da ne zarađuje puno novca ili da nauči kako da bude diskretan u pogledu toga. A tek svećenik! Ona bolje da ne zarađuje puno novca (pod pretpostavkom da ćete dozvoliti da "ona" bude svećenik), ili je nevolja neizbježna. Vidite, po vašoj zamisli, osoba koja izabere najuzvišeniji poziv, treba dobiti manju plaću...

Hmmmm.

Da, tačno "hmmm". Trebali bi razmisliti o tome. Jer je to tako pogrešna misao.

Mislio sam da ne postoji nešto tako kao što je ispravno i pogrešno.

Ne postoji. Postoji samo ono što vam odgovara, i ono što vam ne odgovara. Izrazi "ispravno" i "pogrešno" su relativni, i ja ih koristim u tom smislu, ako ih uopće koristim. U ovom slučaju, u odnosu na ono što vam odgovara - u odnosu na ono što kažete da želite vaše misli o novcu su pogrešne misli.

Zapamtite, misli su kreativne. Zato, ako mislite da je novac loš, a sebe smatrate dobrim... pa, možete i sami vidjeti protivrječnost u tome.

Kada je reč o tebi osobno, sine Moj, kod tebe je to takmičenje svjesnosti krupna stvar.

Za većinu ljudi taj sukob nije ni približno tako ogroman kao za tebe. Većina ljudi radi ono što ne vole da bi preživjela, zato im ne smeta da uzmu novac za to.

"Loše" za "loše", može se reći. Ali ti voliš to što radiš sa danima i vremenom svog života. Ti obožavaš aktivnosti kojima ih ispunjavaš.

Za tebe bi, dakle, primanje velike sume novca za to što radiš, bilo uzimanje "lošeg" za "dobro", a to je za tebe neprihvatljivo. Ti bi radije umro od gladi nego uzeo "prljavu dobit" za čistu uslugu... kao da ta usluga nekako gubi svoju čistoću ako uzmeš novac za nju.

Tako, imamo stvarnu ambivalentnost oko novca. Dio tebe ga odbacuje, a dio tebe je ozlojeđen što ga nema. Dakle, svemir ne zna što da uradi povodom toga, jer je svemir primio dvije različite misli od tebe. Zato će tvoj život u pogledu novca ići na mahove, jer se tvoj stav prema novcu mijenja na mahove.

Ti nisi usredotočen; nisi sasvim siguran što je za tebe istinito. A svemir je samo jedna velika mašina za fotokopiranje. On samo proizvodi tvoje misli u više kopija. Postoji samo jedan način da se to sve promijeni. Moraš promijeniti svoju misao o tome.

Kako mogu promijeniti način na koji razmišljam? Način na koji razmišljam o nečemu je način na koji o tome razmišljam. Moje misli, moji stavovi, moje ideje nisu stvorene u toku jedne minute. Pretpostavljam da su one rezultat dugogodišnjeg iskustva, susreta u toku života. Ti si u pravu u pogledu načina na koji ja razmišljam o novcu, ali kako da to promijenim?

Ovo bi moglo biti najzanimljivije pitanje u knjizi. Uobičajeni način stvaranja za većinu ljudi je trodjelnini proces koji uključuje misao, riječ i djelo ili radnju.

Prvo dolazi misao; stvaralačka ideja; prvobitni pojam. Zatim dolazi riječ. Većina misli se na kraju oblikuje u riječi, koje su onda često izgovorene ili napisane. To daje mislima dodatnu energiju, šaljući ih van u svijet, gdje ih drugi mogu uočiti.

Konačno, u nekim slučajevima riječi se pretvaraju u djelo i dobija se ono što nazivate rezultatom: pojavni oblik u fizičkom svijetu onoga što se začelo u mislima.

Sve što vas okružuje u svijetu koji je stvorio čovjek, ostvarilo se na ovaj način - uz

mala odstupanja. Korištena su sva tri stvaralačka centra.

Sada dolazi pitanje: kako promijeniti Izvornu misao?

Da, to je veoma dobro pitanje. I veoma važno. Jer, ukoliko ljudi ne promijene neke od svojih Izvornih misli, cijeli ljudski rod može sebe osuditi na izumiranje.

Najbrži način da se promijeni osnovna misao ili izvorna ideja je da se obrne proces misao - riječ - djelo.

Objasni mi to.

Učini djelo o kome želiš imati novu misao. Onda kaži riječi o kojima želiš imati svoju novu misao. Čini to dovoljno često i uvežbat ćeš um da misli na novi način. Uvježbati um? Zar to nije kontrola uma? Zar to nije samo mentalna manipulacija? Imaš li predstavu o tome kako je tvoj um stvorio misli koje sad ima? Znaš li da je tvoj svijet uticao na tvoj um da misli na način na koji misli? Zar ne bi bilo bolje da ti utičeš na svoj um nego da to radi svijet?

Zar ti ne bi bilo bolje da misliš misli koje želiš, nego da imaš tuđe misli? Zar nisi bolje naoružan kreativnim mislima nego reaktivnim mislima?

Ipak, tvoj um je ispunjen reaktivnim mislima - mislima koje potiču iz iskustva drugih. Vrlo malo tvojih misli potiče iz samostvorenih podataka, a još manje iz samostvorenih izbora.

Tvoja vlastita osnovna misao o novcu je odličan primjer. Tvoja misao o novcu (on je loš) u direktnoj je suprotnosti s tvojim iskustvom (dobro je imati novac!). Zato ti moraš okolišati i lagati sebe o svom iskustvu da bi opravdao svoju osnovnu misao. Ti si tako prikovan za tu misao da ti nikada ne pada na pamet da bi tvoja zamisao o novcu mogla biti netočna.

Dakle, sada nastojimo doći do nekih samostvorenih podataka. Na taj način mijenjamo osnovnu misao i uzrokuje da ona bude tvoja osnovna misao, a ne tuđa.

Uzgred rečeno, ti imaš još jednu osnovnu misao o novcu, koju tek trebam spomenuti.

Što je to?

Da ga nema dovoljno. U stvari, ti imaš tu osnovnu misao o skoro svemu. Nema dovoljno novca, nema dovoljno vremena, nema dovoljno ljubavi, nema dovoljno hrane, vode, suosjećanja u svijetu... Svega dobrog što postoji - nema dovoljno. Ova takmičarska svijest o "nedovoljnosti" stvara i oblikuje svijet kakvim ga vidite. U redu, znači ja imam dvije osnovne misli - Izvorne Misli - o novcu, koje trebam promijeniti.

Oh, najmanje dvije. Vjerojatno mnogo više. Da vidimo: novac je loš... novca nema dovoljno... novac se ne može primiti za obavljanje Božjeg posla (to je tvoja glavna)... novac se nikada ne daje izdašno... novac ne raste na drveću (a, u stvari, raste)... novac podmićuje...

Vidim da mi predstoji mnogo rada.

Da, ukoliko nisi zadovoljan svojom sadašnjom novčanom situacijom. S druge strane, važno je da shvatiš da nisi zadovoljan svojom sadašnjom situacijom, jer nisi zadovoljan svojom sadašnjom novčanom situacijom.

Ponekad je teško slijediti te.

Ponekad je teško voditi te.

Dozvoli, Ti si Bog ovdje. Zašto to ne učiniš lakšim za razumijevanje?

Učinio sam ga lakšim za razumijevanje.

Zašto onda samo ne učiniš da razumijem, ako je to ono što istinski želiš?

Ja istinski želim ono što ti istinski želiš - ništa drugačije i ništa više. Zar ne vidiš da

je to Moj najveći poklon tebi? Da sam Ja želio za tebe nešto drugo od onoga što ti želiš za sebe, i zatim otišao tako daleko da učinim da ti to imaš, gdje je tu tvoj slobodan izbor?

Kako ti možeš biti stvaralačko biće ako Ja propisujem što ćeš biti, raditi i imati? Moja radost je u tvojoj slobodi, a ne u tvojoj potčinjenosti.

U redu, što si mislio kada si rekao da ja nisam zadovoljan svojom novčanom situacijom, jer nisam zadovoljan svojom novčanom situacijom?

Ti si ono što misliš da jesi. Kada je tvoja misao negativna stvara se začarani krug. Moraš naći način da prekineš krug.

Veliki dio tvog sadašnjeg iskustva je zasnovan na tvojoj prethodnoj misli. Misao vodi iskustvu, koje vodi misli, koja vodi iskustvu. To može stvoriti stalnu radost kada je Izvorna Misao radosna. To može stvoriti i stvara trajni pakao ako je Izvorna Misao paklena.

Trik je u tome da se promijeni Izvorna Misao. Upravo sam htio pokazati kako to uraditi.

Nastavi.

Hvala.

Prva stvar koju treba učiniti je obrnuti paradigmu misao - riječ - djelo. Sjećaš li se stare izreke, "Razmisli prije nego učiniš"?

Da.

Pa, zaboravi je. Ako želiš promijeniti osnovnu misao, moraš uraditi prije nego što razmisliš.

Primjer: ideš ulicom i naiđeš na staru gospođu koja moli za nešto sitniša. Shvatiš da je ona prosjakinja i da živi iz dana u dan. Odmah znaš da koliko god malo novca imaš, sigurno imaš dovoljno da podijeliš s njom. Tvoj prvi nagon je da joj daš nešto sitnog novca. Postoji čak i dio tebe koji je spreman posegnuti u džep za malo papirnato novca - za jedan, čak i pet dolara. Što da ne, učini to velikim trenutkom za nju. Orasploži je.

Onda dolazi misao. Šta, zar si lud? Imaš samo sedam dolara za cijeli dan! Želiš njoj dati pet? I tako počneš pipati okolo po džepovima tražeći taj jedan.

Opet misao: Hej, hej, hajde. Nemaš ih toliko da ih možeš davati okolo! Daj joj nešto sitnine, zaboga, i skloni se odatle. Brzo posegneš u drugi džep pa pokušaš naći neku krupniju sitninu. Tvoji prsti osjećaju samo najsitnije novčiće. Neugodno ti je. Tu si, potpuno obučan, nahranjen, i spreman udijeliti samo najsitnije pare ovoj jadnoj ženi koja nema ništa.

Pokušavaš uzalud naći par novčića veće vrijednosti. Oh, eto jednoga, duboko u naboru tvog džepa. Ali, do sada, si već prošao pored nje, smiješeći se usiljeno i prekasno da je da se vratiš. Ona ne dobija ništa. Ni ti ne dobijaš ništa. Umjesto radosti spoznaje tvog obilja i nesebičnosti, osjećaš se isto tako jedno kao ta žena. Zašto joj jednostavno nisi dao papirnatu novčanicu. To je bio tvoj prvi nagon, ali ga je tvoja misao spriječila. Slijedeći put, odluči uraditi prije nego što razmisliš. Daj novac.

Slobodno! Imaš ga, a ima ga još tamo odakle je došao. To je jedina misao koja te razlikuje od prosjakinje. Jasno ti je da ima još novca tamo odakle je taj došao, a ona to ne zna.

Kada želiš promijeniti osnovnu misao, radi u skladu s novom zamisli koju imaš.

Ali moraš raditi brzo, jer će tvoj mozak uništiti zamisao prije nego što primjetiš.

To mislim doslovno. Zamisao, nova istina će zamrijeti u tebi prije nego što si imao priliku da je spoznaš.

Zato radi brzo kada naiđe prilika, i ako to radiš dovoljno često, tvoj um će uskoro prihvatiti zamisao. To će biti tvoja nova misao.

Oh, upravo sam se nečeg sjetio! Da li je to Ono što se želi reći pod Pokretom Nove Misli?

Ako nije, trebalo bi biti. Nova misao je tvoja jedina mogućnost. To je tvoja jedina prilika da napreduješ, da se razvijaš, da istinski postaneš Tko Si Zapravo. Tvoj um je sada ispunjen starim mislima. Ne samo starim mislima, već uglavnom tuđim mislima. Sada je važno, sada je vrijeme, da promijeniš mišljenje o nekim stvarima. U tome se sastoji razvoj.

12

Zašto ne mogu raditi ono što stvarno želim u svom životu i još uvek zarađivati za život?

Što? Misliš, zapravo želiš se zabavljati u životu i još zarađivati? Brate, kako ti sanjaš?

Što?

Samo se šalim - malo se bavim čitanjem misli, to je sve. Vidiš, to je bila tvoja misao o tome.

To je bilo moje iskustvo.

Da. Pa, prešli smo to već nekoliko puta do sada. Ljudi koji zarađuju za život radeći ono što vole su oni koji nastoje da tako bude. Oni ne odustaju. Oni se ne predaju.

Oni ne prestaju. Oni ne pristaju da im život ne dozvoli da rade ono što vole.

Ali postoji drugi element koji se mora spomenuti, jer je to karika koja nedostaje u razumijevanju većine ljudi kada se radi o poslu kojim se bave u životu.

Što je to?

Postoji razlika između bivanja i delanja, a većina ljudi je stavila naglasak na ovo drugo.

Zar ne bi trebali to učiniti?

"Trebalo" i "ne trebalo" ovdje nisu u pitanju. Postoji samo ono što se izabire i način na koji se to može imati. Ako izaberete mir i radost i ljubav, nećete dobiti mnogo toga kroz ono što radite. Ako izaberete zadovoljstvo i sreću, malo toga ćete naći na stazi delanja.

Ako izaberete povratak Bogu, uzvišenu spoznaju, potpunu svjesnost, apsolutno ispunjenje, nećete postići mnogo toga putem onog što radite.

Drugim riječima, ako izaberete razvoj - razvoj vaše duše - nećete to postići zemaljskim aktivnostima vašeg tijela.

Delanje je funkcija tijela. Bivanje je funkcija duše. Tijelo uvijek radi nešto. Svakog trenutka u svakom danu ono nešto smjera. Ono nikada ne staje, nikad ne miruje, stalno nešto radi.

Ono radi to što radi ili po nalogu duše - ili uprkos duši. Kvaliteta vašeg života ovisi o ravnoteži tog dvojstva.

Duša uvijek biva. Ona biva to što biva, bez obzira na to što tijelo radi, i ne zbog onoga što tijelo radi.

Ako mislite da je vaš život vezan za delanje, vi ne razumijete zašto postojite. Vaša duša ne mari za to čime se bavite da biste živjeli - a kada se vaš život završi nećete ni vi.

Dok radite, i što god da radite, vašu dušu zanima samo ono što ste vi.

Duša je u traganju za stanjem bi vanja, a ne delanja.

Što duša nastoji biti?

Ja.

Ti?

Da, Ja. Tvoja duša je Ja i ona to zna. Ono što ona čini jeste pokušaj da to iskustveno doživi. I ona se sjeća da je najbolji način da se to doživi taj da se ne radi ništa.

Ne postoji ništa što se treba raditi osim da se bude.

Da se bude što?

Što god želiš biti. Sretan. Tužan. Slab. jak. Radostan. Osvetoljubiv.

Uviđavan. Slijep. Dobar. Loš. Muško. Žensko. Ti izaberi.

Mislim to doslovno. Ti izaberi.

Sve je to veoma smisleno, ali kakve to veze ima s mojom karijerom? Ja pokušavam naći način da preživim, da ostanem u životu, da uzdržavam sebe i svoju porodicu, radeći ono što želim raditi.

Pokušaj s time što ćeš biti ono što želiš biti.

Što to znači?

Neki ljudi zarađuju mnogo novca radeći to što rade, dok su drugi potpuno bezuspješni, a i jedni i drugi rade istu stvar. U čemu je razlika?

Neki ljudi su sposobniji od drugih.

To je prva razlika. Ali sada dolazimo do druge. Uzmimo dva čovjeka približno istih sposobnosti. Obojica su završili koledž, obojica su bili najbolji studenti, obojica razumiju prirodu toga što rade, obojica znaju kako umješno koristiti raspoloživa sredstva - a još uvijek je jedan uspješniji od drugoga: jedan napreduje, dok se drugi bori za opstanak. U čemu je stvar?

U lokaciji.

Lokaciji?

Netko mi je jednom rekao da samo tri stvari treba razmotriti kada se započinje novi poslovni projekat - lokaciju, lokaciju i lokaciju.

Drugim rečim, ne "Što ćeš raditi? Već gdje ćeš biti?"

Točno.

To, takođe, zvuči kao odgovor na moje pitanje. Dušu samo zanima gdje ćeš ti biti. Hoćeš li biti na mjestu zvanom strah, ili na mjestu zvanom ljubav. Gdje si - i odakle dolaziš - kada se susrećeš sa životom?

Dakle, u primjeru dvojice podjednako osposobljenih radnika, jedan je uspješan, a drugi nije, ne zbog onoga što jedan od njih radi, već zbog onoga što obojica jesu.

Jedna osoba je otvorena, prijateljski raspoložena, brižna, spremna pomoći, uviđavna, vedra, samouvjerena, čak i zadovoljna svojim poslom, dok je druga zatvorena, otuđena, nebrižna, neuviđavna, mrzovoljna, čak i nezadovoljna poslom koji radi.

Pretpostavimo sada da ste izabrali čak i uzvišenija stanja bivanja.

Pretpostavimo da ste izabrali dobrotu, milosrđe, suosjećanje, razumijevanje, opraštanje, ljubav. Što da ste izabrali Božanstvenost? Kakvo bi onda bilo vaše iskustvo?

Kažem vam slijedeće: Bivanje privlači bivanje i proizvodi iskustvo.

Vi niste na ovoj planeti da stvorite nešto od vašeg tijela. Vi ste na ovoj planeti da stvorite nešto od vaše duše. Vaše tijelo je isključivo i jedinstveno oruđe vaše duše. Vaš um je snaga koja pokreće vaše tijelo. Radi se, dakle, o sredstvu čija snaga se koristi u stvaranju onog što duša želi.

Što duša želi?

Zaista, što želi?

Ja ne znam. Pitam Tebe.

Ja ne znam. Ja pitam tebe.

Ovo bi mogli ići u nedogled.

I ide.

Sačekaj malo! Prije nekoliko trenutaka si rekao da duša nastoji biti Ti.

Tako je.

Onda je to želja duše.

U najširem smislu, da. Ali, to Ja koje ona nastoji biti je veoma složeno, višestrano, veoma multidimenzionalno, multisenzualno. Postoji milion vidova Mene. Bilion. Trilion. Vidiš? Postoji svjetovno i duboko, manje i veće, prozaično i sveto, strašno i Božansko. Razumiješ?

Da, da, razumijem... gore i dolje, lijevo i desno, ovdje i ondje, prije i poslije, dobro i loše...

Točno. Ja sam Alfa i Omega. To nije samo lijepa izreka ili zgodna misao. To je iskazana Istina.

Zato, u nastojanju da bude Ja, duša ima veliki posao pred sobom; ogromnu ponudu različitih načina bivanja od koje treba izabrati. I to je ono što ona čini u ovom sadašnjem trenutku.

Izabire stanja bivanja.

Da - i onda izaziva prave i savršene uvjete da u okviru njih stvori iskustvo o tome.

Zato je istina da se ništa ne događa tebi ili kroz tebe što nije za tvoje najviše dobro.

Želiš li reći da moja duša stvara moje cjelokupno iskustvo, uključujući ne samo stvari koje ja radim, već i stvari koje se meni događaju?

Recimo da te duša vodi pravim i savršenim prilikama da iskustveno doživiš ono što si planirao iskusiti. Što ti zaista doživljavaš zavisi samo od tebe. To može biti ono što si planirao iskusiti ili nešto drugo, ovisno o tome što izabereš.

Zašto bih ja izabrao nešto što ne želim doživjeti?

Ja ne znam. Zašto bi?

Hoćeš reći da ponekad duša želi jednu stvar, dok tijelo ili um žele nešto drugo?

Što ti misliš?

Ali kako mogu tijelo ili um nadvladati dušu? Zar duša ne dobije uvijek ono što ona želi?

Tvoj duh teži, u najširem smislu, tom veličanstvenom trenutku kada si svjestan njegovih želja i kada se sjediniš s njima u radošću ispunjeno jedinstvo. Ali duh neće nikada nametati svoju želju pojavnom, svjesnom, fizičkom dijelu tebe.

Otac neće nametati Svoju volju Sinu. Uraditi to, značilo bi prekršiti Njegovu istinsku prirodu i stoga je to, doslovno, nemoguće.

Sin neće nametati Svoju volju Svetom Duhu. Sasvim je protivno Njegovoj istinskoj prirodi da to učini, i stoga je, doslovno, nemoguće.

Sveti Duh neće nametati Svoju volju duši. Nije u Njegovoj prirodi da to radi, i stoga je, doslovno, nemoguće.

Ovdje se nemogućnosti završavaju. Um vrlo često nastoji ispoljiti svoju volju nad tijelom - i to čini. Slično, tijelo nastoji često upravljati umom - i učestalo u tome uspijeva.

Ali, tijelo i um ne moraju uraditi ništa da obuzdaju dušu - jer je duša u potpunosti bez potreba (za razliku od tijela i uma koji su okovani njima), i tako ona svo vrijeme dozvoljava tijelu i umu da rade po svome.

Zapravo, duša ne bi ni mogla drugačije - jer ako je vaša suština u stvaranju, i na taj način u spoznaji onoga tko ste vi zapravo, to se mora dogoditi putem svjesnog htijenja, a ne kroz nesvjesnu poslušnost.

Poslušnost nije stvaranje i zato ne može nikad dovesti do spasa.

Poslušnost je odgovor, dok je stvaranje čisti izbor, nepropisan, nezatražen.

Čisti izbor dovodi do spasa kroz čisto stvaranje najuzvišenije zamisli u ovom trenutku sadašnjosti.

Funkcija duše je da naznači svoju želju, a ne da je nametne.

Funkcija uma je da izabere neku od mogućnosti koje mu se nude.

Funkcija tijela je da postupa prema tom izboru.

Kada tijelo, um i duša stvaraju zajedno u skladu i jedinstvu, Bog se otjelotvoruje.

Tada se duša spoznaje u svom vlastitom iskustvu.

Tada se nebesa raduju.

Sada, u ovom trenutku, vaša duša je ponovo stvorila priliku za vas da budete, radite i imate ono što je potrebno da biste spoznali Tko Ste Vi Zapravo.

Vaša duša vas je dovela do ovih riječi koje upravo čitate - kao što vas je i ranije dovodila do riječi mudrosti i istine.

Što ćete sada uraditi? Što ćete sada izabrati da budete?

Vaša duša čeka i promatra sa interesom, kao što je radila i mnogo puta ranije.

Da li ja razumijem pravilno da Ti kažeš kako će moj ovozemaljski uspjeh (ja ovdje još uvijek pokušavam govoriti o mojoj karijeri) biti određen stanjem bivanja koje ja izaberem?

Ja nisam zabrinut za tvoj ovozemaljski uspjeh, samo si ti zabrinut.

Istina je da kada postigneš izvjesna stanja bivanja u toku dugog vremenskog perioda, veoma je teško izbjeći uspjeh u onome što radiš na ovom svijetu. Ali tebe tada više ne zabrinjava to kako da "zaradiš za život". Istinski Učitelji su oni koji su izabrali izgraditi život, umjesto osigurati opstanak.

Iz izvjesnih stanja bivanja će proisteći život tako bogat, tako potpun, tako veličanstven i tako oplemenjen da ovozemaljska dobra i ovozemaljski uspjeh neće više biti od značaja za vas.

Ironija života je u tome da čim vam ovozemaljske stvari i uspjeh prestanu biti značajni, otvara se put da vam oni pristignu.

Zapamtite, ne možete imati sve što želite, ali možete iskusiti sve što želite.

Dakle, imaš li ti misao "Ja želim ovozemaljski uspjeh"?

Ponekad, da.

I da li ponekad takođe imaš misao "Ja želim više novca"?

Da.

Zato ne možeš imati ni ovozemaljski uspjeh ni više novca.

Zašto ne?

Zato što svemir nema drugog izbora nego da ti donese direktnu manifestaciju tvoje misli o tome.

Tvoja misao je "Ja želim ovozemaljski uspjeh". Razumiješ, kreativna moć je kao duh iz boce. Tvoje reči su njegove zapovijedi. Shvaćaš li?

Zašto onda nemam više uspjeha?

Rekao sam, tvoje reči su njegova zapovijed. Tvoje reči su bile: "Ja *želim* uspjeh".

I svemir kaže: "U redu, *želi*".

Još uvek nisam siguran da te slijedim

Razmišljaj o tome na slijedeći način: Riječ "Ja" je ključ koji pokreće mašinu stvaranja.

Riječi: "Ja sam" su izuzetno moćne. One su izjave svemiru. Zapovijedi.

Što god da prati riječ "Ja" (koja priziva Veliko Ja Sam) ima tendenciju da se ispolji u fizičkoj stvarnosti.

Stoga "ja" + "želim uspjeh" dovodi do toga da ti želiš uspjeh. "Ja" + "želim novac" mora dovesti do toga da želiš novac. To ne može izazvati ništa drugo, jer su misli, riječi kreativne. I radnje su kreativne. I ako se ponašaš na način koji pokazuje da želiš uspjeh i novac, onda su tvoje misli, riječi i radnje u suglasnosti, i zasigurno ćeš doživjeti iskustvo tog *željenja*.

Razumiješ?

Da! Moj Bože - da li to zaista tako djeluje?

Naravno! Ti si veoma moćan stvaralac. Ali, uistinu, ako si nešto pomislio ili iskazao samo jednom kao, na primer, u ljutnji ili frustraciji, malo je vjerojatno da ćeš pretvoriti te misli ili riječi u stvarnost. Zato ne moraš brinuti zbog "Crkni" ili "Idi do đavola", ili zbog drugih manje lijepih stvari koje ponekad misliš ili kažeš.

Hvala Bogu.

Molim. Ali, ako ponavljaš misao ili govoriš riječ, ponovo i opet ponovo - ne jedanput, ne dvaput, već desetinama, stotinama, hiljadama puta - znaš li kakvu stvaralačku moć to ima?

Misao ili riječ izražena i izražena i izražena postaje upravo to - izražena. To jest, istisnuta. Ona postaje ostvarena u stvarnosti. Ona postaje tvoja fizička stvarnost. Tugo moja.

To je upravo ono što ona vrlo često stvara - tugu. Ti voliš tugu, ti voliš dramu. Sve dok je ne prestaneš voljeti. Postoji izvjesna točka u vašem razvoju kad prestanete voljeti dramu, prestanete voljeti "priču" koju ste živjeli. Tada odlučujete - aktivno odlučujete - je promijeniti. Samo većina njih ne zna kako. Ti sada znaš. Da bi promijenio svoju stvarnost, jednostavno prestani razmišljati na način na koji si razmišljao.

U ovom slučaju, umjesto da razmišljaš "Ja želim uspjeh", misli "Ja imam uspjeh".

Meni to izgleda kao laž. Ja bih sam sebe zavaravao kad bih to rekao. Moj um bi vikao: "đavola to možeš reći!"

Onda misli misao koju možeš prihvatiti. "Moj uspjeh mi upravo dolazi", "Sve stvari vode mom uspjehu".

Znači to je trik u pozadini afirmativne prakse Novog Doba.

Tvrđnje ne uspijevaju, ako su one samo izjave onoga što želite da bude istina.

Tvrđnje djeluju samo kada su izjave nečeg za što već znate da je istina.

Najbolja takozvana tvrdnja je izjava zahvalnosti i poštovanja. "Hvala Ti, Bože, što si mi donio uspjeh u životu." Ta ideja, osmišljena, izgovorena i izvršena stvara čudesne rezultate - kada potiče iz stvarne spoznaje: ne iz pokušaja da se postignu rezultati, nego svjesnosti da su rezultati već stvoreni.

Isus je imao takvu jasnoću. Prije svakog čuda on Mi je unaprijed zahvaljivao na njegovom, ostvarenju. Nikada nije ni pomislio ne biti zahvalan, jer nikada nije ni

pomislio da se ono što je najavio neće dogoditi. Takva misao Mu nikada nije ni došla do svijesti.

Tako je siguran bio On u to Tko Je On i u Svoj odnos prema Meni da su svaka Njegova misao, riječ i djelo odražavali tu svijest - kao što i tvoje misli, riječi i djela odražavaju tvoju svijest.

Ako, dakle, postoji nešto što "želiš" iskusiti u svom životu, nemoj to "željeti" - izaberi to.

Da li izabireš uspjeh u ovozemaljskom smislu? Da li izabireš više novca? Dobro. Onda to izaberi. Stvarno. Potpuno. Ne s pola srca.

Ali nemoj biti izneđanjen, ako te na tvom nivou razvoja više ne zanima "ovozemaljski uspjeh".

Šta bi to trebalo značiti?

U razvoju svake duše dolazi vrijeme kada glavna briga više nije opstanak fizičkog tijela, već razvoj duha; više nije važno postizanje ovozemaljskog uspjeha, već ostvarenje Sebe.

Na izvjestan način, to je veoma opasno vrijeme, posebno u početku, jer biće koje nastanjuje tijelo, zna da je upravo to: biće u tijelu - ne tjelesno biće.

Na tom stupnju, prije nego što biće u razvoju sazri u tom pogledu, često postoji osjećanje zapostavljanja tjelesnih radnji na razne načine. Duša je tako uzbuđena što je konačno "otkrivena!"

Um napušta tijelo i sve tjelesne stvari. Sve je zanemareno. Odnosi su ostavljeni po strani. Porodice se razilaze. Poslovi postaju sekundarni. Računi ostaju neplaćeni. Samo tijelo ne dobija hranu u toku dugog perioda. Cjelokupna usredotočenost i pažnja bića je sada okrenuta duši i pitanjima duše.

To može dovesti do velike osobne krize u svakodnevnom životu bića, mada um ne primjećuje traumu. On blista od zadovoljstva. Drugi ljudi kažu da si van pameti - na izvjestan način moguće je da jesi.

Otkriće istine da život nema ništa s tijelom, može stvoriti neravnotežu na drugi način. Dok se na početku biće ponašalo kao da je tijelo sve što postoji, sada se ponaša kao da tijelo uopće nije važno. To, naravno, nije istina - kao što će biće uskoro (i ponekad bolno) osjetiti.

Vi ste trodjelna bića, sastavljena od tijela, uma i duha. Vi ćete uvijek biti trodjelna bića, ne samo dok živite na Zemlji.

Ima onih koji pretpostavljaju da se u trenutku smrti tijelo i um odstranjuju. Tijelo i um se ne odstranjuju. Tijelo mijenja oblik, ostavljajući za sobom svoj najgušći dio, ali uvijek zadržavajući svoju vanjsku ljušturu. Um (koji ne treba poistovjetiti s mozgom) ide, takođe, s vama, udružujući se s duhom i tijelom u jednu trodimenzionalnu i trostranu energetska masu.

Ukoliko se izaberete vratiti u ovu iskustvenu priliku koju nazivate život na zemlji, vaše božansko ja će još jednom razložiti svoje prave dimenzije u ono što nazivate tijelo, um i duša. Zapravo, vi ste svi jedna energija sa tri posebne karakteristike. Kada se nastanite kao novo fizičko tijelo ovdje na Zemlji, vaše eterično tijelo (kako su ga neki od vas nazvali) snižava svoje vibracije - usporava sebe od vibracija tako brzih da se čak ne mogu vidjeti, do brzine koja stvara količinu i materiju.

Ta postojeća materija je kreacija čiste misli - rad vašeg uma, uzvišeniji umni aspekt vašeg trodjelnog bića.

Ta materija je zgušnjavanje miliona, biliona, triliona različitih jedinica energije u jednu ogromnu masu - kojom um upravlja... vi ste stvarno fantastičan um.

Kad ove sićušne jedinice energije oslobode svoju energiju, tijelo ih odbacuje, dok um

stvara nove. Njih um stvara iz svoje stalne misli o tome Tko Ste Vi! Eterično tijelo "hvata" misao, da tako kažemo, i snižava vibraciju još mnogo drugih energetskih jedinica (na neki način ih "kristalizira") i one postaju materija - nova materija vas. Na taj način se svaka stanica vašeg tijela mijenja svakih nekoliko godina. Vi niste - sasvim doslovno - ista osoba koja ste bili prije nekoliko godina.

Ako razmišljate o bolestima ili nedaćama (ili stalnoj ljutnji, mržnji i negativnosti) vaše tijelo će prevesti ove misli u fizički vid. Ljudi će vidjeti taj negativni, bolesni oblik i pitat će: "U čemu je stvar?". Oni neće ni znati koliko je točno njihovo pitanje.

Duša promatra kako se cijela ova drama odigrava godinu za godinom, mjesec za mjesecom, dan za danom, trenutak za trenutkom, i uvijek čuva istinu o vama. Ona nikad ne zaboravlja originalnu skicu, prvobitni plan; prvu zamisao; kreativnu misao. Njen posao je da vas prisjeti - to jest, da vas doslovno prisvjesti - tako da se još jednom možete sjetiti Tko Ste - i zatim izabrati Tko Sada Želite Biti.

Na taj način se ciklus stvaranja i doživljavanja, zamišljanja i ispunjavanja, saznavanja i razvoja u nepoznato nastavlja, i sada, i zauvijek.

Au!

Da, upravo tako! Oh, ima se još mnogo toga objasniti. Toliko mnogo. Ali nikada, nikada u jednoj knjizi - niti čak vjerojatno u toku jednog životnog vijeka. Ali ti si započeo i to je dobro. Samo se sjeti ovoga. Kao što je rekao vaš veliki učitelj Shakespeare: "Ima više stvari na Nebu i na Zemlji, Horacio, nego što se može i sanjati u vašoj filozofiji."

Mogu li ja postaviti neka pitanja o tome? Kao, na primjer, kada kažeš da moj um odlazi sa mnom poslije smrti, da li to znači da moja "osobnost" odlazi sa mnom? Da li ću poslije ovog života znati tko sam bio?

Da... i tko si oduvijek bio. Sve će se to razjasniti - jer će ti tada biti od koristi da to znaš. Sada, u ovom trenutku, to ti ne koristi.

I, u odnosu na ovaj život, da li će biti "svođenja računa" - pregled - obračun?

U onom što nazivate životom poslije života ne postoji prosuđivanje. Neće biti dozvoljeno da prosuđuješ sebe (jer bi zasigurno sebi dao lošu ocjenu, obzirom na to kako si u ovom životu bio sklon osudama i nepraštanju). Ne, ne postoji svođenje računa, nitko ne daje znak "dobro" ili "loše". Samo su ljudi skloni prosuđivanju, i zato jer ste vi takvi, pretpostavljate da i Ja moram biti takav. Ali, Ja takav nisam - i to je velika istina koju vi ne možete prihvatiti.

Pored svega toga, mada neće biti prosuđivanja u životu poslije života, postojat će prilika da ponovo pogledate sve što ste mislili, rekli i radili ovdje i da odlučite da li je to ono što biste ponovo izabrali, na osnovu onoga Tko kažete da Ste i Tko Želite Biti. Postoji jedno Istočnjačko mistično učenje oko doktrine koja se zove Kama Loka. Prema ovom učenju, u vrijeme naše smrti, svakoj osobi je dana prilika da ponovo proživi svaku misao kojom se ikada zanimala, svaku riječ koju je ikada izgovorila, svaku radnju koju je ikad preduzela, ne sa svoje točke gledišta, već s točke gledišta svake druge osobe na koju se to odnosilo. Drugim riječima, mi smo već doživjeli što smo mi osjećali misleći, govoreći i radeći ono što smo radili - sada nam je dano iskustvo da osjetimo što je druga osoba osjećala u svakom od tih trenutaka - i da putem tog mjerila odlučimo da li ćemo ponovo misliti, reći ili uraditi te stvari. Imaš li neki komentar?

Ono što se događa u tvom životu poslije života je suviše čudesno da bi se ovdje objasnilo na način koji bi mogao razumjeti - jer je to iskustvo druge dimenzije i doslovno se opire opisu uz koritenje tako ograničenog sredstva kao što su riječi. Dovoljno je reći da ćete imati priliku razmotriti sve ovo ponovo, vaš sadašnji život,

bez bola ili straha ili prosuđivanja da biste odmjerili kako se osjećate povodom vašeg ovdašnjeg iskustva, i donijeli odluku kuda želite krenuti odavde.

Mnogi od vas će odlučiti da se vratite ovamo; da se vrate u ovaj svijet gustoće i relativiteta kako bi po drugi put iskusili odluke i izbore koje donosite o Sebi na ovom nivou.

Drugi među vama - nekolicina izabranih - će se vratiti sa drugačijim zadatkom. Vratit će se u gustoću i materiju sa suštinskom svrhom da izvuku druge iz gustoće i materije.

Uvijek na Zemlji postoje među vama oni koji naprave taj izbor. Možete ih odmah razlikovati. Njihov rad je završen. Oni su se vratili na Zemlju jednostavno i jedino da pomognu drugima. To je njihova radost. To je njihovo oduševljenje. Oni ne nastoje ništa osim da budu od koristi.

Ne možeš promašiti te ljude. Oni su svuda. Ima ih više nego što misliš. Vjerojatno je da poznaješ jednog ili da znaš za jednog od njih.

Da li sam ja jedan od njih?

Ne. Ako je potrebno da pitaš, znaj da nisi jedan od njih. Takav čovjek ne postavlja pitanja nikome. Nema što pitati.

Ti si, Moj Sine, u ovom životu izaslanik. Izvestitelj. Donositelj novosti; tragatelj za Istinom i često njen zagovornik. To je dovoljno za jedan životni vijek. Budi sretan.

Oh, ja sam sretan. Ali se uvijek nadam da ću biti i nešto više!

Da! I hoćeš! Uvijek ćeš se nadati boljem. To je u tvojoj prirodi. To je božanska priroda - uvijek nastojati da se bude više.

Zato nastoj, da, svakako nastoj u tome.

Sada želim konačno odgovoriti na pitanje kojim si započeo ovaj odjeljak našeg tekućeg razgovora.

Kreni naprijed i radi ono što stvarno voliš raditi! Ne radi ništa drugo. Imaš tako malo vremena. Kako možeš pomisliti da protratiš makar i jedan trenutak radeći nešto što ne voliš da bi zaradio za život? Kakav je to život? To nije življenje, to je umiranje! Ako kažeš: "Ali, ali... imam druge koji ovise o meni... mala usta koja moram hraniti... suprugu koja se uzda u mene..." Ja ću odgovoriti: Ako inzistiráš na tome da je tvoj život ono što tvoje tijelo radi, ti ne razumiješ zašto si ovdje došao. Radi bar nešto što te čini zadovoljnim - što govori o tome Tko Si Ti.

Tako ćeš se bar moći oduprijeti odbojnosti i ljutnji prema onima za koje misliš da te ometaju u tvojoj radosti.

Ne treba potcjenjivati ono što tvoje tijelo radi. To je važno. Ali ne na način na koji ti misliš. Tjelesne akcije trebaju biti odraz stanja bivanja, a ne pokušaji da se postigne stanje bivanja.

U ispravnom poretku stvari, čovjek ne radi nešto da bi bio sretan - čovjek je sretan, i zato, radi nešto. Čovjek ne radi neke stvari da bi bio suosećajan, on je suosećajan i stoga se ponaša na određen način. Kod visoko svjesne osobe odluka duše prethodi akciji tijela.

Samo nesvjesna osoba pokušava stvoriti stanje duše kroz nešto što tijelo radi.

To je ono što se podrazumijeva pod izjavom: "Tvoj život nije u onome što tvoje tijelo radi". Ali, istina je da je ono što tijelo radi odraz onoga u čemu se sastoji tvoj život.

To je druga božanska dihotomija.

Ali, znaj ovo, ako ne razumiješ ništa drugo: Ti imaš pravo na svoju radost; s djecom ili bez djece; sa suprugom ili bez nje. Traži je! Nađi je! I imat ćeš sretnu porodicu, bez obzira na to koliko novca zarađuješ ili ne zarađuješ. I, ako oni nisu sretni i odu i ostave te, pusti ih s ljubavlju da traže svoju radost.

Ako si ti, s druge strane, napredovao do točke kada te tjelesne stvari ne zanimaju, onda si čak i slobodniji tražiti svoju radost - na Zemlji kao i na nebu. Bog kaže da je u redu biti sretan - da, čak sretan i u svom poslu.

Tvoj životni zadatak je iskaz o tome Tko Si Ti. Ako to nije tako, zašto to onda radiš? Misliš li da moraš?

Ti ne moraš ništa raditi.

Ako je "čovjek koji izdržava svoju porodicu, po bilo koju cijenu, čak i po cijenu svoje vlastite sreće" onaj Tko Si Ti, onda voli svoj posao, jer to olakšava tvoju kreaciju životne slike o Sebi.

Ako je "žena koja mrzi svoj posao, a obavlja ga samo da bi ispunila odgovornosti kako ih ona doživljava" ona Tko Si Ti, onda voli, voli, voli svoj posao, jer to potpuno podražava tvoju sliku o Sebi, tvoj pojam o Sebi.

Svako može voljeti sve onog trenutka kada shvati što radi i zašto.

Nitko ne čini ništa što ne želi činiti.

13

Kako mogu riješiti neke od zdravstvenih problema s kojima se suočavam? Bio sam žrtva dovoljno kroničnih bolesti za tri životna vijeka. Zašto ih sve imam sada - u ovom životu?

Prvo, da razjasnimo jednu stvar. Ti ih voliš. Bar većinu njih. Upotrebljavao si ih zadivljujuće da bi žalio samog sebe i da bi privukao pažnju na sebe.

U nekoliko prilika kada ih nisi volio, to je samo zato što su otišli predaleko. Dalje nego što si ikada mogao pomisliti da će otići kada si ih stvorio.

Raščistimo sada nešto što vjerojatno već znaš; sve bolesti su tvorevina vas samih. Čak i doktori konvencionalne medicine sada uviđaju kako ljudi sami sebe čine bolesnima.

Većina njih to radi potpuno nesvjesno. (Oni čak i ne znaju šta rade.) Onda, kada se razbole, ne znaju što ih je snašlo. Čini se kao da ih je nešto zadesilo, a ne da su učinili nešto sami sebi.

To se događa, jer se većina ljudi kreće kroz život - ne samo u odnosu na zdravstvene probleme i posljedice - nesvjesno.

Ljudi puše i pitaju se zašto su dobili rak.

Ljudi se hrane životinjama i masnoćama i čude se zašto imaju zakrečene arterije.

Ljudi ne prestaju biti ljuti cijeli svoj život i čude se zašto dobivaju srčane napade.

Ljudi se takmiče s drugim ljudima - nemilosrdno i pod nevjerojatnim stresom - i pitaju se zašto dobivaju moždane udare.

Ne tako očigledna istina je da većina ljudi brigom sebe otjera u smrt.

Briga je skoro najgori oblik mentalne aktivnosti koji postoji - pored mržnje koja je duboko auto-destruktivna. Briga je besmislena. Ona je uzaludno potrošena mentalna energija. Ona takođe stvara biokemijske reakcije koje oštećuju tijelo, izazivajući sve nedaće od problema s varenjem do koronarnog začepljenja i većine smetnji između toga.

Zdravlje će se skoro odmah poboljšati kada se prekine sa zabrinutošću.

Briga je aktivnost uma koji ne razumije svoju vezu sa Mnom.

Mržnja je najštetnije mentalno stanje. Ona truje tijelo i njene posljedice su praktično nepopravljive.

Strah je suprotnost svemu onome što vi jeste, i zato ima negativno djelovanje na vaše mentalno i fizičko zdravlje. Strah je uveličana briga.

Briga, mržnja, strah, zajedno sa svojim izdancima: strepnjom, ogorčenjem, nestrpljenjem, tvrdoglavosti, neljubaznošću, prosuđivanjem i osuđivanjem - sve napadaju tijelo na nivou stanica. Nemoguće je pod tim uvjetima imati zdravo tijelo. Slično - mada u nešto manjoj mjeri - uobraženost, samoljublje i pohlepa dovode do fizičke bolesti ili lošeg zdravlja organizma.

Sve bolesti nastaju najprije u umu.

Kako je to moguće? Što je sa stanjima koje nam drugi prenese? Prehlada - ili, po tom pitanju, AIDS?

Ništa se ne događa u vašem životu - ništa što nije prvo postojalo kao misao. Misli su kao magneti koji vam privlače posljedice. Misao ne mora biti uvijek očigledna i time jasno uzročna, kao na primjer "Ja ću se zaraziti strašnom bolešću". Misao može biti (i obično jeste) mnogo tananija od toga. ("Ja nisam zaslužio da živim".) ("Moj život je katastrofa".) ("Ja sam gubitnik".) ("Bog će me kazniti".) ("Umoran sam od života i dosta mi je njega".)

Misli su vrlo tanan, ali izuzetno moćan vid energije. Riječi su manje tanane, one su gušće. Radnje su najgušće od svega. Radnja je energija u teškom fizičkom obliku, u teškom kretanju. Kada misliš, kažeš ili sprovedeš negativnu energiju, kao što je "Ja sam gubitnik", stavljaš ogromnu negativnu energiju u pokret. Čudo je da te samo snađe prehlada. To je najmanje što ti se može dogoditi.

Veoma je teško poništiti posljedice negativnog razmišljanja kada jednom preuzmu fizički oblik. Nije nemoguće, ali je veoma teško. Za to je potreban čin najviše vjere. Za to je potrebno izuzetno vjerovanje u pozitivnu snagu univerzuma - bilo da je zovete Bog, Boginja, Nepokretni Pokretač, Primarna Sila, Prvi Uzrok ili drugačije. Iscjelitelji imaju upravo takvu vjeru. To je vjera koja prelazi u Apsolutnu Spoznaju. Oni znaju da ste vi predodređeni da budete cjelina, potpuna i savršena u ovom trenutku sadašnjosti. Ta spoznaja je takođe misao - i to veoma moćna misao. Ona ima moć pokrenuti planine - a kamoli molekule u vašem tijelu. Zato iscjelitelji mogu liječiti, često čak i na daljinu.

Misao ne poznaje razdaljine. Misao putuje oko svijeta i prostruji svemirom brže nego što možete izgovoriti jednu riječ.

"Kaži samo riječ i ozdravit će sluga moj". I tako je bilo u istom trenutku, čak prije nego što je ova rečenica završena. Takva je bila vjera centuriona.

Ali, svi ste vi mentalni gubavci. Vaš um je izjeden negativnim mislima. Neke od njih su vam prenijete. Mnoge druge zapravo vi sami smišljate - stvarate ih sami i zatim ih skrivate i bavite se njima satima, danima, nedjeljama, mjesecima - čak godinama. ... i čudite se zašto ste bolesni.

Možeš "riješiti neke od svojih zdravstvenih problema", kako si rekao, rješavajući probleme u svom razmišljanju. Da, možeš izliječiti neke od stanja koje si već stekao (dao sebi), kao i spriječiti razvitak velikih novih problema. I to sve možeš učiniti tako što ćeš promijeniti način na koji razmišljaš.

Takođe - teško Mi je da to kažem, jer zvuči tako ovozemaljski da bi dolazilo od Boga, ali - zaboga, brini više o sebi.

Nedovoljno brinete o svom tijelu, obraćajući malo pažnje na njega, dok ne posumnjate da nešto s njim nije u redu. Ne poduzimate praktično ništa u smislu preventivnih mjera. Bolje se brinete o svom autu nego o svom tijelu - i to nije

pretjerivanje.

Ne samo da ne uspijevate spriječiti oštećenja redovnim provjerama, godišnjim sistematskim pregledima i korištenjem terapija i lijekova koji su vam propisani (zašto idete kod doktora tražiti pomoć, i onda ne koristite lijekove koji su vam propisani? Možeš li mi to objasniti?) - nego i užasno, loše postupate s tijelom između ovih posjeta doktoru!

Ne vježbate tijelo, pa ono postaje mlitavo i, što je još gore, slabo od neupotrebe. Ne hranite ga pravilno, i na taj način ga dalje slabite.

Zatim ga punitite toksinima i otrovima i najbesmislenijim supstancama koje se smatraju hranom. I ono još uvijek radi za vas, ta izvrsna mašina se još uvijek kreće dalje, hrabro idući napred uprkos tom uništavanju.

To je užasno. Uvjeti pod kojima tjerate vaše tijelo da opstane su užasni. Ali nećete učiniti ništa ili vrlo malo povodom njih. Pročitat ćete ovo, klimnuti glavom u znak pokajničkog odobravanja i odmah se vratiti lošim navikama. A znaš li zašto?

Plašim se pitati.

Jer nemate želju za životom.

To zvuči kao oštra optužba.

Nije bila namjera da bude oštra, niti da bude optužba. "Oštra" je relativan izraz; prosuđivanje koje pridaješ određenim riječima. "Optužba" podrazumijeva krivicu, a "krivica" podrazumijeva prijestup. Ovde nema prijestupa, stoga nema ni krivice ni optužbe.

Ja sam dao jednostavnu izjavu o istini. Kao i sve izjave o istini, ona ima svojstvo da vas probudi. Neki ljudi ne žele bitiprobudeni. Većina ne želi. Većina bi radije spavala. Svijet je u stanju u kom jeste, jer je pun onih koji koračaju spavajući.

Što se tiče moje izjave, što u njoj izgleda neistinito? Vi nemate želju da živite. Bar je niste imali do sada.

Ako mi kažete da ste imali "trenutni preobražaj", Ja ću ponovo procijeniti moje predviđanje o onome što ćete sada uraditi. Priznajem da je moje predviđanje zasnovano na prošlom iskustvu.

... takođe je imalo namjenu da vas probudi. Ponekad, kada osoba zaista duboko spava, morate je malo protresti.

Vidio sam u vašoj prošlosti da ste imali malo volje za životom. Možete to negirati... ali u ovom slučaju vaša djela govore glasnije od vaših riječi.

Ako ste ikada upalili cigaretu u svom životu - a kamoli ako ste pušili kutiju dnevno u toku dvadeset godina kao što ste to činili - imate veoma malo volje za životom. Nije vas briga šta radite svom tijelu.

Ali, ja sam prestao pušiti prije više od 10 godina!

Tek poslije 20 godina okrutnog fizičkog kažnjavanja.

I ako ste ikada unijeli alkohol u svoje tijelo, imate vrlo malo želje za životom. Ja pijem veoma umjereno.

Vaše tijelo nije predviđeno za to da se u njega unosi alkohol. On oštećuje um.

Ali Isus je uzimao alkohol! On je išao na svadbu i pretvorio vodu u vino!

Tko je rekao da je Isus bio savršen?

Oh, za ime Božje.

Kaži, da li te Ja počinjem nervirati?

Pa, daleko od toga da mene Bog može nervirati! Mislim, to bi bilo malo uobraženo, zar ne? Ali smatram da malo pretjerujemo. Moj otac me je učio da "u svemu treba biti umjeren". Mislim da sam se držao toga kada je alkohol u pitanju.

Tijelo se može lakše oporaviti samo od umjerene zloupotrebe. Izreka je u tom

smislu korisna. Pored svega toga, Ja ću ostati pri Mojoj prvobitnoj tvrdnji: tijelo nije predviđeno za uzimanje alkohola.

Ali, čak i izvesni lijekovi sadrže alkohol!

Ja nemam kontrolu nad onim što vi nazivate lijekovima. Ja ostajem pri svojoj tvrdnji. Ti si stvarno neumoljiv, zar ne?

Vidi, istina je istina. Ako ti netko kaže: "Malo alkohola neće ti naškoditi", i postavi tu tvrdnju u kontekst života kako ga vi sada živite, morao bih se suglasiti s njima. To ne mijenja istinitost onoga što sam rekao. To vam samo omogućuje da se o to oglušite. Ali, razmotri slijedeće. Trenutno, vi ljudi istrošite svoja tijela obično u roku od 50 do 80 godina. Neka traju duže, ali ne mnogo njih. Neka prestaju raditi ranije, ali ne većina.

Možemo li se složiti oko toga.

Da, u redu.

Dobro, onda imamo dobru početnu točku za razgovor. Dakle, kada Ja kažem da bih se mogao suglasiti s izjavom "malo alkohola vam neće naškoditi", Ja sam to bliže odredio dodajući "u sklopu života kakav vi sada živite". Vidiš, vi ljudi ste izgleda zadovoljni životom koji sada živite. Ali, može vas začuditi kada spoznate, da je predviđeno da se život živi na sasvim drugi način. I vaše tijelo je zamišljeno da traje mnogo duže.

Zaista?

Da.

Koliko duže?

Neograničeno duže.

Što to znači?

To znači, sine Moj, da je vaše tijelo predviđeno da traje zauvijek.

Zauvijek?

Da. Čitaj: "za svagda".

Želiš li reći da nije bilo - da nije - predviđeno da umremo?

Vi nikada i ne umirete. Život je vječan. Vi ste svi besmrtni. Vi nikada ne umirete. Vi samo mijenjate oblik. Čak ni to niste morali raditi. Vi ste odlučili to raditi, ne Ja.

Ja sam napravio vaša tijela da traju vječno. Zar zaista mislite da je najbolje što bi Bog mogao izmisliti - tijelo koje može izdržati 60, 70, možda 80 godina prije nego što se raspadne? Da li je to, po vašem mišljenju, granica Mojih mogućnosti?

Nisam nikada razmišljao na taj način, zapravo...

Ja sam zamislio vaša veličanstvena tijela da traju vječno! I najraniji među vama su živjeli u tijelu skoro bez bola i bez straha od onoga što sada nazivate smrću.

U vašoj religioznoj mitologiji, vi slikovito predstavljate vaše stanično sjećanje na ove prve predstavnike ljudske vrste nazivajući ih Adam i Eva. Zapravo, naravno, njih je bilo više od dvoje.

U početku, zamisao je bila da vaše čudesne duše imaju priliku da spoznaju Sebe kao ono Tko Vi Zapravo Jeste kroz iskustva stečena u fizičkom tijelu, u relativnom svijetu, kao što sam već nekoliko puta ovdje objasnio.

To se dogodilo usporavanjem neizmjerljive brzine svih vibracija (mislenog oblika) da bi se stvorila materija - uključujući tu i materiju koju nazivate fizičkim tijelom.

Život se razvio u nizu koraka za tren oka, koji sada zovete bilionima godina. I u tom svetom trenutku ste došli vi, iz mora, iz vode života, na zemlju i u oblik koji sada imate.

Onda su evolucionisti u pravu!

Zanimljivo je - zapravo to Mi je izvor stalne zabave - da vi ljudi imate takvu potrebu

da sve razložite na ispravno i pogrešno. Nikada vam nije palo na um da ste vi izmislili ta obilježja da biste pomogli sebi da odredite materijalno - i Sebe same. Nikada vam ne pada na um (osim najumnijim među vama) da neka stvar može biti i ispravna i pogrešna; da su samo u relativnom svijetu stvari jedno ili drugo. U svijetu apsolutnog, bezvremenog, sve stvari su sve.

Ne postoji muško i žensko, ne postoji prije i poslije, ne postoji brzo i sporo, ovdje i tamo, gore i dolje, lijevo i desno - dobro i loše.

Vaši astronauti i kozmonauti su stekli osjećaj toga. Oni su mislili da se odbacuju nagore u najdalji svemir, da bi, kada su stigli tamo, spoznali da gledaju nagore u Zemlju.

Ili, da li je tako? Možda su gledali nadolje u Zemlju! Ali, onda, gdje je bilo Sunce? Gore?

Dolje? Ne. Tamo, na lijevo. Tako, iznenada, stvar nije bila ni gore, ni dolje - bila je sa strane... i sva određenja su time nestala!

Tako je to u Mom svijetu - našem svijetu - našem stvarnom kraljevstvu. Sve definicije nestaju, i teško je čak i govoriti o ovom kraljevstvu u određenim terminima. Religija je vaš pokušaj da govorite o nepojmljivom. I ona tome ne služi najbolje. Ne, sine Moj, evolucionisti nisu u pravu. Ja sam stvorio sve to - sve ovo - u tren oka; u jednom svetom trenutku - baš kao što su kreacionisti rekli. I... to se dogodilo kroz proces evolucije koji je trajao bilionima i bilionima onoga što vi nazivate godinama, baš kao što evolucionisti tvrde.

I jedni i drugi su "u pravu". Kao što su kozmonauti otkrili, sve zavisi od načina na koji gledate stvari.

Ali pravo pitanje je: jedan sveti trenutak/bilioni godina - u čemu je razlika?

Možete li se jednostavno složiti da je čak i za vas suviše velika tajna da riješite neka životna pitanja? Zašto ne sačuvati tajnu kao svetu? I zašto ne dopustiti svetom da bude sveto i ostaviti ga na miru?

Pretpostavljam da svi mi imamo nezasitu potrebu za znanjem.

Ali vi već znate! Upravo sam vam rekao! Ali, vi ne želite znati Istinu, vi želite znati istinu onako kako je vi razumijete. To je najveća prepreka vašem prosvjetljenju. Vi mislite da već znate istinu. Vi mislite da već sve razumijete. Tako usvajate sve što vidite ili čujete, a što potpada pod okvire vašeg razumijevanja, dok odbacujete sve što ne razumijete.

I to nazivate učenjem. To nazivate otvorenošću za učenje. Ali, vi ne možete nikada biti otvoreni za učenja, dok god ste zatvoreni prema svemu što nije vaša istina.

Tako će upravo ovu knjigu pojedinci prozvati bogohuljenjem - dijelom đavla.

Ali, oni koji imaju uši da čuju, neka slušaju. Kažem vam ovo: Vi niste bili predodređeni da ikada umrete. Vaš fizički oblik je stvoren kao čudesna mogućnost; sjajno sredstvo koje vam omogućava da iskusite stvarnost koju ste stvorili svojim umom, da biste mogli spoznati Sebe onakvog kakvog ste stvorili u svojoj duši.

Duša zamišlja, um stvara, tijelo doživljava. Krug je potpun. Duša tada saznaje sebe u svom vlastitom iskustvu. Ako joj se ne sviđa to što doživljava (osjeća) ili, iz bilo kog razloga, želi drugačije iskustvo, ona samo zamisli novo iskustvo Sebe i mijenja svoje mišljenje, sasvim doslovno mijenja svoj um.

Uskoro tijelo zapaža sebe u novom iskustvu. ("Ja sam uskrsnuće i Život" bilo je divan primjer toga. Kako mislite da je Isus to uopće radio? Ili ne vjerujete da se to ikada dogodilo? Vjerujte. Dogodilo se!)

Ali točno je slijedeće: duša nikada neće nadvladati tijelo ili um. Ja sam vas napravio

kao trojstvo - u - jednom biću. Vi ste tri bića u jednom, napravljenja na Moju sliku i priliku.

Tri vida Sebe nisu ni na koji način međusobno nejednaka. Svaki ima svoju funkciju, ali nijedna funkcija nije veća od druge, niti ijedna funkcija zapravo prethodi drugoj. Sve su u međusobnom odnosu na potpuno jednak način.

Zamisli - stvori - iskusi. Ono što spoznajete i zamišljate, vi stvarate, ono što stvarate, vi doživljavate. Ono što doživljavate, vi spoznajete.

Zato je rečeno, da ako možete navesti veše tijelo da doživi nešto (kao, na primjer, obilje), uskoro ćete imati osjećanje toga u vašoj duši, koja će spoznati sebe na novi način (to jest u obilnosti), tako predstavljajući vašem umu zamisao o tome. Iz nove misli niču nova iskustva, i tijelo počinje živjeti novu stvarnost kao permanentno stanje postojanja.

Vaše tijelo, vaš um i vaša duša (duh) su jedno. Po tome, vi ste mikrokozmos Mene - Božansko Sve, Sveta Sveukupnost, Suma i Supstanca. Vidiš sada kako sam Ja početak i kraj svega, Alfa i Omega.

Sada ću ti objasniti konačnu tajnu; vaš pravi i istinski odnos sa mnom.

VI STE MOJE TIJELO.

Ono što je vaše tijelo vašem umu i duši, vi ste, takođe, Mom umu i duši. Zato: Sve što Ja doživljam, Ja doživljam kroz vas.

Kao što su vaše tijelo, um i duša jedno, tako su i Moji.

Tako je Isus od Nazareta, jedan od mnogih koji su razumjeli misteriju, govorio napromjenljivu istinu kada je rekao: "Ja i Otac smo Jedno".

Sada ću ti reći da postoje i veće istine od ove koje će vam jednog dana biti poverene. Jer, kao što ste vi Moje telo, Ja sam telo drugog.

Želiš li reći da ti nisi Bog?

Da, Ja jesam Bog, na način na koji ga vi razumijete. Ja sam Boginja kako je sada shvaćate. Ja sam Izumitelj i Stvaralac Svega što sada znate i doživljavate i vi ste Moja djeca... kao što sam Ja dijete drugoga.

Pokušavaš li mi reći da čak i Bog ima Boga?

Govorim ti da je tvoje opažanje krajnje stvarnosti ograničenije nego što misliš, i da je Istina neograničenija nego što možeš zamisliti.

Pružam vam mali pogled na beskrajnost i beskrajnu ljubav. (Mnogo širi pogled ne biste mogli izdržati u vašoj stvarnosti. Jedva možete ovaj prihvatiti.)

Sačekaj trenutak! Znači, ja ovde zapravo ne razgovaram s Bogom?

Rekao sam ti - ako shvaćaš Boga kao svog stvaraoca i gospodara - kao što si ti stvaralac i gospodar svog vlastitog tijela - Ja sam Bog tvog shvaćanja. I da, ti razgovaraš sa Mnom. To je bio ugodan razgovor, zar ne?

Ugodan ili ne, ja sam mislio da razgovaram s pravim Bogom. Bogom Bogova. Znaš već - onim na vrhu, glavnim šefom.

To i radiš. Vjeruj mi, to i radiš.

A ipak Ti kažeš da ima nekog iznad Tebe u tom hijerarhijskom poretku.

Ti sada pokušavaš uraditi nemoguće, a to je da govoriš o neiskazivom. Kao što sam rekao, to je ono što religija nastoji postići. Dopusti da vidim da li mogu naći način da to ukratko izložim. Zauvijek je duže od onog što znate. Vječno je duže od Zauvijek. Bog je više od onog što mislite. Bog je energija koju nazivate maštom. Bog je stvaranje. Bog je prva misao. I Bog je posljednje iskustvo. I Bog je sve između. Da li si ikada gledao kroz veoma jak mikroskop ili vidio slike ili filmove o

molekularnoj aktivnosti i rekao: "Blagi Bože, dolje se nalazi cijeli univerzum. I prema tom univerzumu, ja, trenutni promatrač, moram se osjećati poput Boga!" Da li si ikad rekao ili imao tu vrstu iskustva?

Da, mislim da je svaka osoba koja razmišlja to pomislila.

Zaista. Priuštiio si sebi da proviriš u ono što ti Ja ovde pokazujem.

I što bi ti radio da ti Ja kažem da se ta stvarnost u koju si provirio, nikada ne završava?

Objasni to. Zamolio bih Te da to objasniš.

Uzmi najmanji dio univerzuma koji možeš zamisliti. Zamisli tu sićušnu, sićušnu česticu materije.

U redu.

Sad je presijeci na pola.

U redu.

Što si dobio?

Dve manje polovine.

Upravo tako. Sad presijeci njih na pola. Što sada imaš?

Dvije manje polovine.

Točno. Sada to uradi ponovo i ponovo! Što je ostalo?

Manji i manji dijelovi.

Da, ali gdje je tome kraj? Koliko puta možeš podijeliti materiju dok ne prestane postojati?

Ne znam. Pretpostavljam da nikada ne prestaje postojati.

Želiš reći da je nikada ne možeš potpuno uništiti? Sve što možeš učiniti je promijeniti njen oblik?

Tako izgleda.

Kažem ti slijedeće: upravo si naučio tajnu cjelokupnog života i pogledao u beskrajnost. Sada Ja imam pitanje za tebe.

U redu.

Zašto misliš da beskonačnost ide samo u jednom pravcu?

Znači... nema kraja idući naviše u odnosu na onaj na niže.

Ne postoji gore i dolje, ali razumijem na što misliš.

Ali, ako ne postoji kraj malome, to znači da ne postoji kraj ni velikome.

Ispravno.

Ali, ako ne postoji kraj velikome, onda ne postoji najveće. To znači u širem smislu da ne postoji Bog!

Ili je možda - sve to Bog i ne postoji ništa više.

Kažem ti slijedeće: JA SAM TO ŠTO JESAM.

I VI STE TO ŠTO JESTE. Vi ne možete ne postojati. Možete promijeniti oblik koliko god hoćete, ali ne možete ne postojati! Ali možete ne uspjeti da spoznate Tko Ste - i zbog tog neuspjeha, iskusiti to samo polovično.

To bi bio pakao.

Točno. Ali vi niste osuđeni na pakao. Vi niste prognani u njega zauvijek. Sve što je potrebno da bi se izašlo iz pakla - da bi se izašlo iz neznanja - jeste saznati ponovo. Postoji mnogo načina i mnogo mjesta (dimenzija) u kojima to možete učiniti.

Vi se sada nalazite u jednoj od tih dimenzija. Ona se, u vašem razumijevanju, naziva treća dimenzija.

Postoji li još njih?

Zar ti nisam rekao da u Mom kraljevstvu ima mnogo palača? Ne bih ti rekao da nije tako.

Onda pakao ne postoji - ne stvarno. Mislim, ne postoji mjesto ili dimenzija na koju smo vječno osuđeni!

Što bi bila svrha toga?

Ali, vi ste uvijek ograničeni svojim znanjem - jer ste vi - jer smo mi - samostvoreno biće.

Vi ne možete biti ono što ne znate da Ste.

Vama je dan ovaj život - da biste mogli upoznati sebe kroz svoje vlastito iskustvo.

Tada možete spoznati sebe kao ono Tko Ste Vi Zapravo i stvoriti sebe takvim u svom iskustvu - i krug je ponovo potpun... samo je veći.

I tako ste vi u procesu razvoja - ili, kao što sam predstavio u ovoj knjizi, u procesu postojanja.

Nema granice onome što možete postati.

Znači li da ja mogu postati - smijem li reći? - Bog... poput Tebe.

Što misliš?

Ne znam.

Dok ne saznaš, ne možeš. Sjeti se trokuta - Svetog Trojstva: duša-um-tijelo.

Zamisliti-stvoriti-iskusiti. Sjeti se, koristeći ove simbole:

SVETI DUH = INSPIRACIJA = ZAMISLITI

OTAC = RODITELJSTVO = STVORITI

SIN = POTOMSTVO = ISKUSITI

Sin iskustveno doživljava kreaciju očeve misli, koju je smislio Sveti Duh.

Možeš li zamisliti da jednog dana budeš Bog?

U svojim razuzdanim trenucima.

Dobro, jer ti Ja kažem slijedeće: Ti već jesi Bog. Samo to ne znaš. Zar nisam Ja rekao: "Vi ste svi Bogovi"? Eto, sve sam ti objasnio. Život - kako se odvija, zbog čega i u koju svrhu. Na koji ti još način mogu biti na usluzi?

Ne postoji ništa više što bih tražio. Ispunjen sam zahvalnošću za ovaj nevjerojatan dijalog. Bio je tako dalekosežan, tako sveobuhvatan. Kad pogledam u listu mojih prvobitnih pitanja, vidim da smo prešli prvih pet - koja se odnose na život i veze, novac, karijeru i zdravlje. Kao što znaš, imao sam još pitanja na toj prvobitnoj listi, ali nekako ove rasprave čine ta pitanja beznačajnim.

Da. Ipak, ti si ih postavio. Hajde da brzo odgovorimo na preostala pitanja, jedno po jedno. Sada, kada tako naglo prelazimo materijal.

Koji materijal?

Materijal koji sam ti donio ovdje da ti ga izložim - pogledajmo ta preostala pitanja i pozabavimo se njima na brzinu.

6. Koju karmičku lekciju trebam naučiti ovdje. Što to pokušavam savladati?

Ti ovdje ništa ne učiš. Nemaš što naučiti. Trebaš se samo sjetiti. To jest, podsjetiti se, Mene.

Što to pokušavaš savladati? Pokušavaš savladati savladavanje.

7. Postoji li reinkarnacija? Koliko prošlih života sam imao? Što sam bio u njima? Da li je "karmički dug" realnost?

Teško je povjerovati da je to još uvijek pod znakom pitanja. Teško mi je to zamisliti.

Postojalo je tako mnogo izvještaja od potpuno pouzdanih izvora o iskustvima iz prošlog života. Neki od tih ljudi su iznijeli zapanjujuće detaljne opise događaja i potpuno povjerljive podatke tako da se može otkloniti bilo kakva mogućnost da su to izmislili ili namjestili ne bi li nekako obmanuli istraživače i svoje voljene.

Ti si imao 647 prošlih života, pošto inzistirao na preciznosti. Ovo ti je 648. Bio si u

njima sve. Kralj, kraljica, rob. Učitelj, učenik, majstor. Muško, žensko. Ratnik, mirotvorac. Heroj, kukavica. Ubojica, spasitelj. Mudrac, glupan. Bio si sve to! Ne, ne postoji nešto takvo kao što je karmički dug - ne u smislu na koji ti misliš o ovom pitanju. Dug je nešto što se mora ili treba isplatiti. Vi niste obavezni ni na što. Ipak, postoje izvjesne stvari koje želite uraditi, koje izabirete iskusiti. I neki od tih izbora ovise - želja za njima je stvorena - o onome što ste ranije iskusili. To je najbliže što se riječima može prići toj stvari koju nazivate karma. Ako je karma urođena želja da se bude bolji, da se bude veći, da se napreduje i razvija, i da se protekli događaji iskustva promatraju kao mjera toga, onda, da, karma postoji. Ali, ona ništa ne zahtijeva. Ništa se nikada nije zahtijevalo. Ti si, kao što si uvek bio, biće slobodnog izbora.

8. Ponekad se osjećam veoma parapsihološki obdareno? Postoji li nešto tako? Da li sam ja takav? Da li ljudi koji tvrde da su parapsihološki obdareni "opće s đavlom"? Da, postoji takva osobina kao što je parapsihološka obdarenost. Ti je posjeduješ. Svako je posjeduje. Ne postoji osoba koja nema ono što nazivaš parapsihološkom sposobnošću, postoje samo ljudi koji je ne koriste.

Korištenje parapsihološke sposobnosti nije ništa drugo nego korištenje šestog čula.

Očigledno, to nije "trgovanje s đavlom", jer vam Ja inače ne bih dao to čulo. I, naravno, ne postoji đavao da s njim trgujete.

Jednog dana - možda u Knjizi Dva - jasno ću objasniti kako djeluju parapsihološka energija i sposobnost.

Da li će biti Knjiga Dva?

Da, ali završimo prvo ovu.

9. Da li je ispravno uzeti novac za dobra djela? Ako se ja izaberem baviti iscjeliteljskim radom po svijetu - Božjim radom - mogu li to raditi i postići financijski uspjeh? Ili se to dvoje međusobno isključuju?

Već sam na to odgovorio.

10. Da li je seks u redu? Hajde reci - što se stvarno krije iza ovog ljudskog iskustva? Da li seks služi isključivo za stvaranje potomstva kao što neke religije kažu? Da li se istinska svetost i prosvjetljenje postižu kroz odricanje - ili kroz sublimaciju - seksualne energije? Da li je prihvatljiv seks bez ljubavi? Da li je dovoljan samo fizički doživljaj seksa?

Naravno da je "seks" u redu. Ponavljam: da Ja nisam želio da se bavite izvjesnim igrama, ne bih vam dao igračke. Da li vi vašoj djeci dajete stvari sa kojima ne želite da se igraju?

Igrajte se seksa. Igrajte se njime! To je divna zabava. To je gotovo najzabavnija stvar koju možete raditi svojim tijelom, ako govorite o isključivo "fizičkim" iskustvima. Ali, zaboga, ne uništavajte seksualnu nevinost i zadovoljstvo, čistoću zabave i radost, zloupotrebljavajući seks. Ne koristite ga za nametanje sile ili sa prikrivenom namjerom; za samopovlađivanje ili dominaciju; u bilo koju svrhu osim najčistije radosti i najvišeg ushićenja, koje dajete i djelite - a to je ljubav, i ljubav iznova stvorena - u vidu novog života! Zar nisam izabrao divan način da stvorim više vas? Kada je riječ o odricanju, to sam već razmatrao. Ništa sveto se nikada nije postiglo kroz odricanje. Ali želje se mijenjaju kada se sagledavaju veće stvarnosti. Zato nije neobično da ljudi jednostavno žele manje ili nimalo seksualne aktivnosti - ili bilo koje druge tjelesne aktivnosti. Za neke, aktivnosti duše postaju najvažnije - i daleko najmilije.

Svako prema svome, bez prosunivanja - to je moto.

Odgovor na završetak tvog pitanja je slijedeći: Vi ne morate imati razlog ni za što. Samo budite uzrok. Budite uzrok vašeg iskustva.

Sjetite se, iskustvo stvara pojam o Sebi. Spoznaja pojma stvara kreaciju, kreacija stvara iskustvo.

Želite iskustveno doživjeti sebe kao osobu koja ima seks bez ljubavi? Samo naprijed! Radit ćete to dok se ne ugasi želja da to radite. I jedina stvar koja će - koja ikad može - pobuditi vas da prekinete to, ili bilo koje drugo ponašanje, jeste vaša nova misao o tome Tko Ste Vi.

To je upravo tako jednostavno - i tako složeno.

11. Zašto si učinio seks tako ugodnim, tako izuzetnim, tako snažnim ljudskim iskustvom ako sve što trebamo raditi jeste da ga se klonimo što više možemo?

U tom smislu, zašto su sve zabavne stvari "nemoralne, nezakonite ili kalorične?"

Odgovorio sam na završetak ovog pitanja onim što sam upravo rekao. Sve zabavne stvari nisu nemoralne, nezakonite ili kalorične. Vaš život je, međutim, interesantno iskustvo u određivanju onoga što je zabava.

Za neke "zabava" predstavlja tjelesne osjećaje. Za druge, "zabava" može biti nešto sasvim drugačije. Sve ovisi od tome što mislite tko ste i što ovdje radite.

Ima se još puno više reći o seksu nego što je ovdje rečeno - ali ništa nije bitnije od ovoga: seks je radost, a mnogi od vas su učinili seks svakakvim samo ne takvim.

Seks je takođe duhovan. A radost i duhovnost se slažu (oni su, u stvari, isto), mada mnogi od vas ne misle tako.

Vaši stavovi o seksu predstavljaju mikrokozmos vaših stavova o životu. Život bi trebao biti radost, slavlje, a on je postao iskustvo straha, napetosti, "nedovoljnosti", zavisti, bijesa i tragedije. Isto se može reći i za seks.

Vi ste potisnuli seks baš kao što ste potisnuli život, umijesto da Sebe njime potpuno izrazite sa strašću i radošću.

Vi ste posramili seks, kao što ste posramili život nazivajući ga zlim i poročnim, umijesto najvišim darom i najvećim zadovoljstvom.

Prije nego što protivurječite da ste posramili život, pogledajte vaše kolektivne stavove o njemu. Četiri petine svjetskog stanovništva smatra život ispitom, iskušenjem, vremenom testiranja, karmičkim dugom koji se mora platiti, školom sa okrutnim lekcijama koje se moraju naučiti i, uopće, iskustvom koje se mora izdržati čekajući stvarnu radost koja dolazi poslije smrti.

Sramota je da toliko mnogo vas misli na taj način. Nije ni čudo da ste pripisali stid samom činu koji stvara život.

Energija koja prožima seks je energija koja prožima život; koja je život. Osjećanje privlačnosti i jaka i često neodgodiva želja da se približite jedno drugom, da postanete jedno, suštinska je pogonska snaga svega što živi. Ugradio sam je u sve. Ona je urođena, naslijeđena, u Svemu Što Jeste.

Moralni propisi, religiozna ograničenja, društveni tabui i emocionalni dogovori, koje ste postavili oko seksa (i, uzgred rečeno, oko ljubavi - i cjelokupnog života), gotovo su onemogućili da slavite svoje postojanje.

Od početka vremena, sve što je čovjek ikad želio jeste to da voli i bude voljen. I od početka vremena čovjek je radio sve što je bilo u njegovoj moći da sebi onemogući da to radi. Seks je izuzetni iskaz ljubavi - ljubavi prema drugom, ljubavi prema Sebi, ljubavi prema životu. Zato ga morate voljeti! (I vi ga volite - samo to ne možete reći svakome; ne usuđujete se pokazati koliko mnogo ga volite da vas ne bi nazvali perverznom. Ali ta ideja je ono što je perverzno.)

U našoj slijedećoj knjizi podrobnije ćemo se pozabaviti pitanjem seksa; istražiti

detaljnije njegovu dinamiku, jer je to iskustvo i tema dalekosežnih implikacija na globalnoj skali.

Za sada - i za tebe, osobno - samo znaj ovo: Ja vam nisam dao ništa sramotno, a ponajmanje vaše tijelo i njegove funkcije. Nema potrebe da krijete tijelo ili njegove funkcije - niti vašu ljubav prema njima, i jedno prema drugome.

Vaši televizijski programi bez razmišljanja pokazuju golo nasilje, ali se uzdržavaju da pokažu голу ljubav. Vaše cijelo društvo oslikava taj prioritet.

12. Postoji li život na drugim planetama? Da li su nas ta bića posjetila? Da li nas sada promatraju? Hoćemo li za života vidjeti dokaz - neopoziv i neosporan - vanzemaljskog života? Da li svaki vid života ima vlastitog Boga? Da li si Ti Bog svega?

Da, na prvi dio pitanja. Da, na drugi. Da, na treći. Ne mogu odgovoriti na četvrti dio, jer bi to od Mene zahtijevalo da predvidim budućnost - što ne želim uraditi. Mi ćemo, međutim, razgovarati mnogo više o toj stvari koja se zove budućnost u Knjizi Dva - i govorit ćemo o vanzemaljskom životu i o prirodi (prirodama) Boga u Knjizi Tri.

Oh. Bit će i Knjiga Tri.

Dopusti mi da iznesem plan.

Knjiga Jedan sadrži osnovne istine, primarna razumijevanja, i obuhvaća suštinska osobna pitanja i teme.

Knjiga Dva će sadržati mnogo dalekosežnije istine, veća razumijevanja, i obuhvatit će globalna pitanja i teme.

Knjiga Tri će sadržati najveće istine koje ste sada sposobni razumjeti, i Obuhvatit će univerzalna pitanja i teme - pitanja kojima se bave sva bića univerzuma.

Razumijem. Da li je to naređenje?

Ne. Ako možeš postaviti to pitanje, nisi razumio ništa u ovoj knjizi.

Ti si izabrao raditi ovaj posao - i ti si izabran. Krug je potpun.

Razumiješ li?

Da.

13. Hoće li utopija ikad stići na planetu Zemlju? Hoće li se Bog ikada pokazati ljudima na Zemlji kao što je obećano? Postoji li nešto takvo kao što je Drugi Dolazak? Hoće li ikad nastupiti kraj svijeta - ili apokalipsa kao što se predviđa u Bibliji? Postoji li jedna prava religija. Ukoliko postoji, koja je?

To je knjiga za sebe, i to će sačinjavati veliki dio Treće Knjige. Ograničio sam ovu početnu knjigu više na osobne stvari, praktičnije teme. Na veća pitanja i teme - od općeg i univerzalnog značaja osvrnut ću se u slijedećim nastavcima.

Da li je to kraj? Da li je to sve za sada? Zar ovdje više nećemo razgovarati?

Da li ti već nedostajem?

Da! Bilo je zabavno! Da li sada prekidamo?

Potrebno ti je malo odmora. I tvojim čitaocima je potreban odmor, takođe. Ima mnogo više toga ovdje što treba usvojiti. Mnogo toga sa čim se treba izboriti. Mnogo toga promisliti. Daj sebi malo vremena. Osvrni se na ovo. Promisli o tome.

Ne osjećaj se napuštenim. Ja sam uvijek s tobom. Ako imaš pitanja - svakodnevna pitanja - kao što znam da imaš i da ćeš imati - znaj da Me možeš pozvati da na njih odgovorim. Nije ti potrebna forma ove knjige za to.

Ovo nije jedini način na koji Ja tebi govorim. Slušaj Me u istini svoje duše. Slušaj Me u osjećanjima svog srca. Slušaj me u tišini svog uma.

Čuj me, svuda. Kad god imaš pitanje, naprosto znaj da sam Ja već na njega

odgovorio. Zatim otvori oči prema svijetu. Moj odgovor bi mogao biti u već objavljenom članku. U propovjedi već napisanoj i spremnoj za izlaganje. U filmu koji je upravo snimljen. U pjesmi koja je juče komponirana. U riječima koje će reći onaj koga volite. U srcu prijatelja koga ćete upravo steći.

Moja je istina u šapatu vjetra, u žuborenju potoka, u udaru groma, u romoru kiše.

Ona je dodir zemlje, miris ljiljana, toplina sunca, privlačna sila mjeseca.

Moja Istina - i tvoja najsigurnija pomoć u času potrebe - zapanjujuća je kao noćno nebo, i tako jednostavno, neopozivo povjerljiva kao bebino gukanje.

Ona je glasna kao lupanje srca - i tiha kao uzdah učinjen u jedinstvu sa Mnom.

Ja vas neću napustiti, jer vi ste Moja tvorevina i Moj prozvod, Moja kći i Moj sin, Moja svrha i Moje...

Ja.

Pozovite me, stoga, gdje god i kad god ste razdvojeni od mira koji sam Ja.

Ja ću biti tu.

Sa Istinom.

Sa svjetlošću.

I s Ljubavlju.

U zaključku

Pošto sam primio informacije koje sam unio u ovu knjigu, i pošto se tiho pročula vijest o njoj, odgovorio sam na mnoga pitanja, o tome kako je ona primljena i o samom dijalogu.

Poštujem svako pitanje i iskrenost s kojom je postavljeno. Ljudi naprosto žele znati više o ovome i to je razumljivo.

Mada bih želio da mogu prihvatiti svaki telefonski poziv i osobno odgovoriti na svako pismo, to je ipak nemoguće uraditi. Između ostalog, proveo bih veliki dio vremena odgovarajući na, u suštini, stalno isto pitanje. Zato sam razmišljao kako mogu efektivnije komunicirati s vama i primati i dalje svako vaše pitanje.

Zato sam odlučio pisati mjesečno pismo onima koji imaju pitanja ili komentare vezane za ovaj dijalog. Na taj način mogu odgovoriti na sva pitanja koja stižu i reagirati na sve komentare, a da ne moram pisati puno pojedinačnih pisama svakog mjeseca. Znam da to možda nije najbolji način komuniciranja s vama i svakako nije najosobniji, ali to je ono što sam sada u mogućnosti učiniti.

Mjesečno pismo se može naručiti na slijedeću adresu:

ReCreation Postal Drawer 3547 Central Point, Oregon 97502

U početku je ovo pismo bilo dostupno bez naknade, ali nikada nismo ni sanjali da će biti tako traženo. Zbog rastućih troškova, mi sada molimo za minimalnu donaciju u iznosu od 25 dolara godišnje da bismo mogli pismom obuhvatiti što veći broj ljudi.

Ako niste u mogućnosti financijski nam pomoći, molimo potražite pretplatu na stipendiranje.

Drago mi je da ste bili u mogućnosti podijeliti ovaj izuzetni dijalog sa mnom.

Želim vam najviše iskustvo bogatih blagodati života i svijest o prisutnosti Boga u vašem životu, koja unosi mir, radost i ljubav u sve vaše dane i sva stremljenja.
Neale Donald Walsch